

D İ N

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

STRATEJİNİN GÜCÜ

L E N

GARY KEESEE

M E N İ N

Mesih'te sevgili dostum,

Bu kaynaktan bereket ve teşvik almanız için dua ediyoruz! Lütfen bu materyali arkadaşlarınızla, ailenizle ve kilise üyelerinizle paylaşmaktan çekinmeyin. Ayrıca daha fazla kopya indirmek ve kendi dilinizde daha fazla ücretsiz öğretilere erişmek için FLNFree.com adresine gidebilirsiniz.

Tanrı sizi seviyor ve hayatınız için harika bir planı var! Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğrenmek yaşamımızı iyi yönde değiştirdi ve sizin için aynı değişimin gerçekleşeceğine güveniyoruz!

Mesih'te sevgiler,

Gary ve Drenda Keese

Not: Kendi dilinizde daha fazla öğretisel kaynakları ücretsiz indirmek için FLNFree.com adresimizi ziyaret etmeyi unutmayın.

D İ N

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

STRATEJİNİN GÜCÜ

L E N

GARY KEESEE

M E N İ N

Your Financial Revolution. *The Power of Strategy*, Turkish

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright © 2019 by Gary Keesee

ISBN: 978-1-945930-14-0

Gary Keesee Ministries,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA
GaryKeesee.com

This book is a FREE GIFT from Gary Keesee Ministries and is
NOT FOR SALE

Finansal Devriminiz: *Stratejinin Gücü*, Türkçe

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Orijinal olarak İngilizce yayınlandı

Copyright © 2019 by Gary Keesee

ISBN: 978-1-945930-14-0

Gary Keesee Hizmetleri,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA
GaryKeesee.com

Bu kitap Gary Keesee Hizmetleri'nin **ÜCRETSİZ ARMAĞANIDIR ve SATILAMAZ**

Finansal Devriminiz serisinin bu üçüncü kitabında Gary Keese başarısının en önemli bileşenlerinden birini ve Tanrı'nın Egemenliği'nin HAYATİ bir sırrını açıklıyor: Stratejinin Gücü! Nereye ağ atacağını bilen herkes balık tutabilir. İhtiyacınız olan cevaplar Tanrı'da var, ancak bu cevapları nasıl duyacağınızı ve hayatınıza uygulayacağınızı anlamanız gerekiyor - ve işte bu kitap tümüyle bununla ilgili.

ADAMA

Bu kitabı değerli teşviği, Tanrı'ya olan tutkusu ve ailesine duyduğu sevgiyle bütün bu yıllar boyunca bana ilham veren eşim Drenda'ya adamak istiyorum. Düşlerin gerçekleşebileceğini birlikte kanıtladık!

– Gary Keesee

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
BÖLÜM 1: NE YAPMAMIZI İSTİYORSUN?	19
BÖLÜM 2: EGEMENLİK	33
BÖLÜM 3: ŞAŞKINLIK	41
BÖLÜM 4: TEMELLER: BU OLMADAN EVDEN AYRILMAYIN	57
BÖLÜM 5: KUTSAL KİTAP'TAN KANITLAR	73
BÖLÜM 6: HERKES DİLLERLE DUA EDER Mİ?	83
BÖLÜM 7: HAZİNE SANDIĞI	95
BÖLÜM 8: ZOR TERFİ YERİ	113
BÖLÜM 9: İNCE YUMUŞAK BİR SES	123
BÖLÜM 10: GÖRÜMLER VE DÜŞLER	137
BÖLÜM 11: PATRONUMUN SESİ KUTSAL RUH'UN SESİ GİBİDİR. ...	151
BÖLÜM 12: KUTSAL RUH'LA VAFTİZ OLMAK İÇİN DUA	165

GİRİŞ

Finansal Devriminiz: Stratejinin Gücü Finansal Devriminiz serisinin üçüncü kitabıdır. Seri beşinci kitapla tamamlanacak ve hepsi birlikte 2005'te Arnavutluk'ta verdiğim konferansın genişletilmiş bir versiyonudur. Hayatımın yönü bu konferansta dramatik biçimde değişti. Eğer bu hikâyeyi duyduysanız, giriş kısmını atlayabilir ve 1. bölümden başlayabilirsiniz. Ama duymadıysanız, o zaman lütfen size "mavi sisi" anlatmama izin verin. "Mavi sis mi?" diye sorabilirsiniz, "O da ne?" Soruyu anlıyorum. Gördüğümde ben de ne olduğunu bilmiyordum, ama Tanrı'nın gücü o kadar yoğundu ki, O'ndan geldiğini anladım. Hikâyeyi anlatayım.

Eşim ve ben evliliğimize borç içinde başladık ve tam dokuz yıl borç batağında kaldık. Mesele sadece borç değildi, ayrıca yaşadığımız finansal sorunlar nedeniyle bizi zayıf düşüren stres ve korkuydu. Hayatımızı finansal bir enkaza çevirmeyi asla istememiş olmamıza rağmen, yaptığımız tam olarak buydu. Sadece benzin almaya uygun bir kredi kartıyla başladık, sonra bir adet normal kredi kartı ve sonra on adet kredi kartı. Kredi kartlarının borçlarını ödeyemediğimizde, borcumuzu ödemek için yüzde yirmi sekiz ila otuz üç faiz oranından tüketici kredileri kullandık. Ama sonra yine dışarı çıkıp kartları kullandık ve borcumuz tırmanmaya devam etti! Sonunda limiti dolup iptal edilen on kredi kartı, üç tüketici kredisi borcu ve on binlerce dolarlık vergi borcunun yanı sıra diğer birçok irili ufaklı borçla baş başa kaldık. Dış hekimine, kuru temizlemecilere, anne babamıza toplamda binlerce dolar borcumuz, iki adet arabanın kredi geri ödemeleri, evin kirası ve

liste uzayıp gidiyor. O dönemde komisyonla geçiniyorduk ve stres beni kelimenin tam anlamıyla öldürüyordu. Panik ataklar geçiriyordum ve hiç yardımı olmayan antidepresan ilaçlar kullanıyordum.

Sahip olduğumuz ne varsa hepsi bozuktuk. Arabalarımızın ikisi de 400.000 kilometrenin üzerindeydi. Aylık 300 dolara kiraladığımız 1856 yılından kalma ufak ve köhne çiftlik evimiz sorunlarla doluydu. Eski pencerelerin birçoğu kırık ve bunları tamir ettirecek paramız olmadığından çatlakların üzerini koli bantlarıyla kapatmıştık. Ama bu bile yeterince iyi değildi. Dışardan gelen sarmaşıklar pencere pervazları içinden büyüyordu. Eşim Drenda sanki bunlar evin dekorasyonunun parçasıymış gibi uzayan dalları kesiyordu. Oğullarımızın odasındaki halı yol üzerindeki bir çöp konteynirından alınmıştı. Battaniyelerini bir bakım evinin iskartaya çıkardığı malzeme yığını arasında bulmuştuk. Bütün mobilyalarımız garaj satışlarından ikinci el alınmıştı ya da eskidiği için bir köşeye atılan eşyalar arasından bulunmuştu.

Her sabah o gün ailenizi nasıl doyuracağınızı düşünerek yataktan kalktığınızda hayat hiç de keyifli olmuyor. Korku hayatımı boğuyordu ve hayatımızı idame ettirmenin kaosu içinde sevincim ve umudum tükeniyordu. Drenda ve ben tam dokuz yıl böyle yaşadık! Dokuz uzun yıl! Bir ay ya da en kötü durumda bir yıl böyle yaşamayı anlayabilirdim, ama dokuz yıl nasıl geçer? Böyle bir stres içinde dokuz yıl geçirdikten sonra duygularınız köreliyor ve sabrınız kalmıyor.

Bu dokuz yıl boyunca yoksulluğun Tanrı'nın isteği olmadığını öğreten harika bir kiliseye katılıyorduk. Düzenli olarak ondalık ve sık sık sunu veriyorduk, ama finans durumumuz Tanrı'nın sadakatini ve Tanrı Sözü'nün söylediklerini yansıtmıyordu. Eski Antlaşma konusunda bir lisans diplomam vardı ve bir yıldan fazla Kutsal Kitap okuluna gitmiştim. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, ama sonunda işlerin düzeleceğini umut etmeyi sürdürüyordum. Ama dokuz yıl boyunca işler düzelmedi. Alacaklılar bizi her gün arıyorlardı ve Drenda ve ben artık neredeyse tüm umudumuzu kaybetmiş haldeydik.

Bunun yanında, sağlık sorunları yaşıyordum ve doktorlar diyabet başlangıcının tüm belirtilerine sahip olduğumu söylüyordu. Tam anlamıyla parasızdık, kredi kartlarımız iptal edilmişti ve evimizde yiyecek bir şey yoktu. Korku hayatımı işkenceye çevirdi ve evden dışarı çıkmaya korkuyordum. Eşim kocasını kaybetmekte olduğunu düşündüğünden ölmem halinde çocuklarla birlikte anne babasının evine taşınmayı planlamaya başladı. Ancak hayatımın en dip noktasına indiğinde bir dönüşüm başladı.

Bir avukat beni aramıştı; ona ödeme yapacağıma söz vermiş ve ödemeyi yapabileceğimi ummuştum, ama faturayı ödeyecek parayı bulamadım. Bu nedenle bir sabah aradı ve artık sabrının kalmadığını söyledi. “Parayı üç gün içerisinde ödemezsen müşteriye borcun nedeniyle sana icra davası açacağım.” İşte o an artık rol yapmanın anlamsız olduğunu gördüm. Param yoktu ve annem babam bile bize daha fazla borç veremezdi. Çaresizlik içinde küçük çiftlik evimizin merdivenlerini çıkıp yatak odamıza girdim ve kendimi yatağa atarak Tanrı’ya yakardım. Şaşırtıcı biçimde, ruhumda Rab’den ani bir cevap işittim. İlk olarak, pek çok defa işittiğim ve okuduğum bir ayeti hatırlattı. Bu ayet Filipililer 4:19’du.

Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa’da görkemli bir biçimde karşılayacaktır.

Rab’be “Elbette bu ayeti biliyorum” diyerek devam ettim, “Ama hayatımda gerçekleşmiyor. Her ihtiyacım karşılanmıyor.” Rab şöyle yanıtladı, “İçinde bulunduğun durumla benim bir ilgim yok. Bu karmaşa içinde olmanın nedeni Egemenliğimin nasıl işlediğini hiç öğrenmemiş olmandır.” Sonra bana başka birkaç şey daha söyledi, ama mesajı aldım: Tanrı’nın hayatım için isteği borç içinde yüzmem değildi. Tanrı’dan işittiğim için heyecanlanmama rağmen, Egemenlik ile ne kastettiğini bilmediğimi itiraf etmek zorundaydım. Kutsal Kitap diplomam vardı ve Kutsal Kitap’ı yeterince bildiğimi düşünüyordum, ama görünüşe göre

hatalıydım. Bu sözleri işittikten sonra yaptığım ilk iş Drenda'yı bulmak ve bizi içine soktuğum bu beladan ötürü onun önünde tövbe etmek oldu. Sonra birlikte Tanrı'ya dua ettik ve O'nun Egemenliği'nin nasıl işlediğini bize öğretmesini istedik. Ayrıca borca güvendiğimiz için de tövbe ettik ve bir daha borçlara dayanarak yaşamamaya karar verdik. Kutsal Kitap diplomasına sahip olmama rağmen, Egemenlik o noktada benim için bir gizemdi. Yeni Antlaşma'da Egemenlik sözcüğünün kullanıldığını hatırladığım tek yer Rab'bin duasıydı.

Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun.

– Matta 6:10

Tanrı'nın bize ne söylemeye çalıştığını anlamadık, ama biz Rab'bi aramaya başladıkça, O bize öğretmeye başladı. Anlamamız gereken ilk şey egemenliğin ne olduğu ve Tanrı'nın neden bu terimi kullandığıydı. Bize ne söylemeye çalışıyordu? Bir miktar araştırmanın ardından, egemenliğin herhangi bir insan topluluğu olmadığını öğrendim. Bir yönetimin ve bir kralın yetkisi altında yaşayan bir insan topluluğuydu. Aslında egemenlik sözcüğü bir kralın hâkimiyetini ifade eder. Kralın hâkimiyeti ya da onun yetkisi ve yasaları, yönetimi aracılığıyla her vatandaşa uygulanır. Bu nedenle benim için ilk anahtar bu oldu: Tanrı'nın Egemenliği bir yönetimdir.

Ve yönetimlerin yasaları vardır!

Çoğu Hristiyan gibi ben de Tanrı'nın yapabilecekleri hakkında hatalı bir anlayışa sahiptim. O'nun Tanrı olduğu için dilediği zaman dilediği şeyi yapabileceğini varsayıyordum. Kitabın bu noktasında yanlış olduğumu söyleyeceğinizi biliyorum, ama bırakın devam edeyim. Tanrı'nın dilediği zaman dilediği şeyi yapabileceğine inandığım için, cevaplanmamış duaları reddettiği istekler olarak görüyordum. Duayla ilgili bu belirsizlik, ancak O'nun cevap vereceğini umut etmeme yol açıyordu. Bu nedenle dualarımın çoğunun formatı, davamın Tanrı'nın

dikkatini çekecek kadar ciddi görünmesini umarak merhamet için yalvarıp yakarmakla geçiyordu. Ama Tanrı, tüm egemenliğinin öğrenip kullanabileceğimiz yasalarla işleyen bir yönetim olduğunu öğretmeye başladığında heyecanlandım. Mesih'e geldiğimde, O'nun yüce egemenliğinin bir mirasçısı ve vatandaşı olduğumu öğrendim.

Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız. (Efesliler 2:19)

Bu ayeti okurken şöyle düşündüğümü hatırlıyorum, *O'nun Egemenliği'nde yasal haklarım var! Gerçekten bu kadar basit olabilir mi? Amerikan vatandaşı olarak zaten sahip olduğum şeyler için yalvarmama ve rica etmeme gerek yok. Vatandaş olduğumu ispat etmek için kendimi yırtmak zorunda değilim. Burada doğdum. Tanrı'nın Egemenliği'nde doğduğumda, O'nun Egemenliği'nin bir vatandaşı oldum. Yani O'nun Egemenliği'ndeki yasalarda bildirilen her berekete ve nimete yasal erişime sahibim.* Tanrı bunu bana göstermeye başladığında, düşüncem kökünden değişti. Gördüğünüz gibi, çoğu Hristiyan gibi Drenda ve ben de Egemenliği ve yasalarını anlamıyorduk.

Aslında, Hristiyanların çoğunun zor bir zamanda şuna benzer sözler söylediğini duyarsınız, "Tanrı izin veriyor, Tanrı en iyisini bilir, Her şey Tanrı'nın kontrolü altında ya da Tanrı egemendir". Bu yorumlar Tanrı'nın cevap verme gücü olduğuna, ama istekli olmadığına ya da müdahil olmaya karar vermediğine inanıldığını ima eder. Tanrı'yla ilgili bu hatalı kavramlar Tanrı'nın karakterini bilmemenin ya da Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl çalıştığını anlamamanın bir sonucudur.

Demek istediğim şeyi bir örnekle anlatayım. Eğer bankada bir milyar dolarınız varsa, "Bir milyar dolarım var" dersiniz. Ama bunu söylerken o anda cebinizde bir milyar dolar yoktur. Bir milyar dolarınız bir kuruluşta saklıdır ve paranızı o kuruluştan elinize aktarmak için yasal bir süreç izlemeniz gerekir. Tanrı'nın Egemenliği de aynıdır. Tanrı'nın ev halkının bir vatandaşı ve üyesi olarak, aslında Tanrı'nın her

şeyinin mirasçısıyız. Ama hâlihazırda yasal olarak bize ait şeyleri elde etmek için yasalar ve süreçler vardır.

Çoğu insan Tanrı'nın Egemenliği'ni ve egemenliğin süreç ve yasalarını anlamadığından, herhangi bir şey Tanrı'nın Sözü'nde söylendiği gibi olmadığı zaman, hatanın kendilerinde değil, Tanrı'da olduğunu varsayarlar.

Keşfettiğim şey şu. Empire State binasının tepesinden paraşütsüz atlamaya karar verdiğinizizi ve kollarınızı yeterince hızlı çırparsanız güvenle yere ineceğinize ikna olduğunuzu düşünelim. Bu aptalca hareketin sonucunu elbette biliyorsunuz. Bunun sonucunu bilmenizin nedeni yerçekimi yasasını anlamanızdır. Yerçekimi yasasının insanlar arasında ayırım yapmadığını ve her defasında aynı şekilde çalıştığını bildiğinizden, sonuçtan emin olursunuz. Aynı şekilde bir elektrik düğmesini açtığınızda, lambanın yanmasını beklersiniz, çünkü elektrik yasalarını anlarsınız. Bir uçak kullandığımda, onun uçmasını beklerim, çünkü aerodinamik yasalarını biliyorum. Uçaklar ve lambalar her seferinde çalışır, çünkü öğrenilebilen ve aynı sonuçları elde etmek için tekrarlanabilen belirli yasalar temelinde çalışırlar. Tanrı'nın Egemenliği de aynı kesinlik düzeyinde çalışır.

Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işittir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

— 1. Yuhanna 5:14-15

Güvenimiz budur. Eğer Tanrı'nın isteğine uygun ne dilersek bizi işittiğini biliyorsak, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz. Gördüğünüz gibi, sonuca güvenebilirim, çünkü yasayı yapan Kral'dır. O elbette kendi yasasını gözetecektir. Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın bizi işittiği söylendiğinde, sesimizi duyması değil, bir hâkimin adalet sağlamak için davamızı işitmesi ifade edilir. Hâkim sadece hislerine göre yargılamaz, yasaların egemenliğin vatandaşlarının yararına uygulandığından emin

olmak için çalışır. Davanın nasıl sona ereceğini daha başlamadan önce zaten bilirim.

Drenda ve ben Egemenlik yasalarını hayatımıza uygulamaya başladığımızda, olağanüstü bir değişimin gerçekleştiğine tanık olduk. Yaklaşık iki buçuk yıl içinde borçlarımızdan tamamen kurtulduk. Bir McDonalds çocuk menüsünü üç çocuğumuz arasında paylaştırırken peşin parayla yeni arabalar satın aldığımız, 22 dönümlük arazimiz üzerine hayalimizdeki evi inşa ettirdiğimiz ve borcunu kapattığımız bir refah seviyesine ulaştık. Yıllar sonra hâlâ yılda yüzbinlerce dolar net kâr elde eden şirketler kurduk. Daha sonra memleketimde Tanrı'nın Egemenliği hakkında keşfettiklerimizi insanlarla paylaştığımız bir kilise başlattık. Birçok insanın Tanrı'nın Egemenliği'nin sunduğu iyi hayatı yaşamaya ve keşfettiklerimizi öğrenmeye ihtiyacı olduğunu gördük. Egemenliğin iyi haberi sayesinde, kilisemiz o zamandan bu yana binlerce kişilik büyük bir topluluk haline geldi.

Dinlemek isteyen herkese neredeyse her gün Egemenliği öğretmeme rağmen, bir tür deney olarak bunu daha önce hiç duymamış olan bir grup insana ulaşma isteğim vardı. Bir kimsenin egemenlikle ilgi anlayışında değişim görmek ve Egemenliğin temellerinin anlaşılmasını sağlamak için bir dersten fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. İşe yarayacağını düşündüğüm yöntemi içinde yetiştiğim Metodist kiliseden uyarlamıştım. Gençliğimde akşamları bir hafta süren uyanış toplantıları düzenlerdik. Bu yüzden, bir haftalık "finansal uyanış" toplantıları düzenlemeyi hayal ettim. Beş akşam boyunca ders vermeyi düşündüm. Daha önce Egemenlik konusunu satır satır öğretmemiştim ve bunları nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum. Ama artarda beş ders vermenin dinleyiciler üzerinde nasıl bir etki bırakacağını merak ediyordum. Böyle bir etkinlik için dua etmeye başladım ve Tanrı'dan bunun için fırsat vermesini istedim. Tek şartım bu öğretiyi daha önce hiç duymamış olan bir grup insana öğretmektir.

Bir gün Arnavutluk'ta müjdecisi olarak hizmet eden bir arkadaşşıma

rastladım. Sohbetimiz kilise ve hizmetlerle ilgili birçok konu etrafında dolaştı ve sonunda Tanrı'nın bana göstermiş olduğu konulara geldi. Larry, o yılın sonbaharında Arnavutluk'ta ülke çapında bir hizmet konferansı düzenleyecekti ve beni konuşmacılardan biri olmam için davet etti. Beş ders verme isteğimi onunla paylaşmadım, ama orada üç ders verebileceğimi söylediğinde heyecanlandım. Kendi ulaşım masraflarımın yanı sıra gelmek isteyen birçok pastörün de ulaşım masrafını benim ödemem gerekeceğini söyledi, çünkü Arnavutluk yoksul bir ülkeydi. Daveti kabul ettim ve 2005 yılının sonbaharında Arnavutluk'a seyahat yapmayı planladım.

Seyahat en nihayetinde gerçekleşti ve Hristiyan olmanın gerçekte ne anlama geldiğini yeni öğrenecek bir grup insana Egemenliği öğretebileceğim için çok heyecanlıydım. Arnavutluk'a vardığımda Larry beni havaalanında karşıladı. Konuşmacılardan birinin iptal ettiğini ve şimdi beş ders yapacağımı söyledi. Bunun kesinlikle Kutsal Ruh'un bir organizasyonu olduğunu anladım! Elimde üç ders için notlar vardı, ama hemen dua ettim ve kalan iki dersin de notlarını hazırladım. Ülkede ciddi bir yoksulluk ve yozlaşma olduğundan, insanların nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliydim.

İlk derste biraz tereddüt ettiklerini söyleyebilirim, ama Tanrı'nın bana öğrettiklerini, gerçek hayat hikâyeleriyle birlikte anlatmayı sürdürdükçe sevindiler ve heyecanlandılar. Dördüncü derse geldiğimizde gülüyorlardı ve dinledikleri şeylerden o kadar mutluydular ki, bazıları bağırıyordu. Garip biçimde, Rab'bin beşinci derste sunu toplamamı söylediğini hissettim. Garip diyorum, çünkü bu insanların konferansa ulaşım masraflarını ben ödemiştim ve maddi imkânlarının ya çok dar ya da hiç olmadığını biliyordum. Ama bu konuyu düşündükten sonra, insanların işittiklerini uygulamaları gerekeceğini anladım. Bunu Larry'e söylemekten biraz çekiniyordum, ancak beni hemen destekleyerek sunuyu toplamamı söyledi. Elbette bu sunuyu kendim için toplamıyordum; toplanan sunu Arnavutluk kiliselerinin kullanımı için burada kalacaktı.

Son ders geldi ve önceki derslerde öğrettiklerimi netleştirerek imanlarını serbest bırakmakla ilgili konuşuyordum. Dersin sonunda sunuyu toplarken katılımcılar arasında sevinç koptu. Tanrı'nın meshedilişi salonu doldurdu ve hepsi bağırıp dans etmeye başladılar. Ön tarafta ellerinde torba tutan dört kişi duruyordu ve zar zor ayakta duruyorlardı. İnsanlar sunularını getirirken ağlıyorlar ve Tanrı'nın varlığı altında titriyorlardı. Böyle bir toplantıya daha önce hiç tanık olmamıştım, hele hele para vermekle ilgili olanına asla!

Larry ile birlikte toplantıdan çıkarken, o geceki güçlü meshedilişe ve insanların tepkisine ne kadar şaşırdığımızı konuştuk. Larry'nin dairesine geldikten sonra, Larry parayı saymak için sabırsızlandı, çünkü daha önce iki torba dolusu sunu topladığını hiç görmemişti. Normalde sunu topladığında verilen miktar genelde bir torbanın çeyreğini anca dolduruyordu. Larry torbanın içindekileri yemek masasının üzerine boşalttığında, aniden mavi bir sis odayı doldurdu ve daha önce hiç hissetmediğim bir meshediliş üzerimize geldi. Koltuklarımıza çökmekten başka bir şey yapamadık. Masanın üzerindeki para yığınının bakarken, tam ortada duran alyans dikkatimi çekti. Bu yüzüğün parası olmayan ama sahip olduğu her şeyi veren birine ait olduğunu anladım. Yüzüğü gördüğümde Rab bana konuştu.

“Finansal bereket antlaşmamı öğretmen için seni uluslara çağırıyorum ve seni gönderdiğim her yerde masrafını ben karşılayacağım.”

Gücüm tükenmişti. Üç gün boyunca gözüme uyku girmedi. O meshediliş sonraki haftalar boyunca üzerimde kaldı. Ne zaman başka bir ülkeden biriyle karşılaşsam, o meshedilişi yeniden sezerim. Toplanan sunu Arnavutluk kiliseleri için olmasına rağmen, eve döndükten sonra Larry beni aradı ve Rab'bin o alyansı bana göndermesini söylediğini açıkladı. Heyecanlandım. O yüzüğü istediğimi Larry'e söylememiş olmama rağmen, Tanrı ona yüzüğü bana göndermesini söylemişti. Çünkü yüzüğü Rab'bin bana söylediği sözün anısı olarak saklamak

istemıştim ve bugün duvarımda çerçevenilmiş halde duruyor.

Ohio'ya döndüğümde, Larry'nin Utah'daki küçük bir kilisede pastör olan bir arkadaşı Arnavutluk'ta olanları duyunca kiliselerinde hizmet etmem için davet etti. Kızılderililer'e ayrılan bir bölgede pastörlük yapıyordu ve yerel halk çok yoksuldu. Kilisesine sadece 60 kişi katılıyordu, ama ben bunun sorun olmadığını ve geleceğimi söyledim.

Arnavutluk'ta öğrettiğim beş dersin aynısını öğrettim. Orada mavi sis görmedim, ama meshediliş bir kez daha çok güçlüydü.

Bu sefer toplanan sunu bizim hizmetimiz içindi, bu nedenle nakit para torbasını içine hiç bakmadan Ohio'ya götürdüm. Ofisime gelince, sunu torbasını sekreterime verdim ve paraları sayıp bankaya yatırmasını söyledikten sonra öğlen yemeğine çıktım. Yemekten cep telefonum çaldı. Ekranda sekreterimin adını gördüm. Ancak telefonu açınca karşı taraftan ses gelmedi. Tam kapatmak üzereydim ki, birinin çığlık attığını duyduğumu sandım. "Tracy?" dedim. Tracy duygularını dizginlemeye çalışarak cevap verdi. "Pastör," dedi, "Utah'ta bu paraya ne oldu?" "Paraya ne oldu ne demek?" diye sordum. "Şey," dedi, "torbayı açıp saymak için masamın üzerine döktüğüm an, birden Tanrı'nın meshedilişi güçlü biçimde üzerime geldi ve yere düştüm. Gürültüyü duyan diğer sekreter yanıma koşunca Tanrı'nın gücü onu da aynı şekilde etkiledi! Bu parada ne var, Pastör?" Utah'ta neler olduğunu ve sunuyu toplarken ortamda güçlü bir meshediliş olduğunu anlattım, ama bunun dışında başka bir şey yoktu. Bu olayın merakımı iyice uyandırdığını itiraf etmek zorundayım, çünkü daha önce böyle bir şey ne duymuş ne de görmüştüm. Olanları anlamamama rağmen, toplantıda etkin olan meshedilişin toplanan paranın üzerinde de olduğu besbelliydi! Gerçekten!

Ülkenin her yanındaki büyük ve küçük kiliselerde, dinlemek isteyen herkes için *Finansal Devrim buluşmaları* adını verdiğimiz konferanslar düzenlemeye başladık. Mavi sisi sadece bazı durumlarda görmemize rağmen, meshediliş her zaman çok güçlü oldu. Arnavutluk'ta ve

Utah'taki Kızılderili kilisesindeki sunuda olduğu gibi, meshedilişin kalanı sununun üzerindeydi. Bir toplantının ardından toplanan sunu sayıldıktan sonra, o sunudan madeni bir parayı elimize alınca Kutsal Ruh'un gücü altında titremeye başladığımızı fark ettim. Fark ettiğimiz bir diğer ilginç şey her bir banknotun ya da çekin farklı olduğuydu. Hepsinde aynı düzeyde meshediliş yoktu. Daha sonradan bunun nedeninin, kişilerin sunu verirken serbest bıraktıkları imanın sonucu olduğunu öğrendim. İnanılmaz!

Beş kitaptan oluşan *Finansal Devriminiz* serisi Arnavutluk'ta düzenlediğim o ilk toplantıda verdiğim beş dersi içermektedir. Kitaplar elbette ilk konferanstan daha geniş bir içeriğe sahiptir. Drenda ve benim gibi Egemenliği çalışmaya başladığınızda, dünya görüşünüzün tıpkı bizim gibi değişeceğine inanıyorum. Serinin üçüncüsü olan bu kitap Arnavutluk'ta öğrettiğim dönemde *Kutsal Ruh'tan gelen zenginlik* adını taşıyordu. Bu ifadenin bugün de hâlâ geçerli olduğuna inanıyorum. Kutsal Ruh'un esinlediği stratejiler refaha erişmenizin yolunu açacaktır. Bu kitap aracılığıyla Kutsal Ruh'un yeryüzü aleminde bu stratejileri gerçekleştirmek için nasıl çalıştığını öğreneceğinizi umuyorum.

BÖLÜM 1

NE YAPMAMIZI İSTİYORSUN?

Arnavutluk'dan eve döndüğümde, kafam karmakarışık. Rab'bin hayatımızda yaptıkları ve bu mesajı uluslara götüreceğimi söylemesi üzerimde sarsıcı bir etki yapmıştı. Uluslar mı? İlk evlendiğimizde Drenda'ya asla seyahat etmeyeceğimi söylemiş biriydim ve asla diğer ülkelere müjdeleme amaçlı yolculuklara çıkmak istemezdim. Ama Tanrı'nın elbette farklı planları vardı. Uluslara gitmem gerekiyordu, ama nasıl? Amerika'nın çoğunu kapsayan bir işim, idare edeceğim bir kilise, bakacağım bir aile ve daha bir sürü sorumluluğum vardı. Uluslara nasıl gideceğimi hiç bilemiyordum. Ama Tanrı'nın bir planı vardı ve seyahat etmemi gerektirmeyen, asla düşünmediğim ve aslında düşünmek istemediğim bir plandı bu— televizyon.

Drenda ve ben televizyon hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. O dönemde kilise ibadetlerimizi bile videoya çekmiyorduk. Ama Tanrı bize yaklaşmakta olan şeyi ve bu işi nasıl kivracağımızı göstermeye başlayınca televizyona doğru çekildiğimizi hissettik. Öğrendiğim ilk şey televizyonculuğun çok pahalı olduğuydu. Tüm masrafları topladığımızda, televizyon programının ilk yılının maliyetinin yaklaşık 300.000 dolar olacağını hesapladık. Televizyonda program yapmanın bu kadar pahalı olması karşısında şaşkına döndüğümü itiraf etmeliyim.

Esas sorun, hizmet kampüsümüz olan Now Center'in yapımı sürdüğünden kilise bütçesinin şimdiden limitini doldurmuş olmasıydı ve televizyon için ödeyecek fazladan paramız yoktu. Ben de Rab'be şu anda TV programı başlatmak için hiç para kalmadığını söyledim. Rab benimle aynı fikirdeydi ve şöyle dedi, "Doğru, bu nedenle TV programının maliyetini sen ve Drenda karşılayacaksınız!"

Allak bullak olduğumuzu söylersem abartmış olmam, özellikle de kiliseye ait altı ya da yedi milyon dolarlık bir bina projesinin tam ortasında olduğumuz için. Bana inanın, Now Center projesi kendi başına büyük bir iman yükümlülüğüydü ve gelen tüm kaynaklarımızı tüketiyordu. Ayrıca Drenda ve ben projeye 250.000 dolar bağışlamayı taahhüt etmiştik ve tüm bu süre boyunca bu para henüz gelmemişti. Aynı yıl içinde bu rakamın üzerine fazladan bir 300.000 dolar eklemek imkânsız görünüyordu.

Çıktığım yolculuğun Rab'den olduğunu biliyordum ve beni gönderdiği her yerde finansal kaynakları sağlayacağını vaat etmesi hâlâ ruhumda çınlıyordu. Ancak yine de doğal âlemde, rakamlara nasıl

**TANRI'NIN KENDİ
SÖZÜNE SADIK
OLDUĞUNU
BİLİYORDUM VE
NE YAPACAĞIMI
GÖSTERMESİ İÇİN
O'NA GÜVENEREK
İMANLA ADIM ATMAM
GEREKTEĞİNİN
FARKINDAYDIM.**

bakarsam bakayım, Drenda ve benim yaptığım diğer her şeyin üzerine 300.000 dolar daha ödeyebilmemizin bir yolunu göremiyordum. Tanrı'nın kendi sözüne sadık olduğunu biliyordum ve ne yapacağımı göstermesi için O'na güvenerek imanla adım atmam gerektiğinin farkındaydım. Keşke size bu karardan ötürü güven içinde ve endişelerden özgür olduğumu söyleyebilseydim, ama değildim. Kiliseye gelen her kuruşu bina için kullanıyorduk.

Kişisel paramın tamamı taahhüt ettiğim 250.000 doları ödemek için kullanılıyordu ve işlerimdeki diğer birçok şeyin de o yıl fonlanması

gerekliyordu. Ve televizyon programını başlatmak için gereken 300.000 dolar görünürde yoktu!

Drenda'yla birlikte iki haftalık bir Hawaii tatiline çıktık ve eve döndüğümüzde, TV'ye başlamak için kontratları imzalamam gerekliyordu. Kesinlikle Hawaii'yi severim, ama eve döndüğümde yüzleşeceğim kararın ağırlığını zihnimden çıkarmam çok zor olduğundan tatil boyunca dinlenemediğimi itiraf etmeliyim. Televizyon programının maliyetinin yanı sıra kamera karşısında konuşmaktan çekindiğim için de bunu yapmaya hazır değildim. Bir toplantıda binlerce kişiye konuşabilirdim, ama TV kamerası önünde panik oluyordum. Zihnimde ve ruhumda işleyen tüm düşünceler yüzünden bu kararla ilgili içimde bir savaş vardı.

Rab'den duyduğumu kesinlikle bilmeme rağmen, paramız olmadığı gerçeğiyle karşı karşıyaydım. İşlerim o yıl finansal bakımdan zaten sıkışık durumdaydı ve bu maliyetin altından nasıl kalkabileceğimizi göremiyordum. Evet korku vardı, evet imansızlık vardı. Bunu biliyorum. Bu konuda dürüst olacağım. Tanrı'nın sözüne tutunmam ve gözlerimi elimdekilerden çevirip o yüzüğe dikmem gerektiğini iyi biliyordum. Tanrı maliyeti karşılayacağını vaat etmişti! Bu süre içinde topladığımız sunuların birinin içinden altın bir para çıktı. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç altın bir para görmemiştim. Onu elimde tutarken Rab bana konuştu. "Vergisini ödemesi için Petrus'a akçenin nerede olduğunu gösterdiğim gibi, televizyon için parayı nereden bulacağını sana göstereceğim."

O altın parayı Hawaii tatilinde yanımda götürdüm ve sahilde yürürken Tanrı'nın TV masrafını karşılayacağını kendime hatırlatmak için elimde parayla dua ettim. Sahildeki dua yürüyüşlerim genelde şöyle oluyordu. Bir süre Ruh'ta dua ettikten sonra, kontratı imzalamak için esenlik bulup eve yöneliyordum, ama yokuşu 15 metre çıkmadan düşüncelerim yine bağırmağa başlıyor ve bu parayı doğal olarak bulmanın bir yolu olmadığını söylüyordu. Gerçek şu ki, hiç paramız

yoktu, televizyon konusunu bilmiyorduk, ekipmanımız yoktu ve liste uzayıp gidiyor. Ama ruhumda Rab'bin Arnavutluk'ta bana söylediği sözü, yani beni gönderdiği her yerde masraflarımı karşılayacağını hâlâ duymaktaydım. Bu sırada Mayıs ayına gelmiştik ve televizyon programına adım atmak için yıl sonuna kadar 300.000 doları bulmalıydık ve bu durum işimizi daha da zorlaştırıyordu.

Diğer yandan korku ruhu da bana konuşuyor ve Tanrı'nın bana söylediği söze tutunma kararlılığımı sınıyordu. "Finansal bolluğu öğretiyorsun, ama faturalarını ödeyemezsen bu durum nasıl görünecek?" Bunun üzerine bu konuda esenlik bulana dek dua etmek ve düşüncelerimi yenilemek üzere sahile geri dönüyordum. Zihnimde ve ruhumda ileri geri giderek bu kontrat hakkında bir hafta kadar güreştim ve sonunda her şeyin yolunda gideceğini anladığım ve korkunun olumsuz düşüncelerle artık bana işkence edemediği bir noktaya geldim. Drenda ve benim bu paranın nereden geleceğine dair fikrimiz yoktu, ama Tanrı'yı işittiğimizi biliyorduk. Böylece tatilden döndüğümüzde, kontratı imzaladım ve televizyonculuğu nasıl yapacağımızı çözmeye yöneldik.

Denklemin finans ayağında şaşırtıcı bir gelişme oldu. Hawaii tatiline çıkmadan birkaç ay önce Atlanta'da yaşayan hiç tanımadığım birinden bir telefon aldım. Kitabımın bir şekilde eline geçtiğini ve çok sevdiğini söyledi. O dönemde kitabımı kendim bastırılmışım ve kentimizin dışında hiçbir yerde satışa sunulmamıştı. Ama çalışanlarımdan birisi Atlanta'ya tatile gittiğinde, havaalanında tesadüfen karşılaştığı bu adamla işi hakkında bir sohbete girmişti. Çalışanımın yanında kitabım vardı ve kitabı bu adama hediye etmişti.

Kitabı okuduktan sonra o kadar ilgisini çekmişti ki, benimle konuşmak zorunda olduğunu söyledi. Uzunca bir süre telefonda konuştuk ve kendisinin özellikle yabancı ülkelerde hizmet eden gezici bir müjdecî olduğunu söyledi. Bir gün yüz yüze görüşüp görüşmeyeceğimizi sordu. Tatilden döndükten sonra bir toplantıya giderken bir süreliğine Atlanta

havaalanında olacağımı söyledim ve o tarihte buluşmayı kararlaştırdık. Sonunda karşılaştığımızda harika bir sohbet gerçekleştirdik. Yaptığı yolculuklarda sık sık tanık olduğu mucizelerin ve karşılaştığı tehlikelerin hikâyelerini dinlemek çok hoşuma gitti. Ama asıl bağlantı kurduğumuz yer finans konusuydu. Kitabımdan ve borçtan kurtulma serüvenimden çok etkilenmiş görünüyordu.

Sohbet sırasında, kısa süre önce Charlotte'deki bir televizyon programına konuk olduğunu ve finans hikâyemin o program için harika bir konu olacağını söyledi. Kitabımı onlara göndereceğini ve beni onlara tanıtacağını söyledi. Bütün bu olanlar beni biraz şok etti.

Bahsettiği TV programını hiç duymamıştım, ama birkaç hafta sonra program direktörü beni arayıp programa çıkmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Programa çıkmanın gerekliliklerinden biri yayın sırasında reklamını yapabilecekleri bir ürüne sahip olmaktı. Onlara Finansal Devrim öğretisini içeren beş CD'lik bir setimiz olduğunu söyledim. Bunun harika olduğunu söylediler ve CD setlerini onlara kaç dolardan vereceğim üzerinde anlaştık. Elbette onlara toptan bir fiyat verdim, ama setleri toptan fiyattan üretmemize rağmen, hizmetimiz için biraz kâr payı koydum. Şaşırtıcı biçimde program çok başarılı geçti ve binlerce CD seti satıldı. Bu satışlardan elde edilen gelir, TV kontratını imzaladığımda var olmayan bir kaynaktan televizyon bütçemize doğrudan katkı sağladı.

Sonra şaşırtıcı bir olay daha yaşadık. Birkaç yıl önce iflas eden ve evinden tahliye edilmek üzereyken kilisemize katılan bir kardeş TV yayınının bütçesi için yardım etmek istediğini söyledi. Egemenlik hakkında vaaz edilenleri uygulamıştı ve artık yoksul değildi. TV hizmetimiz için bana 120.000 dolar verdi!

Böylece CD satışlarının geliri, kilisemizdeki arkadaşımızın cömert hediyesi ve diğer bağışlar sayesinde TV hizmetinin ilk yılı için Drenda ve benim kendi cebimizden para koymamıza gerek kalmadı! Tanrı, sözüne sadıktı. Masrafı karşılayacağını söylemişti ve öyle yaptı. Tamam,

sorunun yarısı böylece çözülmüştü, ama çözülmesi gereken ve bunun kadar büyük başka bir sorun daha vardı. Önceden söylediğim gibi TV programı yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyorduk!

O sonbaharda Drenda, büyük bir kadınlar konferansına katıldı ve toplantılar arasında konukların toplandığı arka taraftaki kulise davet edildi. Davet edilmek Drenda için büyük bir onurdu ve heyecanla gitti. Daha sonra öğle yemeği için masaya oturduğunda, tanımadığı bir kadın gelip yanına oturdu. Birbirleriyle tanışmalarının ardından kadın birden Drenda'ya şöyle sordu, "Peki, televizyon programına daha başlamadınız mı?" Drenda biraz afalladı, ama "Hayır, ama bu konuyu düşünüyoruz" diye cevap verdi. Bunun üzerine kadın, "Eğer yapmaya karar verirseniz, bu adamı arayın, çünkü size yardım edebilir" dedi. Drenda kadının verdiği telefon numarasını ve eposta adresini not alıp çantasına koydu.

Aradan birkaç hafta geçti ve Drenda çantasına koyduğu o kağıt parçasını tamamen unuttu. Ama bir gece kağıdı bulunca, sırf ne diyeceğini öğrenmek için adama eposta göndermeye karar verdi. Adam oldukça ilgilendi ve Finansal Devriminiz CD setini ona göndermemizi istedi ve biz de gönderdik. Bir hafta kadar sonra, adamın asistanı bizi aradı ve CD setinin içeriğiyle kesinlikle ilgilendiklerini ve birkaç gün sonra düzenlenecek olan Ulusal Dini Yayıncılar yıllık konferansında bizimle görüşmek istediklerini söyledi. Biz de orada olacağımızı söyledik.

Drenda'yla birlikte konferansa gittik ve toplantıdan önce biraz gergindik. Görüşmemiz için yeni bir siyah takım elbise almıştım ve neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Televizyon konusunu konuşmak üzere onunla oteldeki süitinde buluşmamızı istemişti. Süitin önüne geldiğimizde, kapıyı çalmadan önce biraz sakinleşmek için birkaç kere koridorda aşağı yukarı yürüdüğümüzü hatırlıyorum. Odaya girdiğimizde, bir grup insanın bizi beklediğini görünce şaşırdık. Sandalyeler yarım daire şeklinde diziliydi ve Drenda ve ben sandalyelerin karşısına

oturtulduk. Bu kişilerle daha önce karşılaşmamıştık ve hepsi çok profesyonelce giyinmişti.

Hal hatır sorduktan sonra, televizyon programı yapma isteğimizle ilgili sorular sormaya başladılar. İlk soruyu hâlâ hatırlıyorum, “Peki, neden TV’ye çıkmak istiyorsunuz?” O sırada bilmememe rağmen, odada toplanmış kişilerin hepsi TV yapım şirketinin farklı alanlarında üst düzey yöneticilerdi. İlk kontak kurduğumuz adam da elbette aralarındaydı, ama ayrıca üretimden, pazarlamadan ve diğer alanlardan sorumlu kişiler de oradaydı ve hepsi bize zor sorular sordular. Sonuçta toplantının oldukça iyi geçtiğini hissettim. Kimseyi etkilemeye çalışmadan sadece kendimiz olduk ve Tanrı’nın bizim için yaptıklarını paylaştık. Hepsi vizyonumuzdan ve tutkumuzdan hoşnut kaldılar ve ayrıntıları görüşmek için birkaç hafta içinde bizi yeniden arayacaklarını söylediler.

Birkaç hafta sonra yeniden konuştuk ve bu kez TV yayını için fiili bir planlama toplantısı yapmayı karar verdik. O sırada, programın bizim evimizde çekilmesine karar vermiştik ve Drenda’nın görüştüğü kişi bu planlama toplantısının evimizde yapılmasını istediğini söyledi. Evimizin program çekimi için uygun olup olmadığını görmek istiyordu.

Böylece evimize geldiler ve hepimiz konuşmak üzere oturduk. O ziyarete kadar, bu adamın televizyonculuk geçmişini gerçekte hiç bilmiyordum, sadece onun numarasını Drenda’nın tanıştığı kadından aldığımızı biliyordum. Ama konuşmaya başladığımızda, yapımcılığını üstlendiği ve hâlen üzerinde çalıştığı bütün televizyon programlarını anlatmaya başladı. Bunların hepsi herkesçe bilinen programlardı! Adam konuşurken hayretler içinde kaldım ve içimden şöyle dedim, “Tanrım, bu adamı Los Angeles’tan kaldırıp küçük, tozlu bir patikadan geçirip kırsaldaki bu ıssız yere nasıl getirdin?” Adam oldukça uygun bir fiyat karşılığında programımızı çekmeyi, düzenlemeyi ve gerekli her şeyi yapmayı kabul etti. Biz de başlangıç olarak programımızın oturma odamızda çekilmesini kabul ettik.

Çekimin günü geldi çattı ve o gün çok gergin olduğumu itiraf ediyorum. Dediğim gibi önceden televizyon deneyimim yoktu. Bir televizyon programının nasıl sunulması gerektiğini bilmediğim gibi daha önce kamera karşısında konuşmamıştım; her şey benim için yeniydi. Egemenlik hikâyemi kitlelere ulaştırma fikri beni heyecanlandırıyordu, ama televizyonculuk aşmam gereken bir başka korkutucu eşikti.

İşin kötüsü, çekim günü yüreğimizi burkan elim bir olay meydana geldi ve günümüzü daha da zorlaştırdı. Bir hafta sürecek çekimin yapımcısı gecenin yarısı evinden ayrılmıştı. Trajik bir kaza sonucu küçük oğluna komşusunun arabası çarpmıştı. Asistan bize olanları anlattı, ve çekim bitene dek kimseye bir şey söylememeye karar verdik. Sonunda bir şekilde çekimi atlattık. O gün üç program çektik ve artık resmen televizyondaydık. Vay canına!

Televizyon yayınımıza başladığımızda, yayın ücretini ödemeyi nasıl sürdüreceğimizi bilmiyorduk. Ama Tanrı bize sadece yayına başlamak için gereken 300.000 doları değil, ayrıca süregelen yayın masraflarını da karşılamaya devam edeceğini öğretmeye başladı. Öğrenecek çok şeyimiz vardı. İnsanların TV hizmetimize tohum ekme isteyebileceğini hesaba katmamıştık; işte bu derece saftık.

Sekreterim Tracy'nin yayınlarımızın başlamasından kısa süre sonra beni ofisten aradığını hatırlıyorum. Telefonu açtığımda sarsılmış olduğunu anladım. Sesi titriyordu. "Pastör" dedi, "Programı izleyen biri bize 500 dolarlık bir çek gönderdi. Ve Pastör, çeki elime aldım ve Kızılderili kilisesinden getirdiğin sunudaki meshedilişin aynısı bu çekin de üzerindeydi." "Ciddi misin?" diye kekeledim. "Birisine bize sunu mu gönderdi?" O çek gelene dek insanların yayınımızı desteklemek için para göndereceği hiç aklıma gelmemişti. Ama Tanrı'ya hamt olsun, o zamandan beri insanlar sunular gönderiyor ve program dünyanın her yanında her saat diliminde yayınlanıyor! Faturalarımız yılda milyonlarca doları buldu, ama Tanrı her zaman bana verdiği sözü tuttu. O her zaman faturaları ödüyor.

Bu kitap Tanrı'nın Ruhunu işitmek ve O'nun tarafından yönlendirilmek hakkındadır. Televizyon hikâyemiz, Kutsal Ruh'un insanları hayal bile edemeyecekleri büyük işler yapmaları

İÇİNİZDEN BİRİ SIKINTIDA MI, DUA ETSİN.

– Yakup 5:13

için nasıl yönlendirdiğinin iyi bir örneğidir. Tanrı'nın hayatımızda yaptığı her şey O'nun Egemenliği'nin nasıl işlediğini bilmemiz ve ihtiyacımız olan yönü, bilgeliği ve cevapları O'ndan işitebilmemiz sayesinde gerçekleşmiştir. Size az önce anlattığım hikâye Kutsal Ruh'u nasıl işiteceğimi bilmeseydim, asla gerçekleşmeyecekti. Bazen hepimiz umutsuz gibi görünen zor durumlarla karşılaşırız. Ama Tanrı'nın cevabı vardır.

İçinizden biri sıkıntıda mı, dua etsin. (Yakup 5:13)

Neden dua etsin? Çünkü sorun hakkında Tanrı'nın cevabını, çözümünü ve yönlendirmesini işitmeye ihtiyacınız var. Drenda ve benim birçok kez keşfettiğimiz gibi, sıkıntılarla karşılaştığımızda Tanrı hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını yapabilir. İmkânsız gibi görünen durumları aşabilmeniz için size eşsiz ve bazen tuhaf görünen çözümler ve stratejilerle yardım edecektir. Birçok defa cevabı işitme yeteneğiniz başarı ve başarısızlık, ölüm ve yaşam arasındaki farkı yaratabilir. Bu kitapta Kutsal Ruh'un sesini işitmek hakkında bolca konuşacağım, ama önce Kutsal Ruh'un zor zamanlarda size nasıl yardım edebileceğine ilişkin bir örnek daha vereceğim.

6.5 milyon dolarlık Now Center bina projemizi başlattığımız zaman, ilk başta 2.5 milyon dolar nakit topladık ve bir miktar banka kredisi kullandık. Ayrıca 18 ay süren bina projesi boyunca gelen destek fonları da vardı. 550 kişilik bir kilise için çok büyük bir projeydi. 2007'nin sonbaharında temel attık ve 2008'in ilkbaharına kadar her şey harika gitti. 2008 yılındaki ekonomik darboğazı hatırlayabilirsiniz. Evet, bu şartların tam ortasında bina inşa ettiriyorduk. Her şeyin fiyatı arttı!

Kullandığımız çeliğin fiyatı ilk başta teklif edilen fiyata göre yaklaşık 300.000 dolardan fazla arttı. Bu sadece bir örnek. O yıl emtia fiyatları yükseldiği için projenin toplam maliyeti bütçemizin çok üzerine çıktı.

2008'in sonuna doğru, ekonomik kriz derinleştikçe bölgemizdeki ve hatta ülkenin her yanındaki bankalar kredi limitlerini düşürüp verdikleri kredi borçlarının ödenmesini talep ediyorlardı. O sıralarda bir gün müteahhidimiz bankamız tarafından önceden onaylanmış olan bir ödemeyi almak için geldi. Alt yüklenicilere ödeme yapması ve şimdiye dek kendisinin üstlendiği masraflar için iade alması gerekiyordu. Bir milyon dolarlık çek önceden anlaştığımız banka finansmanı ile karşılanacaktı, zira o sırada bütçemizdeki nakit para tükenmiş durumdaydı. Ancak bir milyon dolarlık çek geçersizdi. Bankanın kredi teklifini geri çektiğini ve limitimizi iptal ettiğini öğrenince şok olduk. Sorun sadece bizim bankamızda değildi; kentteki her banka aynı durumdaydı. O hafta yerel gazetemizin manşetlerinde bankamızdan bahsediliyordu. O hafta 550 çalışanın işine son vermişlerdi ve iflasa direnmeye çalışıyorlardı.

Çözüm bekleyen acil sorun, müteahhidimizin alt yüklenicilere borçlarını ödemesi ve kullanmış olduğu malzemelerin masraflarını alması gerektiği idi. Bu bir milyon dolarlık çek gelecekteki ihtiyaçları için kullanacağı bir kaynak değildi. O milyonu zaten harcamıştı! Şimdi müteahhidimize biz ödeme yapmalıydık ki, o da diğer şirketlere ve ailelere ödeme yapabilsin. O da tıpkı bizim gibi bankanın taahhütlerini yerine getireceğini varsaymıştı. Peki şimdi ne olacaktı? Böyle bir zamanda ne yaparsınız? Elimizde hazır bir milyon dolarımız yoktu ve kilisemizdeki insanlara gidip para dilenmeyecektim. Bunun yanında, başka TV kanallarına genişlediğimiz için televizyon hizmetimiz daha da pahalaniyordu; yayın ücretimiz artık ayda 50.000 dolar tutuyordu. Yakup 5:13 ayetinde söylendiği gibi dua etmekten başka ne yapabiliriz?

O sıralarda bir iş promosyonu olarak Hawaii'ye bir tatil hediyesi

daha kazandık. Ayrılmamızdan sadece birkaç gün önce bankanın kredi limitimizi geri çektiğini öğrenmiştim. Maui'ye uçuşumuz için havaalanına giderken, hâlâ bir miktar şok içinde olduğumu söylemek zorundayım. Düşüncelerim sanki ışık hızında zihnimde dönüp duruyordu. Havaalanına ilerlerken tam kendime acımaya başlamıştım ki, Rab'bin sesini işittim. "Değneğini uzat" dedi. Durup Rab'bin bana ne demek istediğini düşünürken birden anladım.

İsraililer firavunun ordusuyla Kızıldeniz arasında sıkıştıkları zaman Tanrı'nın Musa'ya verdiği buyruk buydu. Tanrı Musa'ya değneğini denizin üzerine uzatmasını söyledi. Musa itaat ettiğinde sular yarıldı ve İsraililer'in geçişi için önlerinde kuru bir yol açıldı. Musa'nın taşıdığı değnek Tanrı'nın vaatlerinin yanı sıra hizmetinin tamamlanması için ona verilen yetkiyi temsil ediyordu.

O anda Tanrı'nın bana ne söylediğini anladım. Bu kilisenin pastörü, yani önderi bendim: bu durumla başa çıkma yetkisi bana verilmişti. Yetkimi ele almalı, ayağa kalkmalı ve bir yol bulmalıydım. Hawaii'ye vardığımızda tek yapabildiğim şey dua etmektir. Geceleri uyuyamadım. Ruhum sıkıntıdaydı ve ihtiyacım olan cevap için Ruh'ta güreştiğimi biliyordum. Sonunda Drenda'nın aklına Rab'den olduğuna inandığı bir fikir geldi. Karım için Tanrı'ya şükrediyorum! Her durumda ihtiyacımız olan planlar ve yönlendiriş için birçok kez Tanrı onu kullanmıştır. Benim için ne kadar değerli olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlatamam. O asla vazgeçmez!

Planı basit, ama akla uygundu. İşe yarayacağına dair hiçbir gösterge yoktu, ama hemen bu plan üzerinde çalışmaya başladık. Planımız, müteahhidimizin bankasına bir sunum yaparak onlardan bize kredi vermesini istemektir. Sunumumuzda kim olduğumuzu ve bize kredi vermelerinin iki taraf için de neden en iyi yol olduğunu bankaya anlatacaktık. Aslında riskli bir girişimdi, çünkü dediğim gibi, kentteki tüm bankalar kredi musluğunu kesmişti. Planımıza göre müteahhide ödeme yapılmadığı takdirde, iflasını ilan edebilir ve böylece

bankasından almış olduğu tüm kredilerin geri ödemesinde temerrüde düşebilirdi. Bu durumun banka için çok büyük risk oluşturacağını bilerek böyle bir şeyi istemeyeceklerinden emindik. Ancak bu banka bizim bankamız değildi ve bizimle bir ilişkileri ya da geçmişleri yoktu.

Böylece bölgemizin demografik yapısını ve ne kadar hızlı büyüdüğünü ayrıntılarıyla anlatan bir sunum hazırladık. Bankaya finansal geçmişimizi ve beklenen büyüme rakamlarımızı sunduk. Ayrıca binamızın kilise hizmetlerinin dışında üreteceği birçok gelir kalemlerini açıkladık. Örneğin televizyon program gelirlerinin hızlıca arttığını ve ilgilenebileceklerini düşündüğümüz diğer birçok gelir fırsatını anlattık. Bu zor zamanlarda bile bunun banka için kârlı bir anlaşma olacağını anlamalarını istedik. Ayrıca müteahhide ödeme yapamadığımız takdirde, potansiyel kayıplar yaşayacaklarını vurguladık. Bankanın ticari kredilerinden sorumlu başkan yardımcısıyla görüşmeyi talep ettik. Planın Kutsal Ruh'tan geldiğinden emin bir tutumla dua edip ofisine girdik ve başvurumuzu yaptık.

Şaşırtıcı biçimde, sunumumuzun ardından başkan yardımcısı sekreterine kilisemiz için hemen orada 500.000 dolarlık bir çek yazılmasını söyledi. Yaptığı şeyin normal prosedür olmadığını ve bizim için bir istisna yaptığını söyledi. Ne kredi sigortası yapıldı ne de form dolduruldu, sadece elimize 500.000 dolarlık bir çek verildi. Geri kalan 500.000 dolar için kredi sigortası yapılması gerektiğini söyledi, ama onaylanacağını garantisini verdi, çünkü kararı verecek olan kendisiydi. Müteahhidimize bir milyon doları ödedik ve binanın inşaatını tamamladık.

Drenda'yla birlikte cebimizdeki 500.000 dolarlık çekle evimize dönerken bir saatlik yol boyunca nasıl hissettiğimizi ifade etmemiz çok zor. Son derece sevinçliydik ve Tanrı'ya minnettardık! O an neler hissettiğimizi doğru ifade edebilecek bir söz yok, ama Kutsal Ruh'un az önce yaptığı iş karşısında huşu içindeydik. Aradığımız ilk kişi elbette müteahhidimizdi. İyi haberi ona verdiğimizde sesindeki şaşkınlığı ve

mutluluğu hâlâ hatırlıyorum. “Nasıl oldu?” diye sordu. “Size o çeki öylece verdiler mi?” İkimiz de bunun Tanrı’dan olduğunu biliyorduk.

Bu nasıl oldu? Kutsal Ruh! Dostum, ihtiyacınız olan cevaplar Tanrı’dadır. Eğer Tanrı’nın Egemenliği’nin muhteşem potansiyelinden yararlanmak istiyorsanız, Kutsal Ruh’un sesini nasıl işiteceğinizi öğrenmeniz gerekiyor. Ve bu kitap tamamen bununla ilgilidir.

Zorlukların içinden Kutsal Ruh’la birlikte yürümek, izlediğiniz tüm James Bond filmlerinden çok daha heyecanlıdır! Ve tıpkı o filmlerde olduğu gibi, ne kadar çok gerilim dolu sahneler olursa olsun, sonunda kimin kazanacağını her zaman bilirsiniz.

**EĞER TANRI’NIN
EGEMENLİĞİ’NİN
MUHTEŞEM
POTANSİYELİNDEN
YARARLANMAK
İSTİYORSANIZ, KUTSAL
RUH’UN SESİNİ
NASIL İŞİTECEĞİNİZİ
ÖĞRENMENİZ GEREKİYOR.**

BÖLÜM 2

EGEMENLİK

Eminim birçoğunuz zaman zaman mahkemelerce dikkate alınmayan saçma sapan davalar açıldığını duymuşsunuzdur. İşte bir örnek.

Colorado hapisanesindeki bir mahkûm Ulusal Futbol Ligi NFL'e karşı 88 milyar dolarlık (evet, *milyar*) bir dava açmış. Dava konusu Dallas Cowboys ile Green Bay Packers takımları arasındaki bir play off maçında verilen bir hakem kararına ilgiliydi. Hakemler, Dallas Cowboys oyuncusu Dez Bryant'ın yakaladığı bir topun sayı olmadığına karar verdiler. Ancak mahkûm buna itiraz eder. Açtığı davada NFL yetkililerini ihmalkâr davranmakla ve güvene dayalı görevlerini yerine getirmemekle suçlar. Peki mahkûm neden 88 milyar dolarlık dava açmıştır? Çünkü Bay Bryant'ın forma numarası 88'dir.

Çılgınca, değil mi? Sanırım herkes böyle bir davanın ciddiye alınmayacağını anlayabilir. Ama bir davanın geçerli ya da geçersiz olduğunu belirleyen şey nedir? Evet, law.com adlı hukuk sitesine göre, bir davanın geçersiz sayılması için başlıca iki neden ya yetki alanı bakımından sorunlu olması ya da kanun nezdinde yasal bir zemine sahip olmamasıdır. Kutsal Ruh'la ilgili bir kitapta neden mi yasal konulardan söz ediyorum? Çünkü eğer Kutsal Ruh'un sizin sorununuzda çalıştığını görmek istiyorsanız, yasanın ne söylediği konusunda net olmanız gerekir. Tanrı'nın Egemenliği bir krallıktır ve krallığın yasaları çerçevesinde işler. Bu serideki önceki iki kitabım *Finansal Devriminiz:*

Bağlılığın Gücü ve Finansal Devriminiz: Dinlenmenin Gücü'nde Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanı ve yasalar bakımından nasıl çalıştığının temellerini ortaya koydum. Ama Kutsal Ruh'la ilgili olarak ne söylediğimi anlamanız için geri dönmemiz ve en azından bu ilkeleri hatırlamamız iyi gelebilir. O zaman küçük bir testle başlayalım.

*İsa da onlara, "Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez" dedi. Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten başka hiçbir mucize **yapamadı**. Halkın imansızlığına şaşırıyordu. İsa çevredeki köyleri dolaşip öğretiyordu.*

— Markos 6:4-6

Bu pasajda İsa'nın neden insanları iyileştiremediğini söyleyebilir misiniz? Verilen standart cevap, iyileşmemelerinin Tanrı'nın isteği olmasıdır. Ne de olsa, en iyisini Tanrı bilir ve eğer onları iyileştirmek isteseydi, iyileştirirdi, öyle değil mi? Ne de olsa, O Tanrı'dır. Orada ayrıca iyileşmeye ihtiyacı olan, ama iyileşmeyen insanların da olduğunu düşünebilir miyiz? Bence metne bakıldığında bu anlaşılıyor. İsa'nın insanları neden iyileştiremediği sorusu hayati önemdedir ve mutlaka yanıtlanması gerekir. Hikâyenin sonunu okuduğumuzda, İsa'nın halkın iyileşmesini engelleyen şeyin imansızlıkları olduğunu söylediğini görürüz. Halkın neden iyileşmediğine dair İsa'nın gözlemini ve yanıtını anlamak için, imanın ne olduğunu ve göğün yasal yetki alanı kazanması için neden yeryüzü âleminde imanın gerekli olduğunu iyi anlamamız gerekir.

Bu durumdaki meseleyi toparlayayım. Olay İsa'nın açısından bir güçsüzlük ya da isteksizlik meselesi değildi. Yasal yetki alanı meselesidir. Esasen buradaki halkın çoğu için o durumda göğün harekete geçmesi için yasal bir zemini yoktu. Şimdi, hiçbir şey bilmediğimi söyleyerek kitabı odanın diğer köşesine fırlatmadan önce açıklamam için bana bir dakika verin.

Adem ve Havva yeryüzüne yerleştirildiklerinde, yeryüzü alemi üzerinde tam ve mutlak yetkiye sahiplerdi. Aşağıdaki pasaj bunu net olarak doğrulamaktadır.

*“Onu meleklerden biraz aşağı kıydın,
Başına yücelik ve onur tacını koydun,
Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.
Her şeyi ayakları altına sererek
Ona bağımlı kıydın.”*

*Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan
hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı
kılındığını henüz görmüyoruz.*

— İbraniler 2:7-8

Kutsal Kitap'ta Adem'in başında yücelik ve onur tacı olduğu söylenmektedir. Buradaki taç ifadesi Adem'in bahçede başında bir taçla dolaştığı anlamına gelmez, ama sahip olduğu egemenlik yetkisini simgeler. Ama belki bir fikir olarak, başının çevresinde bir parlıltı ya da hale olduğunu hayal edebiliriz. Adem Tanrı'nın Egemenliği'nin yüceliğine (egemenliğin meshedilişi ve görkemi) ve onuruna (yetki konumu) sahipti. Ve bu iki nitelik sayesinde Tanrı'nın Egemenliği adına ona devredilen yetkiyle yeryüzünde egemendi. İnsan yaratıldığında hâlihazırda yeryüzünde olan Şeytan insanı küçümsedi ve yetkisine göz koydu. Şeytan Adem'in tam yetkisi altında olduğundan ve onun başındaki tacı basitçe alamayacağını bildiğinden, tacı (yetkiyi) bir şekilde kendi rızasıyla ona teslim etmesi için bir hile tasarlamak zorundaydı.

Böylece Şeytan Havva'yı aldattı ve Adem de Tanrı'ya isyan ederek onu izledi. Bunun sonucunda Tanrı'nın Egemenliği'ndeki konumlarını yitirdiler. Şeytan'ın ardından giderek artık onun egemenliğinin yetki alanına girdiler. Belki şöyle sorabilirsiniz, “Tanrı neden ilk başta Şeytan'ın Aden Bahçesi'ne girmesine izin verdi?” Vermek zorundaydı.

Bu cevabın sizi biraz şok edebileceğini biliyorum, ama bunun doğru olduğunu göreceksiniz. Şimdi Yaratılış 2:8-9'a bir bakalım.

RAB Tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe dikti. Yarattığı Adem'i oraya koydu. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacıyla iyiyle kötüyü bilme ağacı vardı.

Bu pasajı okuduğumuzda, Tanrı'nın bahçenin ortasına ve yaşam ağacının tam yanına neden iyiyle kötüyü bilme ağacını koyduğunu merak edebilirsiniz. Esasen Şeytan'ın bölgesini yasal olarak ele geçirmek için, Tanrı kendisine mi yoksa Şeytan'a mı hizmet edeceğinin seçimini insana bırakmalıydı. Tanrı Şeytan'ın yetki alanına öylece girerek oraya bir insan yerleştiremezdi. Bunu meşru kılmak için, insanın kime boyun eğmek istediği konusunda seçime sahip olması gerekiyordu. İnsan Tanrı'ya, yani yaşam ağacını seçtiği sürece Şeytan üzerinde egemenlik sürecekti. Bu nedenle iyiyle kötüyü bilme ağacı yaşam ağacının hemen yanına dikilmeliydi.

Burada önemli bir tespit yapmamız gerekiyor. İnsanlar yeryüzüne özgür iradeleri olmadan yerleştirilemezdi. Hristiyanların çoğunluğu Tanrı'ya sevenlerin belli olması için özgür iradeyle yaratıldığımızı söyler. Bu düşüncenin doğru olduğuna bir miktar katılabilirim. Ama esasen seçme imkânı olmadan yasa dışı olacaktı. Eğer insana özgür irade verilmemiş olsaydı, buraya yerleştirilemezdi. Bu konuda söyleyebileceğim çok daha fazla şey var, ama önceki iki kitabımda bunlar ele alınmıştır.

Böylece Adem Şeytan'ın hilesini seçer, Tanrı'nın Egemenliği'ni yitirir ve Yaratılış 3:17-19'da Tanrı insanla yüzleşir:

*RAB Tanrı Adem'e,
"Karının sözünü dinlediğin ve sana,
Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için*

*Toprak senin yüzünden lanetlendi” dedi,
 “Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.
 Toprak sana diken ve çalı verecek,
 Yaban otu yiyeceksin.
 Toprağa dönünceye dek
 Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın.
 Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın
 Ve yine toprağa döneceksin.”*

Esasen Tanrı Adem’e, yeryüzünün onun tarafından lanetlendiğini söyler. Yeryüzü üzerinde mutlak egemenliğe sahip olan Adem olduğundan, Şeytan’ın egemenliğine kapıyı açan ve Tanrı’yı kovan odur. Tanrı’nın elleri artık bağlıdır ve Adem şimdi emek vererek ve alın teriyle hayatta kalacaktır. Şeytan’ın Havva’yı ayartırken ona söylemeyi unuttuğu küçük, minik bir ayrıntı vardır. Bu ayrıntı Tanrı’nın Şeytan’ı halihazırda yargılayıp onu cennetten kovduğu ve sonsuza dek cehennem denilen bir yerde kalacağını ilan ettiğiydi. Bunu anlamamız önemlidir. Pek çok insan, “Sevgi dolu bir Tanrı insanları cehennem denilen yere nasıl atabilir?” diye sorar. Bunu Tanrı yapmadı, Adem yaptı. Aşağıdaki pasajda gördüğümüz gibi, cehennem hiçbir zaman insan için yaratılmamıştır.

*Sonra solundakilere şöyle diyecek: “Ey lanetliler, çekilin önümden!
İblis’le melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe gidin!”*

– Matta 25:41

Adem ve Havva Şeytan’ın yetki alanına girdiğinde, aynı zamanda onun uğradığı yargının da altına girdiler. Bütün insanlık Adem aracılığıyla Şeytan’ın yönetimi altına girdi. Bunu sığır yetiştiriciliğinden bir örnekle açıklayayım. Eğer ineklerinizden biri bir dana doğursa, bu dana sizin mührünüzü taşıyacaktır, çünkü tüm sürü size ait olduğundan

dana da size ait olacaktır. Bunun gibi Adem'in tüm soyu otomatik olarak Şeytan'ın yetki alanına girdi. Popüler dini anlayışa göre bir insanın kaderi, yani cennete ya da cehenneme gideceği o insanın ne kadar iyi ya da kötü olduğuna bağlıdır, ama bu tamamen yanlış bir inanıştır. Gerçek şu ki, onların yargısı hâlihazırda verilmiştir. Hepsi cehenneme gidiyorlar. Kendi yanlışlarından dolayı değil, Adem'in yaptığı yanlıştan dolayı. Ancak Tanrı yarattığı insanlara olan sevgisinden ötürü bu yargıdan kaçmaları ve Tanrı'nın Egemenliği'ne geri gelmeleri için İsa Mesih aracılığıyla bir kurtuluş planı hazırladı.

*O bizi karanlığın hükümrانlığından **kurtarıp** sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı. (Koloseliler 1:13)*

Tanrı'nın insanlar için Şeytan'ın yetki alanından ve yargısından yasal bir kurtuluş fırsatı sağladığı vurgulanmalıdır. Ama bu fırsattan yararlanmak için her erkek, kadın ve çocuk İsa'nın adını çağırarak bunu kişisel olarak seçmelidir. Hristiyanlar, bir dakika beni dinleyin. Sokağın başındaki o tatlı bayan birisi ona İsa'nın adını çağırması gerektiğini söylemedikçe cehenneme gidecek. Cehennemde birçok iyi insan olacaktır. İnsanlara sırf iyi işler yaptıkları için cehennemden kaçabileceklerini düşündüren şey Şeytan'ın yalanıdır. Kurtuluş ve Şeytan'ın uğradığı yargıdan kaçış için insanlığa verilen yegâne ad İsa'nın adıdır. Ayrıca Adem günaha düştüğünde ruhsal olarak öldüğünü ve Tanrı'dan koptuğunu belirtmek istiyorum; ancak hâlâ yeryüzündeki yasal varlığını sürdürmektedir. Durum bu olduğundan, Şeytan insanlık âleminde iş yapmak için kötü ruhlarla yönetilen insanları, Tanrı ise Kutsal Ruh'la dolu insanları kullanmalıdır. Özet olarak, cennete ya da cehenneme gitmek yasal bir meseledir ve ne kadar iyi olduğumuza bağlı değildir. Sadece İsa'nın çarmıhta Şeytan karşısında kazandığı yasal zafere dayanır. İsa bütün insanların Şeytan'ın yetki alanından yasal olarak çıkmasını mümkün kılmasına rağmen, insanlar bunu hayatlarında etkin kılmak için İsa'nın adını imanla çağırmalıdır.

Bu tartışmayı birkaç paragraf önce bıraktığımızı biliyorum, ama şimdi önceden sorduğumuz soruya geri dönelim, “Markos 6. bölümde İsa neden o insanları iyileştiremedi?” Bunun bir yetki alanı meselesi olduğunu söyledim. Adem insanlık aleminin ruhsal yetki alanını Şeytan’a teslim ettiğinden, Tanrı her dilediğinde burada yetkin isteğini gerçekleştiremez, çünkü bu yasal olamaz. Şimdi, söylediğim şeyi yeryüzüne kimin sahip olduğuyula karıştırmayın. Kutsal Kitap yeryüzü ve içindeki her şeyin Tanrı’ya ait olduğunda nettir. Ancak, insanlık alemi söz konusu olduğunda, onlar üzerinde yasal yetki alanına sahip değildir. Bunu Luka 4:5–7 ayetlerinde görmekteyiz:

Sonra İblis İsa’yı yükseklere çıkararak bir anda O’na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O’na, “Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim” dedi. “Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak.”

Bu ayetlerde Adem’in dünyanın ülkeleri üzerindeki yasal yetki alanını Şeytan’a teslim ettiğini görebiliriz. Bu nedenle, Tanrı insanlıkla ilgili meselelerde yeryüzünde yetkin isteğini gerçekleştiremez. Ama eğer Tanrı O’na iman eden ve göğün yetkisine tam olarak ikna olan bir erkek ya da kadın bulabilirse, o zaman o kişi aracılığıyla yetkisini kullanabilir. Başlangıçta Şeytan da yeryüzü âlemine erişimini aynı yolla, yani yeryüzünün yasal egemeni olan Adem yoluyla kazanmıştı. Tanrı Adem’i yitirdiğinde, kurtuluş tasarısını yürürlüğe sokmak için yeryüzüne başka bir giriş bulmak zorundaydı ve bu adamın adı Avram’dı.

RAB Avram’a, “Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git” dedi, “Seni büyük bir ulus yapacağım, Seni kutsayacak, sana ün kazandıracakım, Bereket kaynağı olacaksın. Seni kutsayanları kutsayacak, Seni lanetleyeni lanetleyeceğim. Yeryüzündeki bütün halklar Senin aracılığınla kutsanacak.”

— Yaratılış 12:1-3

Avram, ya da İbrahim Tanrı'nın yeryüzü âlemine yeniden giriş sağlamak ve insanlığı kurtarma tasarısını uygulamak için kullandığı kapıydı. Tanrı İbrahim ve soyuyla bir antlaşma yaptı ve bu yasal antlaşma sayesinde İsa Mesih'i yalnızca İbrahim'in soyu aracılığıyla dünyaya getirmek için giriş hakkı elde etti. İşte bu nedenle İsa İbrahim'in soyundan gelmeliydi ve İsrail halkının komşu halklarla evlilik yapmasına izin yoktu. Ayrıca Yeni Antlaşma'nın ilk kitabı bu nedenle soy kayıtlarıyla başlar. Bu soy kayıtları İsa'nın gerçekten İbrahim'in yasal bir torunu olduğunu ve İsa'nın yeryüzüne gelerek günahların bedelini ödemesinin tamamen meşru olduğunu kanıtlıyordu.

İnsanlar hâlâ yeryüzünün yasal kontrolüne sahip olduğundan (ruhsal kontrolle karıştırılmamalı), Tanrı ve Şeytan işlerini yaptırmak için insanlarla ortaklık yapmalıdır. Basit bir anlatımla, erkekler ve kadınlar yeryüzündeki yegâne yasal varlıklardır. Ama nasıl ki Şeytan, Adem ve Havva'nın onun sözlerine inanmasıyla giriş kazandıysa, Tanrı da yeryüzünde kendisini ifade etmek için O'nun sözüne iman edecek insanlar bulmalıdır. Bir erkek ya da kadın Şeytan'ın egemenliğinin sözleri yerine göğün sözlerine yürekten güvendiğinde, buna iman denir ve bu iman o kişi aracılığıyla yeryüzünde hareket etmesi için göğe yetki alanı sağlar ve Şeytan'ın egemenliğine karşı koymak için Tanrı'nın isteğini yerine getirir. Söyleyecek daha çok şey var, ama bunları ilk kitabımda ayrıntılı olarak ele aldım.

Asıl anahtar şudur. Şeytan bu dünyada olduğundan, her zaman egemenliğini savunuyor ve Tanrı'nın planlarını bastırmaya çalışıyor. Bu nedenle, Tanrı yeryüzündeki planlarını ve stratejilerini örtülü biçimde yürütür. Tanrı'nın örtülü biçimde çalıştığını anlamamız hayattaki başarımız ve zaferiniz için en büyük anahtardır. Buna *Stratejinin Gücü* diyorum!

BÖLÜM 3

ŞAŞKINLIK

Daha önce hiç tanımadığım birinden bir telefon geldi. Kendisini tanıttı ve birkaç arkadaşıyla birlikte *Faith Hunt* (İman Avı) adlı kitabımı ve Tanrı'nın Egemenliği öğretimi çok beğendiklerini söyledi. Montana'ya gelip 70 kadar kişiye Cuma akşamı ve Cumartesi sabahı ders vermekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Cevap vermemden önce şunu ekledi, "Cumartesi sabahı ders bittikten sonra seni antilop avına götürmek istiyoruz, çünkü av sezonu başladı." Bunun üzerine teklifine yanıt vermek fazla zamanımı almadı. Eğer gelmek isterlerse oğullarımın da davetli olduğunu söyledi. Yaz aylarında o sonbahar çıkacağımız av için gereken lisansı almama yardımcı oldular. Oğlum Tim de benimle gelmeye karar vermişti ve o da lisansını aldı.

Sonradan bu kişilerin Promise Keepers adlı bir Hristiyan erkekler grubu olduğunu öğrendim. Öğretilerimde anlattığım av hikâyelerinden ve geyiğimi imanla avlamamdan çok etkilenmişlerdi. Geyiğimi nasıl her zaman 30 ya da 40 dakika içinde bulduğumla ve hatta Tanrı'nın avlayacağım hayvanın cinsiyeti ve çatal boynuzlarının boyutu konusunda bile kesin olmamı nasıl öğrettiği konusunda daha çok şey duymak istiyorlardı. Tanık olduğum olaylara inanmanın güç olduğunu kabul ediyorum ve eğer gözlerimle görmemiş olsaydım, muhtemelen ben de onlar kadar merak ederdim.

Sonunda Montana'ya gideceğimiz hafta geldi. Tim'le beraber

uçtuk ve erkekler grubunun birkaç önderleriyle buluştuk. Rab’bi gerçekten seven harika insanlardı. Bizi önce alabalık avına çıkardılar ve ardından bizim için hazırladıkları tüfeklerle nişan çalışması yapmamız için bir atış poligonuna götürdüler. Ohio’da büyümüş biri olarak uzun mesafeden atış yapmaya alışık değildim. Yasalarımız sadece geyik avı için çift namlulu tüfeklere izin veriyordu ve atış mesafeleri neredeyse her zaman 90 metrenin ve çoğunlukla 45 metrenin bile altındaydı. Bu nedenle 180 metrelik mesafede bir hedef hazırladıklarında, bu benim için yeni bir şeydi; ama bir miktar pratik yaptıktan sonra, çelik levhayı vurabildim ve gitmeye hazır olduğumu söyledim.

O akşam ve ertesi sabah yerel bir okulun oditoryumunda bu gruba ders verdim. Adamların hepsi Tanrı’nın Egemenliği’ni, özellikle de Tanrı’nın bana avcılık yoluyla Egemenlik yasalarını öğretmesini dinlemeye ve öğrenmeye çok hevesliydi. Yemekten sonra “Tamam, şimdi antilopların peşine düşelim” dediler. Daha önce hiç antilop avlamamıştım ve sürecin nasıl işleyeceğini hiç bilmiyordum. Benim avcılık deneyimimde iki ya da üç kişiyle birlikte ava çıkarsınız. Ama onlar üç ya da dört araba dolusu insan götürüyorlardı. Önceki gece Tim bana şunu sordu, “Baba, antilop avlamak konusunda gergin değil misin? Onlara Tanrı’nın Egemenliği hakkında öğretiyorsun ve Egemenliğin her seferinde çalıştığını beyan ediyorsun, ama ya herkesin gözü önünde antilop avlayamazsan ne olacak?” Ona antilop avlamak konusunda gergin olmadığını söyledim. Drenda’yla birlikte tohumumuzu ektiğimizi ve o antilop için anlaşma yaptığımızı söyledim; antilop gelecekti.

Avlanma iznine sahip oldukları çiftlik arazisine giderken, antilobun Kuzey Amerika’daki en hızlı hayvan ve dünyada çitadan sonraki en hızlı ikinci hayvan olduğunu anlattılar. Antilopların çok keskin bir görüşe sahip olduğunu ve tehdidi görür görmez hızla kaçtığını açıkladılar. Sizi gördükleri an oradan uzaklaşmış oluyorlardı.

Planımız arabaları çiftliğin uzağındaki tepelere doğru sürmek, sonra

yüksek noktalara yürümek ve hayvanların geçiş alanları olan bazı sığ vadileri yukarıdan gözlemekti. Yükseklerle doğru yürüyüş yaparken uzak bir mesafede bir grup antilop gördük. Arazi yapısı nedeniyle, dar geçitler içinden ilerleyerek atış yapacak kadar yaklaşılabileceğimizi hissettik. Son tepeye doğru dikkatle ve sessizce yürüyüp eğer hâlâ antiloplar oradaysa atış yapacağımız bir yamaçta mevzilenmeye karar verdik. Oraya vardığımızda ve mevzi aldığımızda, yaklaşık 180-200 metrelik bir atış menzilimiz olacaktı.

Tim ve ben karnımızın üzerinde bir süre sürünerek antilopların görüldüğü geçide yukardan bakan tepenin yamacına geldik. Planımıza göre ben atış yaptıktan sonra, Tim atışını yapacaktı. Yavaşça süründüm ve aşağıya baktım. Küçük planımız gerçekten işe yaramıştı ve küçük sürü bizi fark etmemişti. Tüfeğimi doğrulttum, ama sürünmekten nefes nefese kalmışken elimi sabit tutup bu mesafeden iyi nişan almam çok zordu. Sonunda hazır olduğumu düşündüğümde, tetiği çektim. Iskaladım. İkinci atışı yaptığımda sürü şaşırılmış görünüyordu. Yeniden iskaladım. Üçüncü ve ardından dördüncü atışı yapınca sürü harekete geçti. Tümünü iskaladım. Beşinci atışı yapmak için tetiği çektiğimde, klik sesi geldi. Tüfek boşalmıştı.

O kargaşada fark etmemiştim, ama tüm sürü çoktan uzaklaşmıştı ve menzil dışındaydı. Nişan alarak vurmaya çalıştığım erkek antilop hariç tüm sürü. Bu antilop ilk atışımı yaptığım noktanın sadece birkaç metre uzağında sakince duruyordu. Tim'den heyecanla tüfeğini bana vermesini istedim. Şimdi ayaktaydım, hiç düşünmeden hemen ateş ettim ve antilop yere yıkıldı. Aynı anda hem heyecanlı hem de rahatlamış haldeydim. Antilobumu almıştım. Dönüp arkama bakınca grubun sevinçle bağırıp beni kutladığını görünce şaşırıldım. Bazılarının elinde cep telefonları vardı ve birinin şöyle bağırdığını duydum, "Evet, tamı tamına *İman Avı* kitabında olduğu gibi, yaklaşık 40 dakika içinde ve antilop sakince bekledi, tıpkı kitaptaki gibi." Hepsi Egemenliğin işleyişini görmeye gelmişti. Ne de olsa, bu konuyu onlara saatlerce öğretmiştim ve egemenliğin işleyişini görmek istiyorlardı. Kötü bir atıcı

olmama rağmen, yine işledi ve öğrettiklerimin güvenilirliğini arttırdı. Öğleden sonra Tim de harika bir atışla koşmakta olan bir antilop avladı. İkimiz de çok heyecanlıydık! Montana çok güzeldi ve Tim’le birlikte muhteşem bir Egemenlik deneyimi geçirdik. Şimdi o antilobun kafası Egemenliği ve Tanrı’nın sadakatini hatırlatmak üzere ofisimdeki masamın üzerinde asılı.

Bu kitapta size neden mi bir av hikâyesi anlatıyorum? Çünkü Tanrı, egemenliğini bütün arkadaşlarınıza, komşularınıza ve ailenize sergilemenizi istiyor. Hepsi bunun işe yaradığını görmek istiyor. Dünya gerçek olanı görmeye açtır ve Tanrı onları şaşırtmayı sever.

**DÜNYA GERÇEK OLANI
GÖRMEYE AÇTIR
VE TANRI ONLARI
ŞAŞIRTMAI SEVER.**

Onları şaşırtmak için Tanrı’nın Egemenliği’nin nasıl işlediğini ve Kutsal Ruh’un herkesi, hatta sizi bile şaşırtması için gereken cevapları ve fırsatları nasıl sağladığını öğrenmeniz gerekecektir. Daha sonra, erkekler

grubu önderlerinin beni özellikle dinsel geleneklere takılıp kalmış üyelere Tanrı’nın Egemenliği’ni sergilemem için davet ettiklerini öğrendim. Ayrıca o günkü dersin ardından birçoklarının yüreğini Rab’be verdiklerini de duydum. Kutsal Ruh o planı yürüttü ve sizin de başarı planlarınıza yardım edecektir.

Sizinle bir hikâye daha paylaşayım, ama bu seferki doğrudan Kutsal Kitap’tan ve Tanrı’nın, sevgisini kanıtlayacak doğaüstü planlar ve stratejilerle sizi şaşırtmak istediğini net olarak ortaya koyuyor.

Halk, Ginnesar Gölü’nün kıyısında duran İsa’nın çevresini sarmış, Tanrı’nın sözünü dinliyordu. İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. İki teknedeki Simun’a ait olanına binen İsa, ona kıyıda biraz açılmasını rica etti. Sonra oturdu, teknenin içinden halka öğretmeye devam etti. Konuşmasını bitirince Simun’a, “Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın” dedi.

Simun şu karşılığı verdi: “Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım.”

Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu.

Simun Petrus bunu görünce, “Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım” diyerek İsa’nın dizlerine kapandı. Kendisi ve yanındakiler, tutmuş oldukları balıkların çokluğuna şaşırıp kalmışlardı. Simun’un ortakları olan Zebedi oğulları Yakup’la Yuhanna’yı da aynı şaşkınlık almıştı.

— Luka 5:1-10

Petrus, Yakup ve Yuhanna bütün gece balık tutmaya çabaladılar, ama başarısız oldular. Bunlar o gölde yetişmiş tecrübeli balıkçılardı ve gölü iyi biliyorlardı, ama avdan elleri boş döndüler. Ama elbette hikâye burada sona ermiyor. İsa halka öğretmek için Petrus’un teknesini ödünç alır ve ardından balık tutmak için ağlarını derin sulara atmasını söyler. Petrus biraz şaşırılmış halde bütün gece çabaladıklarını, hiçbir şey tutamadıklarını, ama İsa’nın sözü üzerine ağlarını atacağını beyan eder. Petrus ağlarını atınca, öyle çok balık yakaladı ki, ağları yırtılmaya başladı. Bunun üzerine ortaklarını yardıma çağırdı. Kutsal Yazılar ortaklarının da ağlarının neredeyse yırtıldığını ve her iki teknenin de ağzına kadar balıkla dolduğunu söyler. Kutsal Kitap bu tecrübeli balıkçıların o gün tuttıkları balıkların çokluğuna şaşırıp kaldığını ve bu yüzden her şeyi bırakıp İsa’nın ardından gittiklerini söyler.

Kutsal Kitap’ta en sevdiğim hikâyelerden biri budur, zira iki egemenliğin, yani karanlığın egemenliğiyle Tanrı’nın Egemenliği arasındaki farkların resmini açıkça sergiler. Karanlığın egemenliği olan Şeytan’ın yönetimi bozuk, yoksul, sırf hayatı idame ettirmek için zahmetle ve alın teriyle sürdürülen “bütün gece çabaladık, ama hiçbir

şey tutamadık” sistemidir. Buna Adem’in isyanının yol açtığı lanetli yeryüzü sistemi diyorum ve bu sistem Tanrı’nın Egemenliği’nin ve sağlayışının görkemli tablosunun tam karşıtıdır. Her iki tarafa dikkatle bakın ve Tanrı’nın size iki numaralı kapıyı, yani Egemenliği açtığını fark edin.

Artık bütün Hristiyanlar sevinçle çılgılık atacaklar, alkış tutacaklar ve şöyle diyecekler, “Evet, Tanrı’nın Egemenliği harika; şu balık avına bakın!” Ama çok azı İsa’nın bunu nasıl yaptığını sorar ve çoğunluk o gün Petrus, Yakup ve Yuhanna’nın elde ettiği bolluğun aynısına kavuşmak için aynı yetkiye ve imkâna sahip olduklarını bilmez. İsa’nın o gün yaptığı mucizeyle ilgili standart açıklama İsa’nın bunu yapabileceğidir, çünkü ne de olsa O İsa’dır. Ama durun bir dakika; Markos 6. bölümde göğün yetki alanı olmadığı için İsa’nın oradaki halkı iyileştiremediğini görmüştük. Hayır, o gün bol balık avını mümkün kılan egemenliğin ruhsal yasaları işlemiştir.

Ama mesele şu. Tanıdığım Hristiyanlar’ın çoğu İsa’nın yaptığı şeylerin aynısı yapmanın mümkün olduğunu bile düşünmemiştir ve eğer düşünmüş olsalar bile, bunları nasıl yaptığının dair fikirleri yoktur. Konferanslarımda kullandığım bir söz var: eğer bir şeyi öğretemezsen, onu yaşayamazsın. Demek istediğim şey, eğer o balık avının nasıl meydana geldiğini tanımlayamazsanız, onu asla tekrarlayamazsınız. O halde bu muazzam balık avı nasıl gerçekleşti? Açıklayabilir misiniz? Eğer böyle bir başarıya ulaşmak isterseniz, o balıkların nasıl ortaya çıktığını anlamamız gerekir. Ne var ki, böyle konuşmaya başladığımda çoğu insan şok oluyor. Ama İsa ne söyledi?

Size doğrusunu söyleyeyim, benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacaktır. Çünkü ben Baba’ya gidiyorum.

— Yuhanna 14:12

İsa, Baba'ya gittiği için O'nun yaptığı işleri bizim de yapabileceğimizi söylediğinde, ölümünün ve dirilişinin ardından üzerimize gelecek olan Kutsal Ruh'a atf yapıyordu. Şeria Irmağı'nda vaftiz olduktan sonra üzerine inen ve O'nun hizmetinde tanık olduğumuz Tanrı'nın büyük işlerini yapmasını sağlayan Kutsal Ruh'un aynısıdır. Bu gücün Markos 6. bölümde insanların imansızlığıyla engellendiğini, ama balık avı hikâyesinde engellenmediğini bildiğimize göre, Egemenlik yasalarını çalışmalıyız ki, Kutsal Ruh'un herhangi bir durumda özgürce akmasını neyin engellediğini ya da neyin kolaylaştırdığını bilelim. O halde hikâyeye bakalım ve teşhis edebileceğimiz ve öğrenebileceğimiz Egemenlik yasalarını ve ilkelerini yakalayalım.

Eğer ilk kitabımı okuduysanız, burada Petrus'un teknesini İsa'ya verdiği zaman ruhsal olarak neler olduğunu biliyorsunuz. Petrus'un teknesinin ve aslında tüm balıkçılık işletmesinin egemenliği ya da yetki alanı değişti! Evet, İsa tekneyi hizmetine aldığı anda, Petrus'un teknesi Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanına girdi. Tekne Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanı altına girdiğinde, Kutsal Ruh derin sulardaki balık sürüsünün yeriyle ilgili bilgi sözünü İsa'ya iletmek üzere yasal yetki alanı buldu. Büyük balık avı, İsa aracılığıyla Kutsal Ruh'un Petrus'a verdiği doğaüstü planın ve stratejinin sonucuydu. Buna gizli bilgi diyorum ve bu sayede Petrus, Yakup ve Yuhanna hayatlarının en müthiş balık avına tanık oldular. Kutsal Kitap bu deneyimli balıkçıların şaşırıp kaldığını söyler.

İsa'nın sizin de Tanrı'nın Egemenliği'ni etrafınızdaki insanlara sergileyen şaşırtıcı bir hayat sürmenizi istediğine inanıyorum. Öyle ki, onlar da gördüklerine şaşırıp kalsınlar ve İsa'yı tanınsınlar. Dinin boş teknelerinin insanları asla Tanrı'ya çekmeyeceğine inanıyorum. Tanrı insanların O'nun egemenliğinin iyiliğini görmelerini ister ki, herkes O'nun iyi olduğuna ve kendisine iman edenlere bolluk vermek istediğine inanabilsin. Yeşaya kiliseyle ilgili aşağıdaki peygamberlik sözünü ilan ettiğinde bundan söz ediyordu:

*Öyle ki, RAB'bin görkemini yansıtmak için,
Onlara [bizi kastederek] "RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları"
densin.*

– Yeşaya 61:3b

O halde, Luka 5. bölümdeki balık avı hikâyesinden çıkarmanızı istediğim mesaj nedir? Evet, bu hikâyeden çıkarabileceğiniz birçok ruhsal yasa var, ama eğer bu düşünceyi alabilirsiniz, hayatınız değişecektir.

Eğer İsa, ağlarını tam olarak nereye atacıklarını söylerse, herkes balık tutabilir!! Ya da şu şekilde ifade edeyim: Eğer İsa balıkların nerede olduğunu ve onları nasıl tutacaklarını söylerse herkes balık tutabilir!

İnsanlar bana şöyle söyler, "Evet, bu çok güzel, Gary, ama İsa artık burada değil." Hayır, ama o gün balıkların yerini O'na söyleyen aynı Kutsal Ruh bugün buradadır ve eğer imanlıysanız, içinizde yaşamaktadır. Öğrencilerinin yanından ayrılmak üzereyken onlara ne söylediğini hatırlayın.

Ben daha aranızdayken size bunları söyledim. Ama Baba'nın benim adımla göndereceği Yardımcı, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek, bütün söylediklerimi size hatırlatacak. Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın.

— Yuhanna 14:25-27

**İSA KUTSAL RUH'U
YARDIMCI OLARAK
ADLANDIRDI. DOSTUM,
BU YARDIMCI İÇİNİZDE
YAŞIYOR VE SİZİ ASLA
TERK ETMEYECEK.**

İsa'nın esenliği neydi? Karşılaştığı her durumu nasıl ele alacağını O'na söyleyen Kutsal Ruh'tu. İsa Kutsal Ruh'u Yardımcı olarak adlandırdı. Dostum, bu yardımcı içinizde yaşıyor ve sizi asla terk etmeyecek. O'nu

dinliyor musunuz? Tanrı'nın kendinizi içinde bulduğunuz her durum için mutlaka bir cevabı olduğunu kabul etmek zorundasınız. İsa bu Yardımcı'nın size her şeyi öğretebileceğini ya da her şey hakkında öğüt verebileceğini söyler. *Strong's Kapsamlı Kutsal Kitap Dizini'nde* (3875), burada Yardımcı olarak çevrilen Grekçe sözcüğün anlamı şudur: birisinin yanına, özellikle yardımına çağrılmış biri. Ayrıca bir yargıcın önünde bir başkasının davasını savunan, savunma danışmanı, yasal asistan ya da avukat anlamına gelir. En geniş haliyle, bu sözcük yardımcı, yardım sağlayan ya da asistan anlamındadır.

Sizi bilmem, ama ben böyle bir Yardımcı'dan yararlanabilirim; ya siz? Bütün gece çabalayıp hiçbir şey tutamadıklarında Petrus'un cevabı Kutsal Ruh'tu. Ve borçtan kurtulmak için gereken parayı nereden bulacağımı bilmezken cevabım Kutsal Ruh'tu. Bütün o yıllar boyunca ailemi finansal bir kaosun içine soktukten sonra, yardım için Tanrı'ya yöneldiğimde, bir gece düşümde çalıştığım şirketten ayrılıp sıfırdan kendi şirketimi başlatacağımı bana gösteren Kutsal Ruh'tu.

Bu yeni şirketin misyonunun Tanrı'nın iyiliğini ilan etmek ve insanların borçtan kurtulmasına yardım etmek olduğunu bana söyleyen gene Kutsal Ruh'tu, ki o zamana dek duyduğum en çılgınca fikirdi. İnsanların borçtan kurtulmasına ben mi yardım edecektim? Parayla ne yapılmaması gerektiğinin reklam yüzüydüm. Hayatım finansal bir kâbustu. Ama Tanrı'nın yapmamı söylediği şey buydu ve böylece Drenda ve ben imanla adım atarak aslında Petrus ile aynı şeyi söyledik. "Rab, bu kulağa mantıklı gelmiyor, ama yine de senin sözün üzerine bunu yapacağız." Kutsal Ruh'un öğüdünü izlediğimizde yeni şirketimiz büyüdü, büyüdü ve borçtan tamamen kurtulmamıza yetecek parayı kazandırdı. O şirket 30 yıl sonra bugün hâlâ aktif ve hâlâ yılda yüzbinlerce dolar kâr ediyor.

Hey, ben o kadar zeki değilim ve siz de değilsiniz, ama Tanrı hayattaki sorularınızda yardımcı olması için Kutsal Ruh'u size gönderdi. Ve bu kitapta öğreneceğimiz gibi, Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için Kutsal Ruh'la birlikte üstleneceğimiz bir rol var.

Ne yazık ki, insanlarla yaşadığım tecrübelerle dayanarak, birçok Hristiyanın hayatta karşılaştıkları sorunlar için bir cevaplarının olmadığını düşünüyorum. Kendi güçleriyle balık tutmaya çabalayıp duruyorlar ve sürekli ya boş ellerle ya da çok azıyla geri dönüyorlar. Kutsal Ruh'un her durumda onlara yardım etmeye hazır olduğunu hiç duymamışlar. Çoğu Hristiyan "Tanrı bunu ya da şunu yapmaya yardım edecek" dese de, onlara nasıl yardım edeceğini ya da ihtiyaçları olan cevapları nasıl işiteceklerini anlamazlar. Birçok imanlı cevapları bulmak için Tanrı'yla birlikte çalışmak zorunda olduklarını anlamıyor ve cevap zaten içlerinde dururken sorunları hakkında bir şey yapması için Tanrı'yı bekliyorlar.

Örneğin para konusunda insanlar, "Tanrı beni refaha kavuşturacak" diyor. Bunun üzerine ben de şöyle diyorum, "Bu harika! Tanrı parayı sana nasıl verecek?" İlk başta onların imanına meydan okuduğumu sanarak böyle bir soru sormama gücenirler. Ama ısrar ederim. "Para nereden gelecek? Tanrı parayı sana nasıl getirecek?" Cevap için bastırıldığımda, bir fikirleri olmaz. Bir dönem için bunu bilmemeniz normaldir, ama en nihayetinde buna bir cevabınız olmalı. Görmediğiniz bir şeyi biçemezsiniz. Hatırlayın, İsa Petrus'a hem balıkların yerini hem de balıkları nasıl tutacaklarını söyledi: "Ağlarınızı atın." En nihayetinde eğer balık tutacaksanız ağlarınızı nereye atacağınızı bilmeniz gerekecektir.

İnsanlar genelde benim posta kutusu dediğim bir zihniyetle sadece Tanrı'nın bunu yapacağını düşündüğünden, finansal hayatları 10 ya da 20 yıl hiçbir değişiklik olmadan aynı işlevsiz karmaşa içinde devam eder. Bu üzücüdür. Neden aynı kaldıklarını bilmek istiyor musunuz? Çünkü asla Kutsal Ruh'un yoluyla, yani egemenliğin yoluyla balık tutmayı öğrenmemişlerdir. Kutsal Ruh'un yeryüzünde onların başarılı olmasına yardım etmek için nasıl çalıştığını bilmezler. Çok ihtiyaçları olan başarıyı elde etmek için oynamaları gereken rolü ve Kutsal Ruh'un hangi rolü oynadığını bilmezler.

Tıpkı bugün restoranda gördüğüm adam gibi. Adam çok iriydi, belki de 250 kilonun üzerindeydi. Bir bacağına tel vardı ve iki bastonla yürüyordu. Güç bela hareket edebiliyordu. Cheeseburger'ini yedikten sonra, bir dilim fıstık ezmeli turta istedi. Turta istediğini duyunca şok oldum. Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama zaten yeterince turta yemişti. Bu besbelliydi ve artık yedikleri onu öldürüyordu. Masadan kalkmak için çabaladı ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle yavaş yavaş restorandan çıktı. Günümüzde Hristiyanların yaşayışını buna benzetiyorum— vaatleri işiterek, ama zehri yemeye devam ederek ve sonra işlerin neden yolunda gitmediğini merak ederek yaşıyorlar!

**BİZZAT TANRI'NIN
KENDİSİ OLAN KUTSAL
RUH BİLMENİZ GEREKEN
HER CEVABI SAĞLAMAK
İÇİN İÇİNİZDE YAŞIYOR.**

Dostum, cevap sizde! Bizzat Tanrı'nın kendisi olan Kutsal Ruh bilmeniz gereken her cevabı sağlamak için içinizde yaşıyor. İnsanlar bana Susan ile mi yoksa Sally'le mi evlenmeleri gerektiğini, o işi mi yoksa bu işi mi seçmeleri gerektiğini, taşınmaları mı yoksa oldukları yerde kalmaları mı gerektiğini, hisse senetlerini satmaları mı yoksa almaları mı gerektiğini sorup duruyorlar. Ancak içinizdeki Kutsal Ruh bu cevaplara sahiptir. Bir kez daha, bu kitabın amacı Kutsal Ruh'un bize nasıl yardım ettiğini ve Kutsal Ruh'un sesini işitmemizle birlikte Egemenliğin nasıl çalıştığını öğretmektir.

O halde tekrar ediyorum.

Eğer İsa balıkların nerede olduğunu ve nasıl tutulacağını söylerse, herkes balık tutabilir, siz bile!

Carol şu epostada hayatının nasıl değiştiğini anlatıyor:

Geçen yıl bugün Noel hediyelerini limitlerinin sonuna gelene kadar kredi kartlarıyla satın alıyordum, çünkü hâlâ Noel babaya inanan kızıma hediye almak için nakit param yoktu. Sürekli endişe

ve üzüntü içinde yaşıyordum. Pastör Gary'e yazdım ve bu tohum ekme eyleminin işe yaramadığını, hiçbir şey olmadığını söyledim; ve cevap olarak bana beklememi, hasadın zaman aldığını ve genelde hemen bir gün sonra olmadığını söyledi.

Tam bir yıl sonra, bugün tüm aileme nakit parayla hediye alıyorum. 300 ya da 400 dolarlık hediyeler alıyorum ve o zor zamanlarımda bana yardım etmiş olan az sayıda kişiyi onurlandırıyorum. Geçen yıl bazı arkadaşların birkaç aylığına kalmama izin verdiği zemin kattaki bir odada kalıyordum. Ne yiyecek ne de benzin için param vardı. Ama şimdi güzel ve şık bir apartman dairesinde yaşıyorum ve buzdolabım yiyeceklerle dolu.

3 Aralık kızımın doğum günüydü ve onu Pennsylvania'daki Hershey Park'a götürdük. En iyi arkadaşını da davet ettik. Hershey Otel'de kaldık ve bütün masraflarımızı nakit ödedik. Ve ona 400 dolardan fazla tutan harika bir hediye alabildim. Halbuki daha geçen yıl birisi onun doğum gününü kutlamam için 30 dolar vererek beni aşağılamıştı. Bu satırları yazarken gözlerimden yaşlar akıyor. Pastör Gary ve eşi Drenda'ya minnettirim. Bu yıl hayatımın en iyi yılı oldu. Tanrı'nın hayatımda yaptığı şeyler muhteşem. Bütün bu hikâyelerimle bir kitap bile yazabilirim. Yeryüzünde cenneti yaşayabileceğimi öğrettiğiniz için teşekkür ederim.

Aşağıdaki eposta, şimdiye dek duyduğum Egemenlik hikâyeleri arasında en şaşırtıcı olanlardan biri; Michigan'dan Sharon paylaşıyor:

Pastör Gary, bunu eşimle birlikte yazıyoruz. Size teşekkür etmek istiyoruz. Çünkü siz ve eşiniz bize büyük bir ilham kaynağı oldunuz. Bundan üç ya da dört yıl önce sizi Sid Roth'un programında gördük. Çok zor zamanlardan geçiyorduk. Kocam 18 yılın ardından işinden çıkarılmıştı ve o sırada 280.000 dolarlık evimizi henüz yaptırmıştık. Boğazımıza kadar borca batmıştık ve stres içindeydik.

Sizin CD setlerinizi sipariş ettik ve bunlar bize umut oldu. Borcun ne kadar yaralayıcı olduğunu, sağlığını ve hayatınızı kökünden etkileyebileceğini öğrendik. Bir çıkış yolu göremiyorduk. Yeni evimizin borçlarını ödeyemememize rağmen, evi tahliye etmeden önce orada iki yıl oturduk. Bu bile başlı başına bir bereketti.

Uzun lafın kısası, kocam dört yıl sonra eski işine geri alındı, çünkü imanla dayandı ve Tanrı'nın vaatlerine güvendi. CD'leriniz aracılığıyla siz ve eşiniz bu süreçte bize yardımcı oldunuz. Eşim eski işine geri alınmanın yanı sıra çalışmadığı dört yıllık maaşının tamamını geri aldı! Ne avukat ne de yasal bir dava söz konusuydu. Ayrıca o dört yıla ait tüm izin günlerini de geri aldı. Aslında onu işe geri aldıklarında, yapmasını istedikleri ilk şey tatile çıkmasıydı! Ve aldığımız geri ödeme sayesinde kaybettiğimiz ilk evden daha güzel bir evi nakit ödeyerek satın aldık. Yaptığınız her şey için teşekkürler.

Missouri'den Andrew yazıyor:

İki yıl önce Mayıs ayında çok zor bir durumdaydım. Önceki işimde mutlu değildim ve satış elemanı olarak yeni bir pozisyonu kabul ettim. Fatura tahsildarları sürekli arıyordu ve benzin ve yiyecek için güçlükle para buluyordum. Ayın sonu hızla geliyordu ve kiramı ödemeliydim. Ancak elimde Gary'nin Devrim serisinin CD'leri vardı. Bir gün kilisede ibadet sırasında tohum ekmek istedim, ama cebimde sadece 23 dolar ve arabamda ancak bir hafta yetecek kadar benzim vardır. İşler iyi gitmiyordu ve Tanrı'ya ekmek istediğimi söylüyordum, ama bunun için param yoktu. İçimden yükselen bir sesin "Ben (Tanrı) 23 dolarla senden daha fazlasını yapabilirim" dediğini duydum. Tanrı 23 doları tohum olarak ekerek iyi bir getiri için O'na iman etmem için beni ikna etti.

O Perşembe günü müşterim olmayan birinin hesabına yardımcı oluyordum. Ürün satsak bile fazla bir ücret almayacak olmama

rağmen, yardımcı olmaya gönüllü oldum. Gün sonunda müdürüm yardımımı takdir ettiğini ve o günün tüm satışlarının primlerini alabileceğimi söyledi (komisyon satışlarında böyle bir şey olmaz). Tahmin edin, ne oldu? Alacağım toplam para 2000 dolardı!!! Bir haftadan az bir zaman içinde ektiğimin 100 KATI GETİRİ aldım!

Tanrı gerçekten sadık ve eğer Tanrı için içindeyse elinizdeki az çoğalır. O zamandan beri, ondalıklarımı ve sunularımı sevinçli bir tutumla vermekte ve çoğalma beklemekte gayretliyim.

Bundan birkaç ay sonra, elde etmek için tohum ektiğim yeni bir primle bereketlendim. Ayın sonunu zor getirirken gelirimi sadece iki yıl içinde dört kat artırdım. Tanrı'ya hamt olsun ve tüm yüceliği O alıyor. İlave bir övgü konusu: artık arabam bankaya ait değil ve parası ödenmiş yepyeni bir araba kullanıyorum!!!

Kore'den bir övgü mektubu:

Sevgili Pastör Gary,

Amaçsız bir hayatım vardı ve hiçbir şeye param yetmiyordu. Geçimimi başkalarının verdikleriyle sürdürüyordum ve insanlar artık bana yardım etmekten yorulduklarında, tek umudum bir paket bisküvi ile bir şişe Kola alabilmektir. Benim ve iki çocuğumun yiyeceği olarak paramın yettiği bunlardı. Kiramızı ve faturalarımızı ödeyemiyordum. İman Yaşamı Kilisesi ibadetinin canlı yayınını ilk kez izlediğim zamanı hâlâ hatırlıyorum. Durumumun ne kadar kötü olduğunu online pastörünüze anlattım ve onun söylediği tek şey, vergisini ödemesi için Petrus'a gösterdiği gibi balığı nasıl ve nerede bulacağımı Tanrı'dan bana göstermesini istemem gerektiğiydi. Uzun lafın kısası, şimdi bir Afrika restoranım ve bir berber dükkânım var. Bunlar Pastör Gary'nin öğretisini dinlemenin sonucudur. Tanrı'ya yücelik olsun!

Bunlar sadece birkaç harika hikâye! Ama şöyle diyebilirsiniz, “Bu müthiş bir şey, Gary. Kesinlikle diğerleri için işler yolunda gitmiş, ama benim için değil.” Ama sizin hikâyeniz henüz tamamlanmadı! Size şunu sormak istiyorum. Bu bölümü okurken, havalanıp uzaklara süzülebilirim korkusu içinde koltuğunuza sımsıkı tutunuyor musunuz? Elbette hayır. Neden? Çünkü yerçekimi yasasını ve herkes için aynı şekilde çalıştığını biliyorsunuz. İşte Tanrı’nın Egemenliği de aynı şekilde çalışır. Yasaları öğrenebilirsiniz. Hayatınızı Tanrı’nın gücünün bir hikâyesine dönüştürebilecek benzersiz stratejileri işitmeyi öğrenebilirsiniz. Bu hikâyeleri gerçekleştirenin Kutsal Ruh’un sağladığı anlayış ve yardım olduğu gerçeğini zaten söyledik. O halde bazı Kutsal Ruh temellerini gözden geçirerek yolculuğumuza başlayalım ve ardından ihtiyacımız olan stratejileri işitmek konusunda ayrıntılara geçeceğiz.

BÖLÜM 4

TEMELLER: BU OLMADAN EVDEN AYRILMAYIN

Eğer Kutsal Ruh'un stratejileriyle ve Kutsal Ruh'un sağladığı zaferlerle dolu bir hayat sürecekseniz, ilk önce yeniden doğmalısınız ve ardından Kutsal Ruh'la vaftiz olmalısınız. Evet, bunlar aynı Ruh'un birbirinden farklı iki ayrı işidir. Bunun size tamamen yabancı bir kavram olması mümkündür. Bu konuda size yardımcı olacağım. Ama asıl mesele şu ki, İsa Kutsal Ruh vaftizinin çok önemli olduğunu ve bu olmadan evden ayrılmamanız gerektiğini belirtti! Bunu ben söylemiyorum; Elçilerin İşleri 1:4-5'te İsa söyledi:

Yeruşalim'den ayrılmayın, Baba'nın verdiği ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. Şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz.

— Elçilerin İşleri 1:4b-5

Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.

— Elçilerin İşleri 1:8

İsa'nın "Bu olmadan evden ayrılmayın— bu gerekli!" dediğine dikkat

edin. Temelde şöyle diyordu, “Tanrı’nın işlerini yapmak, Egemenliğin bir tanığı olmak için bu güce ihtiyacınız var.” Ancak günümüzde Kutsal Ruh’la vaftiz olmamış ve kilisede yetişmesine rağmen Kutsal Ruh vaftizine ihtiyacı olduğunu işitememiş çok sayıda Hristiyan vardır. Ya da kilisede yetişmiş olmalarına rağmen Kutsal Ruh vaftizinin günümüz için olmadığını, mucizelerin geçmişte kaldığını öğrenmişlerdir.

Ben de böyle bir kilisede yetiştim ve Kutsal Ruh vaftizini hiç duymadım. Bu önemli gerçeği henüz duymamış olan dünyanın her yanındaki insanlardan eposta alıyorum. Aldığım epostaların birçoğu bu armağanın günümüz için geçerli olup olmadığını sorguladığı için Kutsal Ruh vaftizi hakkındaki gerçeği yazıya dökmeye özel bir önem verdim.

Kutsal Kitap’ın bu konuda çok net olduğuna inanıyorum ve Kutsal Kitap’ın kendisi adına konuşmasına izin vermek istiyorum. Bütün sorularınızı o cevaplayacak. Ama önce Kutsal Ruh vaftizini nasıl keşfettiğimin arka planını biraz paylaşmak istiyorum.

Gençliğimde Tanrı için tutkuluydum (artık daha yaşlı olmama rağmen hâlâ öyleyim) ve mezhepsel bir kiliseye katılıyordum. Pazar sabahları normal dini rutinleri yerine getiriyorduk. Belki siz de öyle. Birkaç ilahinin ardından sessiz bir derin düşünme zamanı olurdu. Her zaman Rab’bin Duası’ndan alıntı yapılırdı ve sonra pastör vaazını verirdi. Kapanış ilahisinin ardından bir kutsama duası ile ibadeti bitirirdik. Her hizmet aynı formatta yapılırdı.

Kilisedeki insanlar harikaydı ve evet, Tanrı’yı gerçekten seviyorlardı. Ama Müjde’nin gerçekliğine asla tanık olmadım. İnsanların hayatının kökten değiştiğini ya da Tanrı’nın gücüyle iyileştiklerini hiç göremedim. Sanırım Tanrı’nın Egemenliği’nin fazlaca sergilendiğini görmediğimi söyleyebilirim.

Tanrı’ya tutkulu halde bu kilisedeydim, 18 yaşındaydım ve babamın pizza restoranını işletiyordum. Bir gece bir adam pizza restoranımıza geldi ve beni bir uyanış toplantısına davet etti. Toplantı kentimizdeki

küçük bir Metodist kilisede düzenleniyordu ve misafir konuşmacı İsa'nın Kutsal Kitap'taki işlerini günümüzde de yaptığı hakkında konuşan bir müjdeciydi.

Bu benim dikkatimi çekti, çünkü bunu görmek istiyordum. Bazı arkadaşlarım o kiliseye katılıyordu ve uyanış toplantısına gitmeye karar verdim. O gece Kutsal Ruh'un vaftizini iştmememe rağmen, Tanrı'nın orayı dolduran varlığından derinden etkilendim. O kiliseye katılan arkadaşlarım Pazar günü yeniden gelmem için teşvik etti ve ben de gittim. O kiliseyi çok beğendim ve yeni kilisem olarak benimsedim.

Uyanıştan birkaç hafta sonra, o kiliseye katılan ve haftalık Kutsal Kitap çalışması yapan bir grup kadınla tanıştım. Kutsal Ruh'un vaftizi, Ruh'un armağanları ve daha önce hiç duymadığım başka şeyler hakkında konuşuyorlardı. Konuştukları bu gücü öğrenmeyi o kadar çok istiyordum ki, kadınların Kutsal Kitap çalışmasına gelip gelemeyeceğimi sordum. Kutsal Kitap çalışmaları sabah saatlerindeydi ve pizza restoranında akşamları çalıştığım için katılmaya karar verdim.

Oraya geldiğimde, aralarındaki tek erkeğin, hatta 20 yaş altındaki tek kişinin ben olduğumu gördüm, ama bunun önemi yoktu. Tanrı'ya acıkıp susamış olduğumdan, Kutsal Kitap çalışmasına gittim. Birçok soru sordum.

Kadınlar bana karşı sabırlı ve anlayışlıydı. Kutsal Yazılar'da bana rehberlik ettiler. Kutsal Ruh vaftizinin bugün de geçerli olduğunu ve Tanrı'nın gücünün tıpkı İsa'nın yeryüzündeki hizmetinde olduğu gibi günümüzde de aynı şekilde etkin olduğunu bana gösterdiler. En iyi kısmı bunun tüm imanlılar için geçerli olduğunu söylemeleriydi—dileyen herkes içindi.

Kutsal Kitap çalışma grubuna birkaç hafta katıldıktan sonra, Women's Aglow adlı ulusal çaptaki bir müjdeleme hizmetinin kentte bir toplantı düzenleyeceğini söylediler. Bu hizmet Kutsal Ruh vaftizini özellikle vurgulayan bir organizasyondur. Kadınlar grubu katılmayı planlıyordu ve beni de davet ettiler. O günlerde, tüm mezheplerden

kiliseler o zamana dek sadece Pentikostal kiliselerde konuşulan bu vaftizi ışıtmek ve deneyim etmek için toplanıyordu. Kutsal Ruh öğretisinin tüm mezhepsel çizgileri aştığı Karizmatik Yenilenme denilen bir dönemdi.

Women’s Aglow toplantısına yüzlerce kadının katılmış olduğunu gördüm. Yine erkek olarak azınlık gruptaydım, ama salonda Tanrı’nın varlığı somut biçimde hissediliyordu.

İnsanların şıfa tanıklıklarını hayretle dinledim ve dua edilen bazı kişilerin yere düştüğünü şaşkınlıkla izledim. Bu olanlar daha önce hiç görmediğim şeylerdi ve hem meraklanmıştıım hem de kafam karışmıştı. Oradakiler bu olaya Ruh’ta düşmek diyorlardı. Doğal olarak bana biraz garip gelse de, bunu deneyim eden kişiler ayağa kalktıklarında coşkulu ve Tanrı tarafından dokunulmuş görünüyorlardı. Daha sonra, bedenimizin Tanrı’nın müthiş gücünü kaldıramadığını ve bazen “meshediliş” denilen olgudan fiziksel olarak etkilenebildiğini söylediler.

Bu olayın İsa’nın hizmetinde nerede gerçekleştiğini gösterdiler. Yuhanna 18:4b-6’de askerler İsa’yı tutuklamak için geldiklerinde,

İsa onlara, “Benim” dedi. O’na ihanet eden Yahuda da onlarla birlikte duruyordu. İsa, “Benim” deyince gerileyip yere düştüler.

Tapınma sırasında, etrafımdaki kadınların hepsi çok heyecanlıydı ve etrafımdaki birçok insanın dillerle konuştuğunu ve Rab’bi yücelttiklerini ışıttım. Tüm bu deneyimler benim için o kadar yeniydi ki, toplantının çoğunda sadece şaşkınlık içinde kalakaldım. Toplantının bana garip gelen birçok yanı olmasına rağmen, Tanrı’nın müthiş ve hissedilebilir varlığını inkâr edemiyordum. Müjde’nin, Tanrı’nın gücünün yeryüzünde tıpkı Kutsal Kitap’ta olduğu gibi hâlâ işlediğini görmekten ötürü heyecanlıydım.

Toplantının sonunda konuşmacı Kutsal Ruh’un bu armağanını

almak isteyenlerin dua için öne gelmelerini istedi. Böylece benim için dua edilmesini istediğimden ben de öne çıktım. Onlar benim için dua ederken, Tanrı'nın varlığının üzerimde giderek güçlendiğini hissettim. O'nun varlığına teslim olduğumda, Kutsal Ruh'ta dua etmemle birlikte ağzımdan anlamadığım sözcüklerin çıkmaya başlaması beni hayrete düşürdü. O gece uzun bir süre bilinmeyen dillerde dua ettim. Bu deneyim karşısında o kadar şaşkına dönmüştüm ki, karşılaştığım herkese bana olanları anlatmak istedim! Ama bu deneyimimi kilisedeki arkadaşarımla paylaştığımda, o kadar heyecanlanmadılar. Genelde dillerle konuşmanın Şeytan'dan geldiğini ya da artık geçerli olmadığını söylüyorlardı. O "yerde yuvarlananlardan" uzak durmam için beni uyardılar!

O günlerde kiliseler Ruh'un armağanlarına açık değildi ve rağbette olan öğreti mucizelerin elçilerle birlikte sona erdiğiydi. Ama şimdi Tanrı'nın gücünün sona ermediğini anlıyordum!

Women's Aglow etkinliğinden hemen önce, o küçük Metodist kilisesinde gençlik sorumlusu olmuştum. Her Pazar akşamı kilisenin alt katında gençlik toplantısı yönetmemden başka benden beklenen çok şey yoktu. Genelde bazı oyunlar oynar, atıştırmalıklar yer içer ve kısa bir Kutsal Kitap çalışması yapardık. Aslında ben de gençtim, ama Tanrı'yla ilgili konularda tutkulu olduğumu biliyordum ve yardım etmeye istekliydim.

Genelde grubumuzda yaklaşık 15 çocuk olurdu ve o gün Women's Aglow toplantısında yaşadığım deneyimin ardından, Kutsal Ruh vaftizi deneyimimi onlarla paylaşmak istedim. Tıpkı benim gibi onların çoğunun da bu deneyimi işitmediklerini biliyordum ve o kilisedeki Pazar ibadeti sırasında işitmeyeceklerinin de farkındaydım.

Bundan sonra neler olduğunu anlatmadan önce, o dönemdeki düşüncelerim hakkında sizi hızlıca bilgilendirmem gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda gençlerle konuşmak için pastörün iznini almadım. (Şimdi izin almış olmam gerektiğini anlıyorum.) Ayrıca ona

yaşadığım deneyimi de anlatmamıştım.

Ne kiliseme karşı isyankâr bir tutumda olmaya ne de pastörümü saf dışı bırakmaya çalışıyordum. Sadece çok heyecanlıyım. O dönemde bu konunun tartışmalı olduğunu da bilmiyordum ve pastörün buna karşı çıkacağını kesinlikle düşünmedim.

Kutsal Ruh vaftizini aldıktan sonraki Pazar akşamı, deneyimimi gençlere anlatmayı ve Elçilerin İşleri kitabında bu konudan bahseden bazı ayetleri onlara göstermeyi planladım. Onlarla deneyimimi paylaşıp bunu doğrulayan bazı ayetlerin üzerinden geçtiğimde kilisenin bodrumunda daire biçiminde oturuyorduk.

O akşam pastör toplantıya geldi ve ben paylaşırken sol tarafımda oturuyordu. Pastörümün orada olmasına aldırmadım. Pastörüm olarak paylaşacağım her şeyi zaten bildiğini düşündüm.

Böylece katıldığım toplantıyı ve tanık olduğum şeyleri onlarla paylaştım. Esasen dillerle konuşmakla ilgili çok fazla ayrıntıya girmedim. Bunun yerine, Kutsal Ruh üzerimize geldiğinde Tanrı'nın tanıkları olmak için güç alacağımızı söyleyen Elçilerin İşleri 1:9'a odaklandım. Toplantının sonunda dersi nasıl bitireceğimi gerçekten bilmiyordum, bu nedenle çocuklara eğer Kutsal Ruh'la vaftiz olmak istiyorlarsa sadece ellerini kaldırmalarını söyledim.

O noktada ne yapacağımı bilmiyordum. Yani, Women's Aglow toplantısında gördüklerimin dışında Kutsal Ruh vaftizi için bir kimseye nasıl hizmet edildiğini hiç görmemiştim. Sanırım o dönemde Kutsal Yazılar'dan bu konuyla ilgili sadece iki ya da üç yer biliyordum.

Bu nedenle sadece şunu söyledim, "Eğer Kutsal Ruh'un bu karşılıksız armağanını almak istiyorsanız, sadece elinizi kaldırın ve başınızı eğip dua edin." Aslında tüm dediğim buydu. Ne onlara elimi koydum ne de Kutsal Ruh'u nasıl alacakları hakkında onlara koçluk yaptım. Başımızı eğdik ve dua ettik. Elbette bütün "iyi" mezhepsel Hristiyanlara öğretildiği gibi dua etmek için gözlerimizi de kapattık.

Orada otururken "Amin" dedim. Çocuklar arasında bir kargaşa

işitmeye başladım. Gözlerimi açtığımda bazı çocukların ağladığını, bazılarının titrediğini ve yedi çocuğun dillerle konuşmaya başladığını duydum. Dillerle konuşmaya başladıklarında, yüzlerinde sıradışı bir parlılık gördüm. Neredeyse ampül gibi parlıyorlardı. Şok oldum!

O ana dek hiçbir şey söylememiş olan pastörüm omzuma hafifçe vurdu ve hemen konuşmamız gerektiğini söyledi. Yan odaya geçtik ve bana bakıp “Bu Şeytan’dan. Artık burada gençlik önderi olamazsın. Buna izin vermeyeceğiz” dedi.

Şöyle düşündüm, *Bunun Şeytan’dan olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Yani şu çocuklara bir bak! Yüzleri parlıyor! Onların üzerindeki meshedilişi somut olarak görebilirdiniz. Elbette, o zamanlarda meshediliş sözcüğünün anlamını bile bilmiyordum. Sadece parladıklarını biliyordum ve ne onlara dokunmuştum ne de nasıl davranacaklarını söylemiştim. Pastörümün beni bu şekilde azarlaması hem cesaretimi kırdı hem de kafamı karıştırdı; ne yapacağımı bilmiyordum.*

Ertesi Pazar günü kiliseye gittim, ama genelde oturduğum kürsünün yakınındaki ön taraf yerine salonun arkasına geçtim. Gençlik toplantısı yüzünden pastörümün gözünden düştüğümü biliyordum ve olan biteni anlamaya çalışırken biraz gözlerden uzak kalmayı düşündüm.

Pazar ibadeti sırasında, her zamanki derin düşünme zamanı vardı. Çok saygılı ve sessiz bir dua zamanıydı bu. Herkesin başı öne eğikti ve kilisede çıt çıkmıyordu. İğne yere düşse duyardınız. İşte o anda birinin omzuma dokunduğunu hissettim. Sıranın sonunda oturuyordum ve belli ki, birisi koridorda duruyor ve omzuma vuruyordu.

İlk başta, bu çok sessiz ve özel zamanda birinin ayağa kalkıp yürüdüğünü düşünmek beni şok etti. Başımı kaldırdığımda, geçen haftaki gençlik toplantısına katılan çocuklardan birini görünce şaşırdım. Onun o gece Kutsal Ruh vaftizini almış olan yedi çocuktan biri olduğunu biliyordum. Bana baktı ve “Gidelim!” dedi. “Gidelim mi? Nereye gidelim?” diye düşündüm.

Şaşırtıcı biçimde Kutsal Ruh’u aldığı akşam olduğu gibi yine yüzü

parlıyordu ve Tanrı'nın bir şeyler yapmakta olduğunu anladım. Ama pastörle aramız zaten bozuk olduğundan herhangi bir şey yapmanın ne yeri ne de zamanıydı. Ayrıca Pazar sabahlarında kilisede istediğimiz şeyi öylesine yapamayacağımızı da biliyordum. İşte o zaman "Gidip annem için dua edeceğim" dedi.

Şimdi neler olduğunu anlamaya başlıyordum. Annesini tanıyordum. Kısa boylu, zayıf bir kadındı ve uzun süredir hastaydı. Sırtındaki beş adet omurda hasar vardı ve doktorunun tek umudu onları birbirine kaynaştırmaktı. Ameliyat çok ciddiydi ve arkadaşım onun tek çocuğuydu. Elbette annesi için kaygılıydı.

Kutsal Ruh'la vaftiz olduktan sonra, İsa'nın annesini iyileştireceğinden emin oldu. Böylece "Gidelim" dediğinde, ortaya çıkarak ellerini annesinin üzerine koyacağını ve onun için sessizce dua edeceğini düşündüm. Ama böyle yapmadı. Annesinin yanına gitti, onu sıradan kaldırıp kilisenin önüne taşıdı.

Onu oturttu ve onun için olabildiğince sesli biçimde dillerle dua etmeye başladı. Bütün bunların "sessiz" derin düşünme zamanında gerçekleştiğini unutmayın. Şok olmuştum! Sonra bana bakıp "Onlara bunu sen açıkla" dedi.

Böylece neden beni de yanına çağırdığını anladım. Kutsal Ruh vaftizinden ona ilk söz eden bendim ve annesi için dillerle dua ettiğini işitmelerinin ardından topluluğa açıklamayı benim yapabileceğimi düşünmüştü.

Böylece onun sözcüsü olarak topluluğun önüne çıktım ve o annesi için dillerle dua ediyordu. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum, özellikle de pastörüm bana dik dik bakarken. Topluluğa sadece annesinin hasta olduğunu ve onun için Kutsal Kitap'ta sözü edilen bilinmeyen dillerle dua ettiğini söyledim. Ama biliyor musunuz? Kadın kilisede o sabah anında şifa buldu!

Başkalarının onun duası hakkında ne düşündüğünü umursamayan

bir oğlun imanıydı bu. Kutsal Ruh'un diri ve iyi olduğuna ve annesini iyileştirebileceğine ikna olmuştu.

Kadın anında iyileşmesine rağmen, kilise bunu kabul etmedi. Aslında daha sonra birçoğu bana geldi ve şöyle dedi, "Elbette, onun annesi için dua etmesinin bize göre bir sakıncası yok, ama bu dillerle konuşma olgusunu kaldıramayız." Aslında Şeytan'ın dillerle konuşma olgusundan nefret ettiğini garanti edebilirim ve bu kitap bitmeden neden dillerden nefret ettiğini anlamanıza yardım etmeyi umuyorum.

Belki dillerle konuşmanın ve Ruh'un armağanlarının pratik edilmediği bir kilisede yetişmiş olabilirsiniz. Ya da belki dillerle konuşmanın günümüz için olmadığı ya da geçmişte kaldığı öğretisiyle yetiştiniz. Bu soruları yanıtlamak zor değil. Kutsal Kitap bu konuda gayet açıktır. O zaman Tanrı'nın sözüne iyice bakalım ve Kutsal Ruh'un vaftizi hakkındaki gerçeği keşfedelim. Bu bölümün başında okuduğumuz ayetlere geri dönelim:

Yeruşalim'den ayrılmayın, Baba'nın verdiği ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. Şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz.

— Elçilerin İşleri 1:4b-5

Bu ayette görebileceğimiz bazı önemli noktalar var:

1. Kutsal Ruh vaftizi suda vaftiz olmaktan farklıdır.
2. İsa bunun son derece önemli olduğunu söyledi. Aslında bu olmadan hiçbir şey yapamayacağınızı net olarak açıkladı.

Unutmayın, İsa öğrencilerine gitmelerini ve Müjde'yi bütün uluslara duyurmalarını buyurmuştu, ama bu vaftiz olmadan Göklerin Egemenliği'ni ne sergileyebilecekler ne de doğrulayabileceklerdi. Bunun üzerine şöyle dedi, "Bu gücü alana dek yerinizde kalın."

Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.

— Elçilerin İşleri 1:8

Güç! Burada *güç* olarak çevrilen Grekçe sözcük *dunamis*’tir ve bu sözcük dinamitin kökenidir. Böylece Tanrı’nın gücünün kendi işlerini yapmak için üzerimize indiğini görüyoruz. İsa, hizmetinin başlarında sergilediği bu gücün ya da üzerindeki meshedilişin Baba’dan geldiğinden söz etmişti.

Size söylediğim sözleri kendiliğimden söyleyemiyorum, ama bende yaşayan Baba kendi işlerini yapıyor. (Yuhanna 14:10b)

Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba’nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. (Yuhanna 5:19)

Görüyorsunuz ki, İsa Tanrı’nın Ruhunun gücüyle çalışıyordu. *Meshediliş* güçlendirme anlamındadır. İsa bu meshedilişi Şeria Irmağı’nda Kutsal Ruh’un bir güvercin gibi O’nun üzerine indiği zaman Babası’ndan aldı.

İsa ancak bu meshedilişi aldıktan sonra Egemenliğin işlerini yapabildi. Eğer İsa’nın buna ihtiyacı olduysa, bizim de ihtiyacımız vardır! Bu güç Tanrı’yı tanımayanlara O’nun gerçek olduğunu göstererek O’na tanıklık edecektir.

Kutsal Kitap ayrıca, Kutsal Ruh’un yeniden doğduğumuzda içimize gelmesiyle değil, **ÜZERİMİZE İNMESİYLE** güç alacağımızı söyler.

Kutsal Ruh vaftizinden söz ettiğimizde, birçokları Mesih’e iman ettikleri zaman zaten Kutsal Ruh’u aldıklarını düşünerek kafa karışıklığı yaşar. Gerçek şu ki, Mesih’e iman ettiklerinde Kutsal Ruh’u gerçekten almışlardır. Kutsal Ruh, imanlıların ruhunu Tanrı karşısında dirilmiştir ve Tanrı’yla bir kılmıştır.

Yeniden doğduğumuzda içimizdeki Kutsal Ruh'un gücü sayesinde Tanrı karşısında diri oluruz. Ama Kutsal Kitap'ta Kutsal Ruh'un üzerinize inmesinden söz ettiğine dikkat edin. Bu daha sonra ele alacağımız önemli bir gerçektir: yeniden doğmak ile Kutsal Ruh'la vaftiz olmak ya da meshedilmek iki farklı olaydır. Yuhanna 20:21-22 ayetlerine bakarsak bu konuyu daha iyi anlayabiliriz:

İsa yine onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum." Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, "Kutsal Ruh'u alın!" dedi.

Burada İsa'nın dirilişinden sonra öğrencilerinin üzerine üfleyerek Kutsal Ruh'u almalarını söylediğini görmekteyiz. Yeniden doğdukları an buydu ve iç varlıklarında ruhsal olarak Tanrı karşısında dirildiler. Ancak İsa onlara birkaç gün sonra üzerlerine inecek olan Kutsal Ruh vaftizini beklemelerini söyler.

Eğer İsa üzerlerine üflediğinde Kutsal Ruh'u tamamen almış olsalardı, İsa neden vaat edilen Kutsal Ruh üzerlerine inene dek Yeruşalim'den ayrılmamalarını söylesin? Tekrar etmek gerekirse, bunlar iki farklı olgu ve iki farklı işlevdir, ama Ruh aynıdır. Ayrıca dediğim gibi, İsa'nın da hizmetine başlaması ve hizmetinde etkili olması için Kutsal Ruh'la vaftiz edilmesi gerektiğini vurgulamak isterim. İsa Kutsal Ruh'la vaftiz olmadan önce, Kutsal Yazılar'da kaydedilmiş tek bir mucizesi yoktur. İsa ekmekleri çocukluğunda mı çoğalttı? Bebekliğinde mi mucizeler gerçekleştirdi? Doymadığı zaman bebek mamasını çoğalttı mı? Hayır! Bunları yapmadı. Neden? Basit ve dürüst olan cevap şudur: *Yapamazdı.*

Şeria Irmağ'nda Kutsal Ruh'un üzerine inmesinden sonra mucizeler yapmaya başladı. Bildiğiniz gibi İsa bir insan olarak geldi. Gücü ve yüceliği içinde gelmedi. Bir insan oldu ve her insan gibi O da kısıtlıydı. Nasıl ki, biz de kendi başımıza ve kendi gücümüzle mucizeler yapamıyorsak, O da hastaları iyileştiremezdi ya da mucizeler yapamazdı.

Ancak, bizim aksimize İsa'nın ruhu bir bebek olarak dünyaya geldiğinde Tanrı karşısında ölü değildi. O'nun ruhu Tanrı karşısında her zaman diriye ve yeniden doğmaya ihtiyacı yoktu. Ancak, Oğul olarak Tanrı karşısında diri olmasına rağmen, tıpkı bizim gibi hizmetine başlamadan önce Kutsal Ruh'la vaftiz olması gerekti:

İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi.

— Matta 3:16-17

Evet, İsa'yı kralların Kralı ve rablerin Rabbi olarak tanıyoruz, ancak hizmet ettiği konum bu değildir. Şeria Irmağı'nda Kutsal Ruh'un üzerine inmesinden sonra mucizeleri başladı.

Hizmetiniz (çünkü *her* imanlı İsa'nın işlerini yapmaya çağırılmaktadır) Kutsal Ruh'la vaftiz olana dek başlayamaz— işlerin yapılması için Kutsal Ruh'un gücüne ihtiyacınız vardır. Ve daha sonra ele alacağımız gibi, bunları nasıl yapacağınızı bilmek için Ruh'ta dua etme yeteneğine ihtiyacınız vardır.

Elbette Kutsal Kitap'ın kurtuluş hakkındaki öğretisini başkalarına anlatarak onlara yeniden doğuş deneyimini sunabilirsiniz. Kutsal Ruh'la vaftiz olmamış birçok Hristiyan Müjde'nin iyi haberini etkili biçimde paylaşır, ama İsa'nın yaptığı gibi Egemenliği sergileme gücüne sahip değillerdir. Bu durum çok defa güçlü olmayan vaazlara yol açar.

İsa imansızlıkları nedeniyle Ferisiler'i azarlarken, yapmakta olduğu mucizeleri hatırlattı. Şöyle dedi:

Bana iman edin; ben Baba'dayım, Baba da bendedir. Hiç değilse bu işlerden dolayı iman edin. (Yuhanna 14:11)

İsa aslında Egemenliğin gücünün sergilenmesinin bütün tartışmalara son verdiğini söylüyordu; konu kapanmıştı. Şimdi elbette

her imanlı, şifa dahil İsa'nın bedelini ödediği her şey için tam yasal haklara sahiptir. Her imanlı Tanrı'nın vaat ettiklerini imanla (gökle antlaşma yaparak) alabilir ve Tanrı'dan almak için Kutsal Ruh vaftizine ihtiyaçları yoktur.

Ama bu gücün sizden başkalarına akması, Ruh'un armağanlarının sizde etkin olması ve bilinmeyen dillerle dua ederek göksel sıklarda yürümenin bereketlerini deneyim etmeniz için, bu meshedilişin gücüne sahip olmalısınız! Dillerle dua etmek dediğimde ne demek istediğimi anlamayabileceğinizi biliyorum. Bu sizi korkutmasın; daha sonra açıklayacağım.

Kızım New Albany, Ohio'daki İman Yaşamı adlı kilisemizde tapınma grubuna önderlik ediyor. Birkaç yıl boyunca hepimizi şaşkına çeviren bir sağlık sorunu yaşadı— karnı yavaş yavaş büyüyor ve dışarıya çıkıyordu. Birçok doktoru ziyaret etmemize rağmen, kimse bunun nedenini çözemedi. Hepsi bu büyümeyi vücudun kendi kendine yaptığını söylüyordu.

Bu durum artık neredeyse altı aylık hamile bir kadın gibi görünene dek sürdü. O zamanlarda Amy, bir röntgen filmi çekirdi ve röntgen filminde karnındaki büyüme net olarak görülüyordu. Filmin incelenmesinden sonra, Amy için bir sonraki adımın ameliyat olduğu söylendi. Yeni evlenmiş biri olarak Amy böyle bir ameliyatın çocuk sahibi olmasını engelleyebileceğini, hatta imkânsızlaştırabileceğini öğrendi. Çocuk sahibi olmamak Amy için bir seçenek değildi. Tüm hayatı boyunca anne olmayı hayal etmişti. Ayrıca röntgen filminde karnındaki büyümenin iç organlarına baskı yaptığı görülüyordu ve bu durum Amy'de sindirim sorunlarının yanı sıra ciddi böbrek sorunları yaratıyordu. Tanrı'nın Sözü üzerinde gerçekten ciddi düşünmeye ve Kutsal Kitap'ın şifa hakkındaki öğretisine odaklanmaya karar verdi. Aynı haftalarda İman Yaşamı Kilisesi'nde şifa konusunu öğretiyordum. Bu vaaz serisinin sonunda Amy, Yakup 5:14-15 ayetleri uyarınca kilisenin ihtiyarlarının ellerini üzerine koyup onun için dua etmesini istedi ve biz de dua ettik.

İçinizden biri hasta mı, kilisenin ihtiyarlarını çağırtsın; Rab'bin adıyla üzerine yağ sürüp onun için dua etsinler. İmanla edilen dua hastayı iyileştirecek ve Rab onu ayağa kaldıracaktır. Eğer hasta günah işlemişse, günahları bağışlanacaktır.

— Yakup 5:14-15

Amy, Tanrı'nın sözünden emin olarak ellerimizi onun üzerine koyduğumuzda şifa bulduğunu *ilan etti*. Onun için dua ettiğimiz an iyileştigiğine dair fiziksel bir belirti olmamasına rağmen, iyileştigiğine ikna oldu.

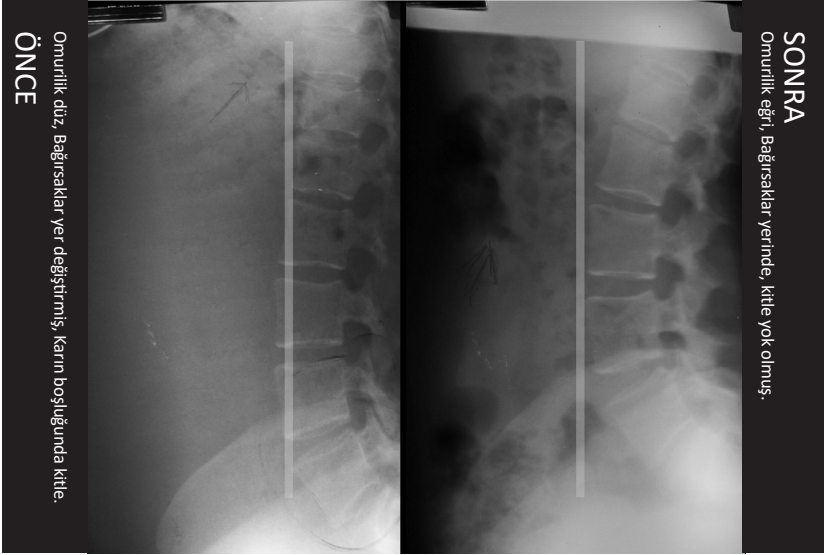
İki hafta sonra iyileştigiğine dair hâlâ fiziksel belirti olmadan yatağına gitti. Ama sabah uyandığında şok oldu. Uykusunda bir gece içinde 6 kilo vermiş ve kalçası 22 santim incelmışti. İki büklüm olan sırtı tamamen normalleşmişti. Anında iyileşmişti!

ÖNCE

SONRA

Bu fotoğraflar onun harikulade iyileşmesini ortaya koyuyor. Soldaki fotoğraf Amy'nin gece yatağına girdiği zamanki halini gösterirken, sağdaki fotoğraf ise sabah uyandığındaki halidir.

Soldaki fotoğrafta iyileşmeden önce çekilen röntgen filmi, sağdaki fotoğraftaysa iyileştikten bir hafta sonra çekilen filmi görebilirsiniz. Omurgasındaki dramatik değişime bakın!

Amy hâlâ İman Yaşamı Kilisesi'nde tapınma grubu önderimizdir. Ertesi Pazar günü kiliseye gittiğinde ne olduğunu tahmin edebilirsiniz— insanlar ona hayretle baktılar! Koridorda durup “Sana ne oldu? Yeni bir vücut mu aldın?” diye sordular. O Pazar günü Amy tapınmayı yönetirken tüm kilise şok içindeydi ve Egemenliğin bu gösterisi birçoklarını Tanrı'ya getirdi ve çok sayıda hasta iyileşti.

Kabul etmelisiniz ki, insanların Tanrı'nın Egemenliği'nin işleyişini görmeye ihtiyacı var. Elçilerin İşleri 1:8'de bu meshedilişin, yani Kutsal Ruh vaftizinin hayati öneme sahip olduğunu görüyoruz:

Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.

— Elçilerin İşleri 1:8

Ve İsa'nın gözünde Tanrı'nın Egemenliği'nin sergilenmesi bakımından gerekliydi:

İman edenlerle birlikte görülecek belirtiler şunlardır: Benim adımla cinleri kovacaklar, yeni dillerle konuşacaklar, yılanları elleriyle tutacaklar. Öldürücü bir zehir içseler bile, zarar görmeyecekler. Ellerini hastaların üzerine koyacaklar ve hastalar iyileşecek.

— Markos 16:17-18

Yılanları elle tutmak ve öldürücü zehir içmek Şeytan'ın egemenliğini simgeler ve doğrudan korkuya bir referanstır. Şeytan'ın egemenliği yenilmiştir. İsa gerçekte zehirli yılanları tutmamızı ya da zehir içmemizi söylemiyor, ama düşman üzerinde bize verilen gücün bir örneği olarak bu ifadeyi kullanıyor. Bu yetkiyi ve Tanrı'nın gücünü Şeytan'ın yönetimi içinde taşımamız ve insanları özgürleştirmemiz gerekiyor!

İsa'nın iman edenlerle birlikte bu **“belirtilerin”** görüleceğini söylediğine dikkat edin. İnsanlar Egemenliğin bu belirtilerini gördüğünde, bunların nasıl olduğunu soracaklar. Bir belirti bir şeye işaret eder. Kendi içinde bir cevap değildir, ama cevap olan İsa'ya işaret eder!

Belirtiler İsa'nın Rab olup olmadığı konusundaki tüm tartışmaları sona erdirir— O Rab'dir! Ve insanlar İsa'nın Rab olduğunu gördüğünde, tövbe edecekler ve Tanrı'ya dönecekler. İşte bu nedenle sizin ve benim Kutsal Ruh vaftizine ihtiyacımız var ve o olmadan gerçekten etkili olamayız!

Kutsal Ruh vaftizine neden ihtiyacınız olduğuna dair küçük bir temel attığımızı göre, şimdi bu meshedilişe referans veren Kutsal Kitap pasajlarını inceleyelim.

BÖLÜM 5

KUTSAL KİTAP'TAN KANITLAR

Kutsal Ruh vaftizini anlamanın en iyi yollarından biri Elçilerin İşleri kitabında anlatılan Pentikost Günü'nde Ruh'la vaftiz olanları incelemektir. Kutsal Yazılar'ı inceledikçe, bu vaftizin sizin için de geçerli olduğu konusunda imanınız ve güveniniz büyüyecektir.

Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. Ansızın gökten, güçlü bir rüzgârın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar.

O sırada Yerusâlim'de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı.

Hayret ve şaşkınlık içinde, "Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?" diye sordular. "Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor? Aramızda Partlar, Medler, Elamlılar var. Mezopotamya'da, Yahudiye ve Kapadokya'da, Pontus ve Asya İli'nde, Frikyâ ve Pamfilya'da, Mısır ve Libya'nın Kirene'ye yakın

bölgelerinde yaşayanlar var. Hem Yahudi hem de Yahudiliğe dönen Romalı konuklar, Giritliler ve Araplar var aramızda. Ama her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz."

Hepsi hayret ve şaşkınlık içinde birbirlerine, "Bunun anlamı ne?" diye sordular. Başkalarıysa, "Bunlar taze şarabı fazla kaçırmış" diye alay ettiler.

— Elçilerin İşleri 2:1-13

Görmenizi istediğim ilk şey, Kutsal Kitap'ta **imanlıların hepsinin** Kutsal Ruh'la dolduğunun söylenmesidir! İkinci olarak, yine *hepsi* dillerle konuştu. Belki bazı kişilerin Pentikost Gününde neden bütün imanlıların dillerle konuştuğu hakkında yaptığı açıklamaları duyduunuz. Bazıları bunun kilise tarihinde bir kerelik bir olay olduğunu, zira dünyanın her yerinden gelen birçok insana Müjde'nin ana dillerinde duyurulması için bu dillerin gerektiğini söylerler.

Ama bu ayetlere dikkatli bakarsanız, üst katta toplanan 120 imanlının Tanrı'nın büyük işlerini konuştuklarını fark edeceksiniz. Onlar Müjde'yi duyurmuyorlardı; sadece Tanrı'yı övüyorlardı.

"Ama her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz." Hepsi hayret ve şaşkınlık içinde birbirlerine, "Bunun anlamı ne?" diye sordular.

— Elçilerin İşleri 2:11b-12

İmanlıların Tanrı'yı kendi dillerinde yücelttiğini duyan etraftaki insanlar hayret ve şaşkınlık içindeydi. Bundan sonra Petrus öne çıkıp kurtuluş mesajını duyurdu ve o gün 3000 kişi kiliseye katıldı. Eğer öğrenciler dillerle *vaaz vermiş* olsaydı, Petrus'un öne çıkıp Müjde'yi vaaz etmesi gerekmecekti. Ama Petrus vaaz verene dek, işittikleri şeyin ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. O halde o gün diller Müjde'yi duyurmak için kullanılmadı ve şimdi de Müjde'yi duyurmak için

kullanılmaz. Dillerle konuşmanın imanlılara yararını sonraki bir bölümde ele alacağız, ama şimdilik sıkça duyduğum yaygın bir argüman hakkında konuşacağım.

Bir kez daha, Kutsal Kitap'ta *hepsinin* Kutsal Ruh'la dolduğunun ve *hepsinin* dillerle konuştuğunun söylendiğini vurgulamak istiyorum. Eğer Kutsal Kitap bizi burada bıraksaydı, dillerle konuşmanın tüm kilise için olduğundan kuşkulunabilirdik. Ama Kutsal Kitap bunu yapmaz. Bunun yerine bu olgunun devam ettiğini ve Pentikost Günü'nden sonra Kutsal Ruh'la vaftiz olan *herkes* için tekrarlandığını görürüz.

Pentikost Günü'nde orada bulunan öğrencilerden birine bakalım— adı Filipus'tu.

Bunun sonucu dağılan imanlılar, gittikleri her yerde Tanrı sözünü müjdeliyorlardı. Filipus, Samiriye Kenti'ne gidip oradakilere Mesih'i tanıtmaya başladı. Filipus'u dinleyen ve gerçekleştirdiği belirtileri gören kalabalıklar, hep birlikte onun söylediklerine kulak verdiler.

— Elçilerin İşleri 8:4-6

Bu ayetlerde Filipus'un Egemenliğin gücünü sergilediğini ve insanların ona kulak verdiğini görmekteyiz. İşte günümüzde de böyle olmalıdır! İnsanlar belirtileri, yani Egemenliğin *kanıtlarını* gördüğünde, söylediklerinize dikkat kesileceklerdir.

Birçoklarının içinden kötü ruhlar yüksek sesle haykırarak çıktı; birçok felçli ve kötürüm iyileştirildi. Ve o kentte büyük sevinç oldu.

— Elçilerin İşleri 8:7-8

Filipus'un Yeruşalim'de aldığı güçle hizmet ettiğine dikkat edin. Belirtiler onu izledi ve Tanrı'nın gücü herkes tarafından görüldü. O *dunamis*'i (Grekçe'de *güç*) almıştı; artık Tanrı'nın Egemenliği'nin bir tanığı olabiliyordu.

Yeruşalim'deki elçiler, Samiriye halkının, Tanrı'nın sözünü benimsediğini duyunca Petrus'la Yuhanna'yı onlara gönderdiler. Petrus'la Yuhanna oraya varınca, Samiriyeli imanlıların Kutsal Ruh'u almaları için dua ettiler. Çünkü Ruh daha hiçbirinin üzerine inmemiştir. Rab İsa'nın adıyla vaftiz olmuşlardı, o kadar. Petrus'la Yuhanna onların üzerine ellerini koyunca, onlar da Kutsal Ruh'u aldılar.

— Elçilerin İşleri 8:14-17

Yeruşalim'deki elçiler Samiriyeliler'in Tanrı'nın sözünü kabul ettiğini duyunca, Petrus'la Yuhanna'yı onlara gönderdiler. Oraya vardıklarında, Kutsal Ruh'u almaları için dua ettiler, çünkü Kutsal Ruh daha hiçbirinin üzerine inmemiştir. Ancak Kutsal Kitap bunun öncesinde insanlardan kötü ruhların çıktığını, insanların iyileştiğini, Tanrı'nın güçlü işlerinin görüldüğünü ve insanların İsa'ya inanıp su vaftizi olduğunu söyler. Bununla birlikte Kutsal Ruh'un henüz hiçbirinin ÜZERİNE İNMEMİŞİNİ belirtir!

Gördüğünüz gibi, Filipus kurtuluşu vaaz edince Samiriyeliler iman edip kurtuldular, ama henüz Kutsal Ruh'la vaftiz olmamışlardı. Yeniden doğmuşlardı, ama şu ifadeye bakın: Ruh daha hiçbirinin “ÜZERİNE İNMEMİŞTİ”. Bu fark gene karşımıza çıkmaktadır— Kutsal Ruh'un *içimize* gelmesi (yeniden doğmak) ve güç bahşetmek üzere Kutsal Ruh'un *üzerimize* inmesi.

Kutsal Kitap Filipus'un onlara neden Kutsal Ruh vaftizini öğretmediğini söylemez. Muhtemelen Kutsal Ruh'la vaftiz olduktan hemen sonra Yeruşalim'den ayrılmıştı ve o dönemde bu vaftizin her imanlı için olduğunu bilmiyordu. Nedeni ne olursa olsun, insanların Müjde'ye inandığı ve su vaftizi olduğu bellidir, yani yeniden doğdular. Ama elçiler için Samiriyeli imanlıların Kutsal Ruh'la vaftiz olmasının ne kadar önemli olduğuna dikkat edin.

Akıllarındaki ilk düşünce onlara nasıl giyineceklerini söylemek değildi. “Onlara ölçülü giyinmelerini ya da kilise toplantılarını ne

zaman yapacaklarını söyleyelim” demediler. Doktrinsel kurallarla ilgilenmediler. İlgilendikleri ilk konu neydi? Kutsal Ruh vaftizi! Böylece hemen oraya gitmek ve yeni imanlılara Kutsal Ruh vaftizini uygulamak için gayret gösterdiler.

Petrus’la Yuhanna onların üzerine ellerini koyunca Kutsal Ruh’u aldılar. Hemen o an ve orada Kutsal Ruh’u aldılar. Bunun kanıtı neydi? Diğerleri gibi onların da dillerle konuştuğuna inanıyorum.

Elçilerin bu el koyma hareketiyle Kutsal Ruh’un verildiğini gören Simun onlara para teklif ederek, “Bana da bu yetkiyi verin, kimin üzerine ellerimi koysam Kutsal Ruh’u alsın” dedi.

Petrus, “Paran da yok olsun, sen de!” dedi, “Çünkü Tanrı’nın armağanını parayla elde edebileceğini sandın. Senin bu işte bir payın, bir hakkın yok. Yüreğin, Tanrı’nın gözünde doğru değildir. Bu kötülüğünden tövbe et ve Rab’be yalvar, yüreğindeki bu düşünce belki başışlanır. Senin kin dolu, kötülüğe tutsak biri olduğunu görüyorum.”

Simun, “Benim için Rab’be yalvarın da söylediklerinizden hiçbiri başıma gelsesin” diye karşılık verdi.

— Elçilerin İşleri 8:18-24

El koyma hareketiyle Kutsal Ruh’un verildiğini gören Simun, bu gücü ona vermeleri için elçilere para teklif etti. Simun onların Kutsal Ruh’u aldığını kanıtlayan dışsal bir belirti görmüş olmalıydı. Bu güce sahip olmak istedi.

Bu ayetlerde onların hemen orada dillerle konuştukları söylenmez, ama mutlaka gözle görülebilen bir belirti gerçekleşti. Simun güçlü bir belirti gördü ve bu gücü başkalarına vermek için yetki istedi. Simun’un bu sözlerine dayanarak Kutsal Ruh vaftizini diğer herkes gibi aldıklarına ve dillerle konuşmaya başladıklarına inanıyorum. Bir kez daha, Yeruşalim’deki kilisenin Kutsal Ruh vaftizini ne kadar önemli

gördüğünü vurgulamak istiyorum— hayati önemdeydi!

Pavlus'un Şam yolunda Rab'be iman etmesinin ardından, Hananya adlı bir adam ellerini onun üzerine koyması için Pavlus'a gönderildi:

“Saul kardeş” dedi, “Sen buraya gelirken yolda sana görünen Rab, yani İsa, gözlerin açılsın ve Kutsal Ruh'la dolarsın diye beni yolladı.”

— Elçilerin İşleri 9:17b

Kutsal Kitap'ta Pavlus'un Kutsal Ruh'la vaftiz olduğunda dillerle konuştuğunu söylenmez, ama onun da dillerle konuştuğunu biliyoruz. Ve onun da diğer herkes gibi Kutsal Ruh'la vaftiz olduğuna inanıyorum. Neden böyle düşündüğümü sorabilirsiniz. Bu kolay. Çünkü Pavlus'un kendisi 1. Korintliler 14:18'de şöyle yazar:

Dillerle hepinizden çok konuştüğüm için Tanrı'ya şükrediyorum.

— 1. Korintliler 14:18

Bu yüzden Pavlus'un Kutsal Ruh'la vaftiz olduğunda dillerle konuştuğu sonucuna varabiliriz. Elçilerin İşleri kitabının bölümlerinde ilerledikçe, bu vaftizin kilise tarihi boyunca günbegün sürdüğünü keşfedeceksiniz. Sadece Pentikost Günü'ne özgü değildi.

Daha sonra, Elçilerin İşleri 10. bölümde Petrus diğer uluslardan birinin evine gönderildi ve onlara Müjde'yi duyurdu. Unutmayın, bir Yahudi olan Petrus'un diğer uluslardan birinin evine gitmesi son derece sıra dışı bir olaydı. Oraya gitmesinin tek nedeni Kutsal Ruh'tan aldığı bir görümlle yönlendirilmiş olmasıydı.

Petrus daha bu sözleri söylerken Kutsal Ruh, konuşmayı dinleyen herkesin üzerine indi. Petrus'la birlikte gelen Yahudi imanlılar, Kutsal Ruh armağanının öteki uluslardan olanların da üzerine dökülmesini şaşkınlıkla karşıladılar. Çünkü onların, bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı'yı yücelttiklerini duyuyorlardı.

O zaman Petrus, “Bunlar, tıpkı bizim gibi Kutsal Ruh'u almışlar.

Suyla vaftiz olmalarına kim engel olabilir?" dedi. Böylelikle onların İsa Mesih adıyla vaftiz olmalarını buyurdu. Sonra onlar Petrus'a, birkaç gün yanlarında kalması için ricada bulundular.

— Elçilerin İşleri 10:44-48

Petrus öteki uluslara ait bu evde Müjde'yi paylaşırken, Kutsal Ruh dinleyen herkesin üzerine indi. Tanrı'nın Ruh'u'nu göremeyeceğinize göre, Kutsal Ruh'un onların üzerine indiğini nasıl anladılar? Petrus'la birlikte gelen sünnetli imanlılar Kutsal Ruh armağanının öteki uluslardan olanların da üzerine dökülmesine şaşırıyorlar, çünkü onların bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı'yı yücelttiklerini duydular.

O halde Kutsal Ruh'un orada olduğunun kanıtı neydi? Petrus, Tanrı'nın bu insanları kabul ettiğinin kanıtını görmeliydi. Onlara Kutsal Ruh vaftiziyle ilgili hiçbir şeyi anlatmamış olmasına rağmen, dillerle konuşmaları ihtiyacı olan tek kanıttı. Petrus tıpkı kendisi gibi onların da Kutsal Ruh'u aldıklarını anladı— ve dillerle dua ediyorlardı.

Günümüz kilisesinin önemli gördüğü şeyle Kutsal Kitap dönemindeki kilisenin önemli olduğunu düşündüğü şey arasında büyük bir fark bulacaksınız. Herkesin Kutsal Ruh'la vaftiz olması gerektiğini açıkça gösteren ve bunun yeniden doğuştan ayrı olarak Kutsal Ruh'un bir işi olduğunu kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde doğrulayan en sevdiğim ayetlerden biri Elçilerin İşleri 19:1-2'dir:

Apollos Korint'teyken Pavlus, iç bölgelerden geçerek Efes'e geldi. Orada bazı öğrencileri bularak onlara, "İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" diye sordu. "Kutsal Ruh'un varlığından haberimiz yok ki!" dediler.

— Elçilerin İşleri 19:1-2

Pavlus Efes Kenti'ne geldiğinde bazı öğrencileri buldu ve onlara şunu sordu, "İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" Bu imanlılarla karşılaştığında Pavlus'un ilk kaygısı buydu.

Pavlus, yeniden doğuş ile dillerle konuşmakla kendisini belli eden Kutsal Ruh vaftizinin birbirinden farklı olgular olduğunu biliyordu.

Pavlus'un onlara sorduğu ilk şey neden buydu? Çünkü Elçilerin İşleri 1:4'te İsa'nın söylediği sözün aynısıydı! İsa esasen "Kutsal Ruh'la vaftiz olmadan kentten ayrılmayın!" demişti. Yeruşalim'deki elçiler Samiriye'deki imanlıların Tanrı sözünü benimsediğini duyunca ne yaptılar? Şöyle dediler, "Çocuklar, hemen şimdi oraya gidin. Bunun doğru yapıldığından emin olmalıyız. Oraya gidin ve Kutsal Ruh'la vaftiz olduklarından emin olun." Efes'e geldiğinde bazı öğrencilerle karşılaşan Pavlus'un sorduğu ilk soru "İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" oldu.

Bu soruya "Kutsal Ruh'un varlığından haberimiz yok ki!" diye cevap verdiklerinde, Pavlus onlara neye dayanarak vaftiz olduklarını sordu. Onlar "Yahya'nın öğretilerine dayanarak vaftiz olduk" dediler.

**ARTIK BUNUN
KUTSAL KİTAP'TA YERİ
OLMADIĞI İÇİN DEĞİL,
AMA ŞEYTAN'IN BU
KONUDAN NEFRET
ETTİĞİ İÇİN BİRÇOK
KİLİSEDE TARTIŞMALI
BİR KONU OLDUĞUNA
İNANİYORUM.**

Pavlus Yahya'nın vaftizinin tövbeyle ilgili olduğunu ve halka kendisinden sonra gelecek Olan'a, yani İsa'ya iman etmelerini söylediğini açıkladı.

Onlar bunu duyunca Rab İsa'nın adıyla vaftiz oldular (su vaftizi). Daha sonra Pavlus ellerini onların üzerine koyunca Kutsal Ruh üzerlerine indi ve dillerle konuşmaya başladılar. Pavlus'un soruyu sorduğu zaman, onların İsa imanlıları olduğunu varsaydığına dikkat edin. İşte bu nedenle "İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" diye sordu. Kutsal Ruh vaftizinin yeniden doğuştan ayrı olduğunu biliyordu.

Artık bunun Kutsal Kitap'ta yeri olmadığı için değil, ama Şeytan'ın bu konudan nefret ettiği için birçok kilisede tartışmalı bir konu olduğuna inanıyorum.

Çünkü eğer güç buyrsa, eğer hayatları değiştirmenin ya da dünyaya tanıklık etmenin giriş kapısı buyrsa, o zaman bu dünyanın geçici ilahına karşı geliyor olacaksınız ve onun bu konudaki düşüncesini biliyoruz. Kutsal Ruh vaftizi Tanrı'nın yücelmesi amacıyla İsa'nın işlerini yapmamız için bize Tanrı'nın gücünü verir!

BÖLÜM 6

HERKES DİLLERLE DUA EDER Mİ?

Belki birilerinin dillerle konuşmadıklarını ve herkesin konuşabileceğine ya da konuşması gerektiğine inanmadıklarını söylediğini duymuşsunuz. Böyleleri buna inanmalarının nedeni olarak 1. Korintliler 12:27-30'u gösterirler. Pavlus'un herkesin dillerle konuşmadığını söylediğine işaret ederler. O halde bu metne bakalım ve Pavlus'un gerçekte ne söylediğini ele alalım:

Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedeninin ayrı ayrı üyelerisiniz. Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri, yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı. Hepsi elçi mi? Hepsi peygamber mi? Hepsi öğretmen mi? Hepsi mucize yapar mı? Hepsinin hastaları iyileştirme armağanları var mı? Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi? Hepsi bu dilleri çevirebilir mi?

— 1. Korintliler 12:27-30

Pavlus, bu mektupta toplandıkları zaman herkesin hizmet görebilmesi için Korint Kilisesi'ne düzenli biçimde ibadet etmelerini

söylemektedir. O dönemde, kilise üyeleri ruhsal armağanlarıyla ve beğendikleri vaizlerle birbirlerine üstünlük kurmaya çalışıyorlardı. Pavlus bir beden olarak birlik ve sevgi içinde nasıl işleyeceklerini onlara öğretiyordu. Şimdi 1. Korintliler 12:27-28 ayetlerine daha yakından bakalım:

Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz. Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri, yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı.

Pavlus sonra devam eder, ama burada biraz duracağım, çünkü "kilisede" ifadesi hakkında biraz konuşmak istiyorum. Bu ifadeyle fiili kilise toplantısından söz eder. Bunu Pavlus'un 1. Korintliler 14:18-19'da aynı Grekçe sözcüğü kullanmasıyla doğrulayabiliriz:

Dillerle hepinizden çok konuştuğum için Tanrı'ya şükrediyorum. Ama inanlılar topluluğunda dillerle on bin söz söylemektense, başkalarını eğitmek için zihnimden beş söz söylemeyi yeğlerim.

— 1. Korintliler 14:18-19

Pavlus diyor ki, "Dillerle hepinizden çok konuştuğum için Tanrı'ya şükrediyorum. **Ama inanlılar topluluğunda**" İşte aynı ifade ve bu kez Pavlus'un Mesih'in evrensel bedenini değil, ama fiili kilise toplantısını ima ettiği açıktır. Hepimiz Pavlus'un Mesih'in tüm bedeninin, yani "kilisenin" parçası olduğunu kabul ederiz. Elbette öyledir. Ve Korint'teki bütün imanlıların hepsinden daha çok dillerle konuştuğu için şükrettiğini söylüyor. Bunu söylemesinin nedeni bu topluluğun yeni aldıkları dillerle konuşma yeteneğinden bencilce zevk alması, düzensizlik ve karmaşa içinde olmasıydı.

Aslında şöyle demektedir, “Hey dostlar, hepinizden daha çok dillerle konuşuyorum, ama bunu inanlılar topluluğunda (kilisede) düzenli biçimde uygulamanın ve karmaşa yaratmamanın bir yolu yordamı vardır.” Daha sonra inanlılar topluluğunda (kilisede) başkalarının eğitilebilmesi için zihninden (normal dillerinde) konuşmayı yeğleyeceğini söyleyerek devam eder.

Kilise ibadeti sırasında 1. Korintliler 12. bölümde belirtildiği gibi dillerle konuşma ve çeviri armağanlarını kullanan bazı imanlılar olacaktır, ama tüm bedeninin eğitilmesi için herkes bu armağanı kullanmayacaktır ya da kullanmamalıdır. Hatta Pavlus bir toplantı sırasında dillerle konuşması ve çeviri yapması gerekenlerin sayısının en fazla üçle sınırlandırılmasını söyler:

Eğer bilinmeyen dillerle konuşulacaksa, iki ya da en çok üç kişi sırayla konuşsun, biri de söylenenleri çevirsin. (1. Korintliler 14:27)

O halde Pavlus herkesin dillerle konuşmamasını söylediğinde, “kilisedeki” zamanı ya da “inanlılar topluluğunun toplantısını” kastetmektedir.

Her imanlının dillerle konuşma yeteneğine sahip olacağını, ama herkesin bir kilise toplantısı sırasında dillerle konuşma ya da çeviri armağanını kullanmak üzere meshedilmeyeceğini anlamamız gerekiyor. Eğer bu armağanı bir toplantıda kullanmak için meshedilişe sahipseniz, Kutsal Kitap kendi söylediklerinizi çevirebilmek için dua etmeniz gerektiğini söyler:

Bunun için, bilmediği dili konuşan, kendi söylediklerini çevirebilmek için dua etsin. (1. Korintliler 14:13)

Toplantı sırasında dillerle konuşan kişilerin aynı zamanda çeviriyi yapmak için en muhtemel adaylar olduğuna inanıyorum, çünkü mesaj zaten onların aracılığıyla akmaktadır.

Neden dillerle dua etmelisiniz? Şeytan Ruh'ta dua etmeyi (dillerle) bilen imanlılardan nefret eder ve bunun nedenini anladığınızdan emin olmak istiyorum.

Pavlus, herkesten çok dillerle dua ettiği için memnun olduğunu söylediğinde, böyle hissetmesinin bir nedeni olmalıdır. Pavlus 1. Korintliler 14. bölümde düşünmemiz gereken bir yorumda bulundu.

*Bilmediği dilde konuşan kendi kendini **geliştirir**; ama peygamberlikte bulunan, inanlılar topluluğunu **geliştirir**.
(1. Korintliler 14:4)*

Biraz daha derine inelim. Gelişmek ne anlama geliyor? Gelişmek fiili bu bağlamda “özellikle ahlâki ya da ruhsal bakımdan bilgilenmek ya da terbiye edilmek; yükselmek” anlamına gelir.

**BUNUN GİBİ, RUH DA
GÜÇSÜZLÜĞÜMÜZDE
BİZE YARDIM EDER.
NE İÇİN DUA ETMEMİZ
GEREKTIĞİNİ BİLMİYİZ**

Birçok kez hangi yoldan gideceğinizi bilmek, bir durumu anlamak ya da doğru kararı vermek için bilgi almaya ihtiyacınız olduğunu kabul edersiniz. Dillerle dua etmek size bu konuda yardım eder: sizi terbiye eder ya da hayatınıza bilgi getirir. Pavlus

Romalılar 8:26-27'de bu noktayı netleştirir:

Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder. Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

Pavlus bir sorunumuz ve bir güçsüzlüğümüz olduğunu söyler: “Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz.” Şöyle sorabilirsiniz, “Bu neden bir güçsüzlük olsun?” Bunun neden bir güçsüzlük olduğunu 1. Yuhanna 5:14-15 ayetlerinden anlayabiliriz:

Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işitir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

Tanrı'nın isteğini bilmeden ya da bundan emin olmadan, imanla (Tanrı'yla anlaşma içinde olmak) hareket edemeyiz ve eğer imanla hareket edemezsek, o zaman kesinlikle güçsüz bir durumdayız, çünkü iman olmadan Tanrı'nın lütfuna ya da gücüne bağlanamayız. Bu nedenle Pavlus ne için dua edeceğimizi bilmemenin bir güçsüzlük olduğunu ve dillerle dua etmenin buna yardımcı olabileceğini söyler. Metnimizi bir kez daha okuyalım:

Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz.

— Romalılar 8:26a

Güçsüzlüğümüz ne için dua edeceğimizi bilmememizdir! Kutsal Kitap bize kiminle evleneceğimizi, nerede yaşayacağımızı ya da nasıl bir işte çalışacağımızı söylemez. Tanrı'nın isteğini bilmeksizin, dua ettiğimiz zaman Tanrı'dan aldığımızı bilemeyiz ya da buna iman edemeyiz. Bir kez daha söylemek gerekirse, bu büyük bir güçsüzlüktür! O'nun isteğinin ne olduğunu bilmediğimizde Tanrı'dan emin olamayız. Ama Tanrı'nın isteğinin her durumda ne olduğunu sezebileceğimiz bir yol vardır. İmanla ve güvenle hareket edebilmemiz için Tanrı'nın isteğinden emin olmamızın bir yolu vardır.

Pavlus'un sözünü ettiği şey budur. Bahsettiği gelişme böyle bir bilgiye, yani Tanrı'nın Ruhu'ndan gelen bilgiye erişmektir. Ve Ruh'ta ya da dillerle dua ederek Ruh'u işitmeye başlarız. Pavlus'un sözlerine devam ettiğimizde Romalılar 8:26b-27'de şunları okuyoruz:

Ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilelerle bizim için aracılık eder. Yüreklere araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu

bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

Burada Pavlus, Ruh'ta dua ettiğimizde inlediğimizi söylemez, ama önceki ayetlere gönderme yapar.

Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. Yalnız yaratılış değil, biz de -evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de- evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz. Çünkü bu umutla kurtulduk. Ama görülen umut, umut değildir. Gördüğünü şeyi kim umut eder? Oysa görmediğimize umut bağlarsak, sabırla bekleyebiliriz.

Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltiyle bizim için aracılık eder. Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

— Romalılar 8:22-27

Pavlus burada inlemek ifadesini içimizde olup bitenleri betimleyen bir benzetme olarak kullanıyor. Doğum yapan bir kadın gibi içimizden inliyoruz. Yani, içimizdeki Tanrı'nın Ruhundan bir şey doğuruyoruz, daha önce var olmayan ya da bizden kaynaklanmayan yeni bir şey alıyoruz. Böylece bilmediğimiz yeni bir bilgiyi Ruh'ta dua etme süreci yoluyla kendi ruhumuzdan “doğuruyoruz”. Kutsal Kitap, Tanrı'nın Ruhunun bizim ruhumuz yoluyla her durumda Tanrı'nın yetkin isteği için dua ettiğini söyler. Tanrı'nın kendisinin, sözle anlatılamaz iniltiyle (anlaşılabilir bir konuşmayla değil) insan ruhumuz yoluyla bizim için dua ettiğini söyler.

Böylece burada Kutsal Ruh'un anlamadığımız sözler, anlaşılmayan sözcükler (ya da diller) kullanarak iniltiyle (doğurarak) bizim için aracılık edeceğini keşfederiz. Ve yüreklerimizi araştıran Tanrı Ruh'un ne düşündüğünü bilir, çünkü Ruh (Tanrı'nın Ruhu) Tanrı'nın yetkin

isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder. Tanrı'nın Ruhü **dillerle dua ettiğiniz zaman ruhunuzda** her durumda Tanrı'nın yetkin isteği için dua eder.

O halde Tanrı'nın istediğini bilmediğimizde güçsüz bir konumdayız. Tanrı'nın isteğini bilmedikçe imanımız serbest kalamaz. Pavlus, Ruh'ta dua ettiğimiz takdirde, Tanrı'nın Ruhü'nun hayatımızdaki her durumda O'nun yetkin isteği uyarınca dua edeceğini söylüyor.

Tanrı'nın Ruhü bizim aracılığımızla dillerle dua ederken, ne dediğimizi bilmediğimize göre nasıl gelişiriz? Bunun cevabı Pavlus'un başka bir mektubunda bulunur:

Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını Hiçbir göz görmedi, Hiçbir kulak duymadı, Hiçbir insan yüreği kavramadı. Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı.

Çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır. İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhü'ndan başkası bilemez. Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık. Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz.

— 1. Korintliler 2:9-13

İlk olarak Pavlus, tıpkı size paylaştıklarım gibi hiç duymadığımız, görmediğimiz ya da düşünmediğimiz şeylere erişebileceğimizi söylemektedir. Ama sözlerine devam eder ve bunun nasıl mümkün olduğunu söyler:

İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhü'ndan başkası bilemez.

— 1. Korintliler 2:11

Kutsal Yazılar'ın bu kısmını ele almadan önce temel bir dersi hatırlamamız gerekir. 1. Selanıkliler 5:23'e göre insan üç unsurdan oluşur: ruh, can ve beden.

Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın. Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun.

— 1. Selanıkliler 5:23

Ruhumuz bizim tanrısal unsurumuzdur; canımız zihnimiz, irademiz ve duygularımızdan oluşur; ve bedenimiz ise fiziksel unsurumuzdur. Pavlus canımızla (zihin, irade ve duygular) ruhumuzun çok yakından bağlantılı olduğunu ve ruhumuzun düşüncelerimizi bildiğini söyler.

Tersi de doğrudur. Zihnimiz ruhumuzdan düşünceler alabilir. Pavlus Tanrı'nın Ruhü'nün Tanrı'nın düşüncelerini bildiğini ve Tanrı'nın bize lütfettiklerini **bilelim diye** Tanrı'nın Ruhü'nu aldığımızı söyler:

Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık. Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz.

— 1. Korintliler 2:12-13

Pavlus bilmediğimiz, ama Tanrı'nın Ruhü tarafından bize açıklanan bu bilginin doğal anlayışımızla ya da dilimizle konuştuğumuz sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği ruhsal sözlerle konuştuklarımız olduğunu söyler. Pavlus'un Ruh'un öğrettiği sözler ifadesiyle dillerle dua etmekten söz ettiğini biliyoruz, çünkü 1. Korintliler 14:14-15'te dillerle konuşmayı açıklarken aynı tanımı kullandı:

Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder, ama zihnimin buna katkısı olmaz. Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim. Ruhumla da zihnimle de ilahi söyleyeceğim.

Pavlus “ruhun dua etmesi” ifadesini dillerle konuşmak anlamında kullanır. Aynı şekilde Ruh’un öğrettiği sözlerle konuştuğumuzu söylediğinde, yine dillerle konuşmayı kastettiğini varsayabiliriz:

Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı’yla konuşur. Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler.

— 1. Korintliler 14:2

Pavlus burada bir kez daha ruhumuzun görmediğimiz, işitmediğimiz ya da bilmediğimiz şeyler, yani kendi ifadesiyle ‘sırlar’ söylediğinden bahseder. Ayrıca burada Pavlus’un Tanrı’nın Ruhü’yla değil, kendi ruhumuzla sırlar söylediğimizi belirttiğine dikkat edin. Bilmediğimiz bir şey nasıl ruhumuza girer? Bu kolay! Ruhumuzla bir olan Tanrı’nın Ruhü sayesinde.

İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhandan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı’nın düşüncelerini de Tanrı’nın Ruhü’ndan başkası bilemez.

— 1. Korintliler 2:11

Ruhumuz Tanrı’nın düşüncelerini aldığı anda, zihnimiz de bu düşünceleri alır. Zihnimiz Tanrı’nın düşüncelerini aldığı anda, buna “vahiy”, “aydınlanma” ya da Pavlus’un söylediği gibi “gelişme” deriz. Şimdi Pavlus’un neden herkesten daha çok dillerle dua ettiği için şükrettiğini anlıyoruz; her durumda Tanrı’nın isteğini bilme nimetinden yararlandı.

Pavlus’un 1. Korintliler 2:15-16’da atıfta bulunduğu şey budur:

Ruhsal kişi her konuda yargı yürütebilir, ama kimse onun hakkında yargı yürütemez. “Rab’bin düşüncesini kim bildi ki, O’na öğüt verebilirsin?” Oysa biz Mesih’in düşüncesine sahibiz.

Basit insan yargısıyla sınırlı değiliz, ama Tanrı’nın yardımıyla yargı

yürütebiliriz. Bu harika bir haber. Ruh'ta dua ederek (dillerle) sırlara, yani bilmediğimiz şeylere kavuşma yetisine sahibiz ve bu bilgiyle, her

**KUTSAL RUH VAFTİZİ
TANRI'NIN GİZLİ
SİLAHIDIR! BUNUN
ARACILIĞIYLA ŞEYTAN'IN
HABERİ OLMADAN
İSTEĞİNİ YERYÜZÜNE
İNDİREBİLİR.**

konuda doğru yargı yürütebilir ya da kararlar verebiliriz!

Kutsal Ruh vaftizi Tanrı'nın gizli silahıdır! Bunun aracılığıyla Şeytan'ın haberi olmadan isteğini yeryüzüne indirebilir. Aslında, Ruh'ta dua etmek Efesliler 6:18a'da ruhsal silahlarımızdan biri olarak listelenmektedir:

Her türlü dua ve yalvarışla, her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin.

Ruh'ta dua etmek düşmanı bertaraf etmemizi ya da benzersiz ve sıra dışı taktiklerle ilerlememizi mümkün kılacak stratejiler edinmemizi sağlar.

Burada sözü edilen bereket Mesih'in düşüncesiyle bağlantı kurarak hayatta doğru kararlar verebilmemizdir. Sanırım bunun hayati önemde olduğunu kabul edersiniz! Bunun böyle olduğunu keşfettim!

Örnek olarak, iş hayatımla ilgili büyük bir karar vermek zorunda kaldığım bir zamanı hatırlıyorum. Tedarikçi şirketlerimden birini temsil eden bir satış temsilcisi bir nedenden ötürü beni şirketime dava açmakla tehdit ediyordu. Her zaman çalıştığım tedarikçimden ayrıldıktan sonra yeni şirketle çalışmamı istiyordu. Satış temsilcimi seviyordum, ama ona değil, temsil ettiği tedarikçi şirkete sadık kalmak istiyordum. Ancak ayrılacağı tedarikçi şirket adamın gittiği yeni şirkete müşterilerini götürmesine izin vermişti. Yani onunla gidersem yanlış bir şey yapmayacaktım, ama gene de onunla gitmeye zorlandığım için iyi hissetmiyordum. Şimdiki şirketi bana her zaman adil davranmıştı.

Beni dava açmakla tehdit ediyordu, çünkü birkaç ay önce yeni bir şirkete geçeceğinden bana söz etmiş ve onunla gelip gelmeyeceğimi sormuştu. Bu konu üzerinde çok düşünmeden, olumlu yanıt vermiştim. Şirket değiştirmeye karar verirken, onu izleyeceğime güvendiğini söyledi. Ama şimdi ayrılık tarihi yaklaştıkça, bu konuda içimde esenlik hissetmiyordum. Bu nedenle birkaç gün Ruh'ta dua ettim. Ama ihtiyacım olan yanıtı hâlâ işitemiyordum.

Drenda ve ben, çocuklarımızı sık sık Cedar Point'ten birkaç saatlik uzaklıktaki büyük bir eğlence parkına götürürüz. Bu parkta Amerika'nın en büyük lunapark treni çalışır ve genelde yılda iki kez buraya gideriz. Bir Cuma akşamıydı ve Pazartesi sabahı ne yapacağımı bildirmem gerekiyordu. Kafamı biraz olsun dağıtmak ve düşüncelerimi toplamak için Drenda'yı o akşam o parka götürmeye karar verdim. Sırada beklerken ve Pazartesi sabahı vermem gereken karar hiç aklımda değilken, birden bire ne yapmam gerektiğini anladım. Gün gibi apaçıktı. Kutsal Ruh bana konuştu ve mevcut tedarikçi şirketimle kalmaya karar verdim. Temsilcinin geçiş yaptığı yeni şirket ise birkaç ay sonra iflas etti.

İşte başarının anahtarı budur— dua! Ve işlerinizin yolunda gitmesi ve doğru kararlar vermenizin yanı sıra, kazanmak için ihtiyacınız olan stratejinin gizemlerini elde etmeniz için sık sık Ruh'ta dua edin.

Sürekli dua edin. (1. Selanikliler 5:17)

BÖLÜM 7

HAZİNE SANDIĞI

Dan ile ilk tanıştığım günü hatırlıyorum. İbadet salonunun son sırasında kuzenim Jennifer ile birlikte oturuyordu. Daha sonra çıktıklarını öğrendim. Ancak Dan'ın yüz ifadesinden bulunduğu ortama tamamen yabancı hissettiği anlaşılıyordu. Aslında oldukça rahatsızdı. Daha sonra kilisemizin onun katıldığı mezhepsel kiliseden çok az bir farkı olduğunu öğrendim. Ama Egemenliği iştimize başladığında, rahatlamaya başladı ve sonunda kuzenimle evlendiler.

Dan, o sıralarda Ohio'nun ortasındaki 1400 dönümlük arazisinde çiftçilik yapıyordu, ama işleri hiç iyi gitmiyordu. Kâr edemiyordu ve kaygılıydı. Ancak Egemenliği ve Kutsal Ruh'un ona nasıl yardım edebileceğini işittikçe bir gün Jennifer'e şöyle dedi, "Verdiğimiz sunuyu iki katına çıkarmak istiyorum." Jennifer şaşırıldı, ama çok heyecanlandı. Böylece bunu yapmaya karar verdiler.

O yıl, 1400 dönümlük araziden elde ettikleri ürün önceki yıla göre %128 daha fazlaydı. Aslında o kadar fazlaydı ki, yeni bir araba ile yeni bir çiftlik arazisini nakit ödeyerek satın aldılar ve böylece gelecek yıl daha fazla ekim yapabileceklerdi. Dan çok heyecanlıydı! Babası bu yeni çiftliğin parasını ödemesinin 10 yıl süreceğini söyledi, ama o nakit ödemişti. Bunun üzerine, Dan'dan bunun hikâyesini bana anlatmasını istedim.

Görünüşe göre, Dan ve Jennifer sunularını ikiye katlamaya

başladıktan sonra dua ettiler ve Tanrı'dan ne yapmaları gerektiğini göstermesini istediler. Dan, bir gün her zaman olduğu gibi posta kutusuna gelen ve çiftçilere yönelik reklam afişleri içeren bir sürü zarfa göz atıyordu. Beş santime üç santimlik küçük bir kartı tam çöpe atmıştı ki, içinde onu geri almak için bir dürtü hissetti. Bu küçük kartla ilgili özel bir şey yoktu, bir çiftçilik ekipmanını tanıtan bir başka reklamdı. Bu ekipmanın tanıtımı için çiftçileri bir toplantıya davet ediyordu.

Dan bu toplantıya gitmek için garip bir dürtü hissetti ve toplantıya gittikten sonra tanıtılan ekipmanı satın aldı. Bu ekipman piyasaya çıkan yeni bir üründü ve toprağı ekime hazırlayıp tohumun doğru yerleştirilmesine yardımcı olan bir aletti. Dan, bu aletin ürün artışında etkili olmasını sağlayan bilimsel nedenleri bana açıklamaya çalıştı, ama açıklamasının yarısına geldiğinde kayboldum. Ama o anlamıştı ve önemli olan da buydu. Dan, tüm Ohio'da bu aleti satın alan ikinci çiftçi olduğunu söyledi. Evet, bu küçük alet görevini yaptı ve sonuçta üründe %128'lik artış sağladı. Dan daha fazla toprak satın aldı ve bugün binlerce dönümlük arazide tarım yapıyor. Şimdi Kutsal Ruh'un hayal edebileceğinden daha hızlı büyümesini sağlayan kararlar vermesine nasıl yardım ettiğine dair birçok hikâyesi var.

O halde Dan, zayıf olan çiftçilik performansını büyük kazanç sağladığı bir duruma nasıl getirdi? Yardımcısı olan Kutsal Ruh'un öğüdünü izledi. Üzücü olan şey bu hikâyeyi işiten birçok Hristiyanın bu gelişimin nasıl olduğunu anlamamasıdır ve işte bu nedenle bu kitabı yazmanın çok önemli olduğunu hissettim. Birçok Hristiyan Tanrı'nın ne kadar yüce olduğunu ve böyle bir işin arkasında Tanrı'nın olduğunu söyler, ama bu çoğalmayı kendilerinin nasıl yapacağını bilmez. Bunun sonucunda hayal kırıklığına uğrayan ve sorunları için Tanrı'yı suçlayan Hristiyanlar ortaya çıkar. "Tanrı nerede? Tanrı'nın bana neden yardım etmediğini bilmiyorum" cümlelerini çok sık duyuyorum.

Bunu şimdiye dek anladığınızı umarım, ama Egemenlik yasalarla

çalışır. Tanrı kimi bereketleyip kimi bereketlemeyeceğini seçmez. Dan Tanrı'nın özel olarak seçtiklerinden biri ya da Tanrı'nın gözünde sizden daha önemli biri değil. Egemenlik'te Dan ile aynı yasal haklara sahiptir. Nasıl ki, herkesin tohum ekmeye ve ürün yetiştirmeye hakkı varsa, Tanrı'nın Egemenliği de Egemenlik yasalarını kullanmayı bilen herkes için işleyecektir. Tanrı'nın ev halkının bir üyesi ve O'nun yüce Egemenliği'nin bir vatandaşısınız; O'na ait olan her şeye erişiminiz var.

O zaman Tanrı'nın halkının pek çoğunun neden hayatta başarısız olduğunu size söyleyeyim. Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini ve Kutsal Ruh'u nasıl işiteceklerini bilmiyorlar.

*Sizleri **kurtaran** İsrail'in Kutsalı RAB diyor ki, “**Yararlı olanı** size öğreten, **Gitmeniz gereken yolda sizi yürüten** Tanrınız RAB benim.*

— Yeşaya 48:17

Dan'ın başarısı Dan'ın tasarladığı bir şey değildi. Sezdiği eşsiz bir Kutsal Ruh stratejisiydi, çünkü Dan Egemenlik yasasını uygulamak için adımlar attı. O ve karısı Kutsal Ruh'un konuşup onlara bir plan vermesi için kulaklarını açmış dinliyorlardı. Bunu not almanızı istiyorum.

KUTSAL RUH'UN BİR PLANI VAR!

Plana sahip olmaktan daha güçlü bir şey yoktur. Plan olmadan resim bir hayaldir, ama bir planla hayaller gerçek olabilir.

Bir aile birçok yatak odasına, geniş yaşam alanlarına, büyük modern bir mutfığa ve şık dekoratif motiflere sahip güzel bir evde oturmayı hayal edebilir. Ama o noktada bu ev sadece bir hayal, bir resimdir. O resmin önce çizilmesi ve mühendislik çalışmasıyla bir planının oluşturulması gerekir. Müteahhit eline evin planını aldığı anda, ev artık inşa edilebilir durumdadır. Bir sebepten ötürü Hristiyanların çoğu benim posta kutusu adını verdiğim bir zihniyete sahip. Dua edip ihtiyaçları olan parayı

Tanrı'dan istedikleri zaman, bu paranın birden bire posta kutularında belirmesini ya da daha kötüsü birisinin o parayı onlara vermesini beklerler. Sürecin işleyişi hakkında hiçbir ipuçları yoktur.

Evet, ilk önce bir resme sahip olmanız gerekiyor. Ama o resmin gerçekliğe dönüşmesi için bir süreç vardır. Cevap bunu gerçekleştirmek için gereken bir plan ya da stratejidir. Size bir örnek vereyim. Eğer size finansal sorunlarınızı çabucak çözebileceğimi ve kağıt kaleminizi hazır etmenizi, çünkü size yapmanız gerekenleri öğreteceğimi söyleseydim, hemen elinize bir kağıt kalem alır ve cevabı dinlemeye hazırlanırdınız. Sonra size bu kitabı okuyan birçok insan için söyleyeceğim şey sayesinde yıl bitmeden borçlarınızı sıfırlamanızın yanı sıra muhtemelen üzerinizdeki finansal yükün de kalkacağını söylediğimi düşünün. Bunun üzerine kalemi sımsıkı tutar ve söylemek üzere olduğum şeyi kaçırmamak için dikkat kesilirdiniz.

Cevap çok basit, diye devam ettiğimi düşünün. Sadece bu yıl net 10 milyon dolar kâr elde edin. Muhtemelen bir an bana bakıp sonra kıkırdamaya başlardınız. Bense kıkırdadığınız için 10 milyon doları yeterli bulmadığınızı varsayıp şöyle derdim, "Peki, eğer bu miktar yeterli değilse, o zaman 25 milyon dolar kâr edin." Bunu duyunca sadece kıkırdamakla kalmaz, artık sesli kahkahalarla gülmeye başlardınız. Neden? Size neler olduğunu anlatayım. 10 milyon dolar elbette birçok insanı borçlarından kurtaracaktır, ama kıkırdamalarının nedeni bir yıl içinde 10 milyon dolar kâr etmelerini asla mümkün görmemeleridir. 25 milyon dolarlık seçenek ise sadece kahkahalarını büyütür, çünkü bu miktar onların olasılık perspektifinden o kadar uzaktır ki, bu söz sadece bir şaka gibi gelir.

Ama bir ihracat şirketine sahip olduğumu varsayalım. Size kargolamak üzere ambalajlayacağınız her top başına 1000 dolar ödemeyi teklif ediyorum. Günde 500 ambalaj hazırlayabileceğinizi ve sizinle bu tempoda çalışacağınız 12 aylık bir sözleşme yaptığımızı

varsayalım. Bu benzetme oldukça abartılı olmakla birlikte söylemek istediğim şeyi iyi biçimde tasvir ediyor.

Şimdi bu sözleşmeyi yaptığımızı ve önceki sözümü, yani cevabınızın gelecek yıl 10 milyon dolar net gelir elde etmek olduğunu söylediğimi varsayalım. Bu sefer tepkiniz ne olurdu? Artık kıkırdama duyulmazdı. Bunun yerine sevinç çığlıkları ve büyük heyecan nidaları duyulurdu. Neden? Çünkü elinizdeki o sözleşmeyle 10 milyon dolar kazanmak kolay olacaktır. Aslında 25 milyon dolar kazanmak bile kolay olacaktır. Hatta 100 milyon dolar kazanmanız bile mümkün olacaktır. Değişen ne oldu? Tek bir şey— artık bir planınız var. Önceden söylediğim gibi, eğer İsa nerede ve nasıl olacağını gösterirse, herkes balık tutabilir ve artık sıra sizde. Yapabileceğinizi düşündüğünüz bir plana sahip olduğunuzda, probleminiz çözülür.

*“Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum” diyor RAB.
“Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar.”*

– Yeremya 29:11

Tekrar söylüyorum— bence yeniden duymaya ihtiyacınız var—
PLANINIZ Tanrı’da!

Birkaç ay önce, öğrettiğim bir kilisede ortaklarımdan biriyle bir araya gelme fırsatı buldum. Konuşmamın sonunda bana bir soru sormak, daha doğrusu bir şikâyetle bulunmak için yanıma geldi. “İşe yaramadı! Tohumumu ektim, istediğim geyiği avlamak için kocamla anlaştım, ama geyiği avlayamadım.” Özel bir geyik türü olan alageyik için tohum ektiğini anlattı. Bunun üzerine ona sorular sormaya başladım ve sonunda avlanmaya gittiği gün bir alageyiğe rastlayıp rastlamadığını sordum. Şöyle yanıt verdi, “Evet, avlamak için tohum ektiğim alageyik çıkageldi ve atış yapmam için son derece uygun bir mesafede ve açıda durdu.”

Bunu duyunca şaşırıp sonra ne olduğunu sordum. O an harika bir atış fırsatına sahip olduğunu, ama önceki gün arkadaşından tüfeğinin dürbününü ayarlamasını istediğini ve arkadaşının bunu yaptığını düşünerek kontrol etmediği için atışı kaçırdığını söyledi. Elbette benim açımdan mesele anlaşılmalı, ama ilginç biçimde ortağım bunu göremiyordu.

Bence birçok imanlının içinde bulunduğu durum budur. Bir nedenden ötürü süreci ve hasatta oynamaları gereken rolü anlamıyorlar. Ona Tanrı'nın üzerine düşeni yaptığını, ama onun kendi sorumluluğunu yerine getirmediğini anlattım. Tanrı size plan verebilir, ama planın işlemesi için planın size düşen kısmını yerine getirmeniz gerekiyor. Siz ve Tanrı bu işte ortakınız!

Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yağunu satıp tarlayı satın aldı.

— Matta 13:44

Bu ayette Egemenlik hakkında çok fazla gerçek vardır! İlk olarak defineyi tanımlayalım. Sözlük tanımına göre, define ya da hazine her türlü değerli ya da kıymetli varlıktır. Bu nedenle definenin sadece altından oluşması gerekmez; o anda ihtiyacınız olan herhangi bir şey olabilir. Böylece bu ayet Göklerin Egemenliği'nin bir defineye benzediğini ve hayatta ihtiyaç duyduğunuz her şeyin o Egemenlik'te bulunduğunu söylemektedir. O halde Egemenlik nerededir? Ayette İsa, definenin bir tarlada saklı olduğunu söylüyor. Vay canına, bu tarlanın nerede olduğunu bilmek istemez misiniz? İyi haber şu ki, İsa o tarlanın nerede olduğunu ve orada saklı olan defineyi nasıl bulacağımızı bize söylemektedir.

Eğer Markos 4. bölümde anlatılan İkinci Benzetmesi'ne bakarsak, İsa'nın insan yüreğinde imanın nasıl üretildiği hakkındaki öğretisini

görürüz. İsa insan ruhunu toprağa ve Tanrı Sözü'nü tohuma benzetmektedir. Aynı benzetmeyi kullanarak, Matta 13. bölümde sözü edilen tarlanın da aynı şekilde insan ruhunu tasvir ettiğini varsayabiliriz. Şimdi 6. bölümde öğrendiğimiz gibi yeniden doğduğumuz zaman ruhumuzun Tanrı'nın Ruhu'yla birleştiğini ve bu sayede Tanrı'nın düşüncelerine erişebileceğimizi hatırlatmak istiyorum. O zaman tarladaki define bizim için asla kısıtlı değildir ve O'nunla Ruh'ta bir olduğumuz için Tanrı'ya ait ne varsa içermektedir:

“Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını Hiçbir göz görmedi, Hiçbir kulak duymadı, Hiçbir insan yüreği kavramadı.” Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı. Çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır. İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez. Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık.

— 1. Korintliler 2:9-12

Ve sonra 1. Korintliler 2:16 ayeti *Mesih'in düşüncesine sahip olduğumuzu* belirtir! İsa, Luka 17:20-21'de bu definenin yerini doğrular:

Tanrı'nın Egemenliği göze görünür bir şekilde gelmez. İnsanlar da, 'İşte burada' ya da, 'İşte şurada' demeyecekler. Çünkü Tanrı'nın Egemenliği içinizdedir.

— Luka 17:20-21

Bedeninizin, Tanrı'dan aldığınız ve içindeki Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'ya bedeninizde yüceltin.

— 1. Korintliler 6:19-20

O halde söylemeye çalıştığım şeyi özetleyeyim:

DEFİNE İÇİNİZDEDİR!

Bu define ne kadar büyük? En büyük hayallerinizin ötesinde!
Ölçülemez bir define!

*Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz
her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir.*

— Efesliler 3:20

Burası kendimizi farklı biçimde eğitmemiz gereken yerdir. Bu define hayal edebileceğimizden daha büyüktür! Genelde bir şeye ya da yardıma ihtiyacımız olduğunda, cevap bulmak için dışarıya bakmak üzere eğitildik. Ama şimdi Tanrı'nın kendisi olan Kutsal Ruh içimizde yaşıyor ve yardımcımızdır. Ruh'ta ya da dillerle dua etmenin bize bilgi sağladığını ve sırları açığa çıkardığını zaten ele aldık. Ama birçok insan böyle bir yardımın paha biçilmez olabileceğini ya da Tanrı'nın hayatlarının her alanında onlara gerçekten yardımcı olmak istediğini kavramakta güçlük çekiyor.

**EGEMENLİĞİN TAMAMI
ŞİMDİDEN SİZİNDİR,
DOSTUM. TANRI
SİZE ZATEN VERDİĞİ
ŞEYLERE BAŞKA BİR
ŞEY EKLEYEMEZ.
HÂLİHAZIRDA HEPSİ
SİZİNDİR!**

Ama yeniden doğduğunuzda, Tanrı'nın ev halkının bir üyesi ve O'nun yüce Egemenliği'nin bir vatandaşı oldunuz. O sahip olduğu her şeyi hâlihazırda size verdi! Aslında, Luka 12:32 ayeti korkmamız için bir neden olmadığını, zira Babamız'ın Egemenliği bize vermekten hoşnut olduğunu söyler. Hangi egemenliği? O'nun Egemenliği'ni!

Korkma, ey küçük sürü! Çünkü Babanız, egemenliği size vermeyi uygun gördü. (Luka 12:32)

Egemenliğin tamamı şimdiden sizindir, dostum. Tanrı size zaten verdiği şeylere başka bir şey ekleyemez. Hâlihazırda hepsi sizindir! Birçok insan Tanrı'yı gündelik hayatlarına dahil ederlerse sanki O'nu rahatsız edeceklermiş gibi davranır. Ama bu düşünce düpedüz cehalettir. Eğer size ABD vatandaşı olduğunuzu söyleseydim ve siz de şöyle deseydiniz nasıl olurdu? "Bilmiyorum. Eğer burada bir dükkân açarsam, ülkenin bazı yasalarından yararlanmak istediğim için birilerini rahatsız etmekten korkuyorum." Bir vatandaş olarak, ülkenin sunabileceği tüm yasalara ve ayrıcalıklara zaten sahiptir. Onlar sizindir! Duraksamayın. Yasal olarak zaten sizin olan tüm nimetlerden yararlanın!

Tanrı'nın Egemenliği neden bir defineye benzetiliyor?

Çünkü eğer göğün bilgisine erişerseniz, Tanrı'nın verdiği eşsiz, sıra dışı stratejilerle her durumda ne yapacağınızı bilebilirsiniz. Bunun nasıl olduğuna dair bir örnek daha vereceğim.

Drenda ve ben Egemenlik hakkında öğrenmeye başladığımızda, hayatımız tamamen değişti. Borçlarımızdan kurtulmak temiz hava solumak gibiydi ve hayat yepyeni bir aroma kazandı. 55 dönümlük arazimizi peşin parayla satın almamız bir rüya gibiydi, ama yine bu arazi üzerine bir ev inşa etmemiz gerekiyordu. Ev inşa ettirmek hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ve nereden başlayacağımıza dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Ama ihtiyacımız olan evi NASIL yapacağımız hakkında dua etmeye başladık. Kutsal Ruh'un bize yardım edeceğine güveniyorduk.

Borçsuz devam etmek istediğimiz için, ev inşa etmenin sıra dışı yollarını araştırmaya başladık. Düşük fiyatlı evler sunan yöntemlerden biri modüler bir ev kurmaktı. Modüler ev bir treyler değil, bir fabrikada parça parça üretilen ve sonra arazinizde bir araya getirilip monte

edilen türden bir evdi. Bu evler normal yoldan inşa edilenlerle aynı kalitedeydi, ama fabrikadaki verimli yöntemler nedeniyle daha düşük fiyata mal oluyordu. Bu nedenle modüler ev üreten iki ya da üç fabrikayla görüştük ve sundukları modelleri inceledik. Araştırdıktan ve modüler evlere baktıktan sonra, izleyeceğimiz yolun bu olduğunu hissederek aramız için en uygun olacağını düşündüğümüz modüler ev modelini seçtik. Konuşmak üzere davet aldığımız Virginia'daki bir konferansın dönüşünde kontratı imzalamaya karar verdik. Evle ilgili gözden kaçırdığımız ayrıntıları tartışabilmek ve kontratı imzalamadan önce izleyeceğimiz yolun bu olduğunu hissettiğimizden emin olmak için evin planlarını yanımızda götürdük.

Virginia'daki o konferansta konuşmamız için nasıl davet edildiğimizi hatırlamıyorum, ama oradayken konferansa katılan ailelerden birinin evinde kaldık. Çok güzel Güneyli tarzda yapılmış evlerine varıp yeni arkadaşlarımızla tanıştıktan sonra evlerinin ne kadar güzel olduğunu söyledik. Konuşmamız sırasında evlerini kendilerinin inşa ettiğini söylediler. İlk başta şok oldum ve "Siz müteahhit misiniz?" diye sordum. "Hayır" dediler. Adam büyük bir şirkette muhasebeci olduğunu söyledi. "O zaman kendi evinizi inşa etmeyi nasıl öğrendiniz?" diye sordum.

Çeşitli konular hakkında konuşmaya başladılar. Biz de yeni bir ev inşa edeceğimizi ve kentimize döner dönmez bir kontrat imzalayacağımızı söyledik. Hikâyemizi öğrenmek istediler ve bize yeni evimiz hakkında sormaya başladılar. Onlara Tanrı'nın Egemenliği'ni ve hayatlarımızın nasıl değiştiğini paylaşmaya başladık. 55 dönümlük aramız için peşin para ödediğimizi ve o eski çiftlik evinden çıktığımız için ne kadar heyecanlı olduğumuzu anlattık.

Evin planlarının yanımızda olduğunu söyleyince onları görmek istediler. Elbette onların fikrini almayı seve seve kabul ettik. Böylece planları çıkarttık ve mutfak masalarında oturup planları masanın üzerine yaydık. Çok geçmeden evin hanımı şuna benzer şeyler söylemeye

başladı, “Hayır, bu alan çok küçük” ya da “Daha büyük bir mutfağa ihtiyacınız var” ya da “Çocuklarınız büyüyünce bu ev yeterli olacak mı? Pastör olduğunuzdan gerçekten daha büyük bir eğlence alanına ihtiyacınız var.” Temel olarak bu evi neden inşaat etmememiz gerektiğini gösterdiler ve söyledikleri her yoruma katılmak zorunda kaldık. “Peki ama elimizdeki bütçeyle nasıl daha büyük bir ev inşa edebiliriz?” “Bu kolay” dediler. “Kendiniz inşa edin!” Bu sözleri duyduğumda gülmekten kendimi alamadım. “Kendi evimi ben mi yapacağım?” Söylediğim gibi, bir ev inşa etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum! Ama o kadar zor olmadığını söyleyerek bizi cesaretlendirmeye başladılar. Bize Warren V. Jaeger’in *Kendiniz Müteahhit olun ve 50.000 dolardan fazla para tasarruf edin: Hayalinizdeki Evi Planlama, görevlendirme ve inşa etme* adlı bir kitaptan söz ettiler.

Evimize geri döndüğümüzde, modüler ev için kontrat imzalamamaya karar verdik. Kitabı sipariş ettik ve her bölümü iyice düşünerek okuduk. Bazı ev planlarına da bakmaya başladık. En sonunda, sevdiğimiz bir ev planı bulduk ve yapılacak işleri adımlara ayırdık. Daha önce kendi başlarına ev inşa etmiş arkadaşlarla ve insanlarla konuştuk. Sonunda, bunu yapabileceğimize karar verdik! İnşaat planlarına baktık ve kendimize şunu sorduk, “Bu evi bütçemiz dahilinde inşa edebilmek için ne yapabiliriz?” İnanılmaz biçimde, hayatımda daha önce 12/2’lik bir kablo parçasını tutmamış olmama rağmen evin kablolarını kendim çekmeye karar verdim. Kablo çekmekten anlayan bir arkadaşım bu işin kolay olduğunu ve nasıl yapılacağını bana göstereceğini söyledi.

İşimle meşgul olduğumdan, Drenda çalıştıracığımız ustaları yönlendirme işini üstlendi. Evin iskeletini kurması için bir ustayla anlaştık ve gerisi bize aitti. Bundan sonra hayatımızın belki de en yoğun, ama bir o kadar da heyecanlı günlerini yaşadık. Uzun lafın kısısı, evimizi modülerin iki katı büyüklüğünde olacak şekilde tamamladık. Sağlam ahşap kapılarımız, masif ağaçtan zeminimiz, ahşap kartonpiyerlerimiz ve içleri paslanmaz çelik malzemelerle dolu şık mutfak dolaplarımız

oldu. Ev tamamlandığında, kendimiz inşa ettiğimiz için 200.000 doların üzerinde tasarruf ettiğimizi gördük!

Bugün Kutsal Ruh'tan bize bir plan vermesini istediğimiz için çok mutluyum. Sonuçlar, kendi planımızla mümkün olduğunu hayal edebileceğimizin çok ötesindeydi. Tanrı'nın Virginia'ya yaptığımız o seyahati nasıl ayarladığına ve evlerinin inşaatını yeni tamamlamış o çiftle bizi nasıl bir araya getirdiğine hâlâ şaşıyorum. Eğer bu tanışma olmasaydı, muhtemelen modüler ev kurmayı seçeceğimizden eminim. Modüler evin bizi bir süreliğine idare etmeyeceğini söylemiyorum, ama kısa süre sonra o eve sığmayacaktık. Kendi inşa ettiğimiz ev ise, Kutsal Ruh'un beklentilerinizi aşacak bir planı sağlayarak her durumda yardım edeceğinin bir örneği olarak hâlâ bir tanıklık oluşturuyor!

O halde bir kez daha şunu vurgulayacağım...

PLANINIZ Tanrı'da!

Ama şöyle diyebilirsiniz, "Gary, bunların hepsi çok iyi, ama Matta 13:44 planın saklı olduğunu söylüyor!" Evet, öyle ve bu durum sizin yararınızdır. İsa'nın Matta 13:10-11'de ne söylediğine bakalım:

*Öğrencileri gelip İsa'ya, "Halka neden benzetmelerle konuşuyorsun?" diye sordular. İsa şöyle yanıtladı: "Göklerin Egemenliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı **siz verildi**, ama onlara verilmedi."*

— Matta 13:10-11

Bu bilgi sizin için saklıdır ve Tanrı'nın planlarını engellemek ya da kötüye kullanmak isteyen Şeytan'ın ya da kötü insanların gözü önünde değildir. Kutsal Kitap, Tanrı'nın yaptığı işi anladığı takdirde Şeytan'ın taktiklerini değiştireceğini söylemektedir:

Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu

bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi.

— 1. Korintliler 2:7-8

Tanrı'nın sırlarının sizden saklı olmadığını, sizin için saklı olduğunu her zaman söylerim! Şeytan karanlıkta yaşar ve Tanrı'nın planlarını bilmez. Sadece Tanrı'nın yaptığı şeye tepki verebilir. Neler olup bittiğini anlayana dek, artık iş işten geçmiş olur! Bu nedenle gece yarısı yaklaşırken hâlâ cevabınızı almadığınız için gerildiğinizde, Tanrı'nın asla geç kalmadığını ve gecikme sandığınız durumda Tanrı'nın ortaya çıkacağı zamana dek cevabı saklı tutarak sizin için çalışmakta olduğunu bilin:

*Göklerin Egemenliği, tarlada **saklı** bir defineye benzer. Onu bulan **yeniden sakladı**, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı.*

— Matta 13:44

Tarlanın ne olduğunu, nerede olduğunu ve definenin neden saklı olduğunu konuştuk. Ayrıca Ruh'ta dua ederek ve Kutsal Ruh'un sesini dinleyerek Tanrı'nın Egemenliği'nde saklı olan bilgileri nasıl duyacağımızı da ele aldık. Ama bu süreçte ayetimizde belirtilen bir başka hayati ilke daha var. Buna kulak vermemek birçok iyi ve asil planın çökmesine ve insanların hayatlarında yıkımlara yol açmıştır. Ayetimize dikkat ederseniz, defineyi, fikri, yolu ya da Tanrı'nın verdiği planı bulan adamın onu yeniden sakladığını göreceksiniz. HEMEN HAREKETE GEÇMEDİ! Arkadaşlarına ve komşularına Rab'den duyduğu şeyi ya da yeni ve heyecanlı planlarını anlatmaya girişmez, yani henüz değil. Kutsal Kitap adamın defineyi yeniden sakladığını, gidip varını yoğunu sattığını ve tarlayı satın aldığını söyler. Basit bir ifadeyle, fiilen sahip olana kadar definenin yerini kimseye açıklamak istemez.

Defineye sahip olana dek bekleyerek kimsenin onu çalmayacağından emin olur.

Kutsal Yazılar'da ayrıca defineyi ilk bulduğu zaman tarlanın bedelini ödeyecek durumda olmadığını ve onu satın almasını mümkün kılan bir hazırlık sürecinden geçmesi gerektiğini söyler. Bu ilke paranın ve bir şey satın almanın çok ötesine geçer. Burada hayatın önemli bir ilkesi ve başarılı olmak için Kutsal Ruh'un size gösterdiği şeyle ilgili nasıl hareket etmeniz gerektiği öğretilir.

Kutsal Yazılar, Ruh'tan bir fikir ya da yönlendiriş aldığınız zaman, onu elde etme kapasitesine sahip olana kadar işe girişmemenizi söyler. Sanırım hepimiz para konusunda bunun nasıl çalıştığını kolayca görebiliriz. Eğer tarlayı satın almak için yeterli paranız yoksa, o tarlada bir define olduğunu elbette kimseye söylemezsiniz. Eğer orada bir define olduğu haberi yayılırsa, bir başkasının tarlayı sizden önce satın alacağından emin olabilirsiniz. Bunu engellemek için, saklı defineyle ilgili gerçeği içinizde tutarak tarlayı satın alacak parayı kazanmak için gerekeni yaparsınız.

Aynı ilke Tanrı'dan alabileceğiniz yön ya da talimat için de geçerlidir. Birçok defa Hristiyanlar daha baştan kaybeder. Pek çok kez, Kutsal Ruh bize bir fikri anında uygulamaya koymamız için açıklamaz ve fırsatı gerçekten yakalayabilmemiz için hazırlık yapmamıza izin verir. Her girişimin hazırlık aşaması sürecin en önemli kısmıdır. Sportif alanda yapılan maçlar, kimsenin izlemediği zamanlardaki fiziksel ve taktiksel antrenmanların ne kadar iyi yapıldığına göre kazanılır ya da kaybedilir. Ama antrenmanların eğlenceli olmadığını kabul edersiniz; zahmetli ve yorucudur. Buna karşılık herkes maçların, kalabalıkların, ışıkların ve zaferin heyecanını sever.

Ne yazık ki, hazırlık aşamasına dikkat edilmediği zaman, bu düşler acıya ve hayal kırıklığına dönüşür. Bu ilkeyi bilmedikleri için hayatlarını

mahveden ne kadar çok insan gördüğümü anlatamam. Tanrı tarafından gerçekten çağrılmış ve meshedilmiş insanların duygusal ya da finansal hazırlık yapmadan kilise kurdukları için hayal ettikleri düş yerine felakete uğradıklarına tanık oldum. Tanrı'dan bir iş fikri duyduktan sonra başarıdan emin biçimde gereken gayreti göstermeden ve doğru hazırlığı yapmadan tam zamanlı işlerini bırakan kişilerin sonunda iflas ettiğini gördüm. Bu hikâyelerin üzücü kısmı sonunda Tanrı'nın suçlanmasıdır ve insanlar sadece kendilerine değil, Tanrı'ya da küserler. Birçok insanın neden başarının bir gecede geldiğini düşündüğünü bilmiyorum. Ama insanlara bu tek ayette açıklanan başarı süreçlerinin öğretilmesi gerekir.

Bazı insanlar bana gelip şöyle diyor, "Hey Pastör, Tanrı bunun benim kilisem olduğunu söyledi." Ama sonra onları bir daha hiç görmem. "Hey, Pastör, Tanrı bana müthiş bir iş fikri verdi." Ama sonra evlerinin icra satış listesinde olduğunu ve arabalarının rehin alındığını duyarım. Tanrı'nın sizin için isteği bu DEĞİLDİR.

Kutsal Ruh'tan bir fikir duymamız o anda üzerine atılmamız gerektiği anlamına gelmez. Çoğu zaman, o düşü saklamaya ve onu elde etmek için hazırlık yapmaya yönlendirir. Genelde, o vizyonu başarıyla elde etmek için gereken her şeye o anda sahip değiliz. Hazırlıklar Tanrı'nın size ne gösterdiğine bağlı olarak bir hafta, hatta yıllar alabilir. Hazırlığın ve zamanlamanın en az fikir kadar, hatta fikrin kendisinden daha önemli olduğunu bilmelisiniz!

Daha 19 yaşındayken Müjde'yi duyurmaya çağrıldığımı biliyordum. Bir görünümde elimde Kutsal Kitap tuttuğumu gördüm ve Rab bana üç kez "Seni Sözü'mü duyurmaya gönderiyorum" dedi. Çok gerçek ve güçlü bir deneyimdi. Ama Rab bana hemen o anda gidip vaaz vermeye başlamamı söylemedi. Bunun yerine üniversiteye gitmemi söyledi. Ancak liseyi 1.3 not ortalamasıyla güç bela bitirebilmiştim. Ayrıca

son derece çekingendim ve insanların yanında olmaktan kaçınırdım. Dürüst olacağım. İnsanlara pastörlük etmek için gerekli olgunluğun yakınında bile değildim! Böylece üniversiteye gittim ve üniversite okumak benim için çok zor oldu— ama dayandım ve dört yıllık lisans diplomamı aldım.

Üniversiteyi bitirince Müjde’yi duyurma zamanımın gelip gelmediğini merak ettim. Ama Rab bana sigorta ve menkul kıymetler satan bir finans şirketinde çalışmamı söyledi. Bu iş bana hiç mantıklı gelmese de, Tanrı’nın sesini duyduğumu biliyordum ve işe girdim. Bu iş üniversiteden bile daha zordu. Her gün insanları telefonla aramam ve sosyalleşme korkumu yenmeyi öğrenmem gerekti. Komisyon ücretleriyle yaşamak da güçtü ve dürüst olmak gerekirse, her gün işimden ayrılmak istedim, ama yapamayacağımı biliyordum. Ancak birkaç yıl sonra yaptığım işte başarılı olmaya başladım. Aslında Drenda ve ben çalıştığımız firmanın ülke genelindeki 5000 ofisi arasında birinci olmayı başardık.

O noktada Tanrı bana bir kilise başlatmam için zamanın geldiğini söyledi. O dönemde 40 yaşındaydım. Tanrı’nın 19 yaşındayken verdiği vizyon için beni hazırlaması 21 yıl aldı. Pastörlük hizmetine başladıktan sonra, neden bu kadar hazırlığın gerekli olduğunu anladım. Pastörlük düşündüğümünden çok daha zordu. Ama iş hayatında insanlarla uğraştığım ve reddedilmenin üstesinden geldiğim için, Tanrı’nın hayatımdaki çağrısına sadık kalabildim. Her göreve hazırlanmak elbette 21 yıl sürmez, ama hazırlık ilkesi herkes için aynıdır.

Hazırlık ilkesi nedeniyle, Matta 13:44 ayetini aşağıdaki gibi kendi ifademle yorumlamak istiyorum:

İçinizdeki Göklerin Egemenliği size sırlara ya da Tanrı’nın bildiği saklı şeylere erişim imkânı sağlar. Bu bilgiye doğrudan içinizde yaşayan Tanrı’nın Ruhu’ndan erişilebilir. Bir adam onun için bir

define, bir cevap niteliğinde olan saklı bilgiyi bulduğunda ya da duyduğunda, onu yüreğinde ve zihninde yeniden saklar. Ve sonra sevinçle gidip tüm gücüyle ve dikkatiyle hazırlanarak ona verilen yönlendiriş ve talimatı izler. Böylece cevabını elde eder.

BÖLÜM 8

ZOR TERFİ YERİ

Yeni Zelanda'da büyük bir kilisenin pastörlüğünü yapan arkadaşım Peter ve eşi Bev kısa bir ziyaret için ABD'ye geliyordu. Noel sezonuydu ve Noel'i geçirmek ve birkaç gün dinlenmek için Colorado Springs'teki Broadmoor Otelinde kalacaklardı. Eğer daha önce Broadmoor'da bulunmadıysanız, Amerika'nın en güzel tatil yerlerinden biridir. Rocky Dağları'nın tam karşısında yer alan bu otel, ayrıca müthiş Noel dekorasyonlarıyla meşhurdur. Pastör Peter, orada kalacaklarını bildirmek ve onlara katılıp katılmayacağımızı sormak için bizi aradı. Bu fırsatı kaçırmak istemedik ve o otelde üç harika gün geçirdik.

Pastör Peter ile bir araya geldiğimizde genelde hizmet hakkında bolca konuşuruz, çünkü kendisi yönetim kurulumuzun bir üyesidir. Gelecek yıla dair planlarımız hakkında konuşuyor ve birbirimizle fikirlerimizi paylaşıyorduk. Sonunda ayrılık zamanı geldi ve onları çok sevdiğimizden hoşça kal demek bizim için her zaman zor olur. Drenda ve ben genelde yılda bir kez ya da en azından iki yılda bir Yeni Zelanda'da onları ziyaret ederiz, ama bu yıl fazlaca meşguldüm ve gitme planım yoktu.

Böylece yeni yılı büyük bir beklentiyle karşılamak üzere evimize döndük. İlginç biçimde 9 Ocak gecesi düşümde Pastör Peter'in Şubat ayında beni kilisesinde vaaz vermeye davet ettiğini gördüm. Onunla kısa süre önce üç gün geçirdiğimiz, bundan bana hiç söz etmediği ve

Şubat ayına sadece birkaç hafta kaldığı için üzerinde pek durmadım. Kahvaltı için mutfaka girerken Drenda'ya dün gece gördüğüm düşü anlattım.

Bilgisayarım mutfak tezgâhının üzerindeydi ve düşünmeden açtım. Kahvemi yudumlarken, Pastör Peter'den bir eposta geldiğini gördüm. Epostayı açtım ve Peter'in üç hafta sonraki yıllık finansal konferansında konuşma yapmam için beni davet ettiğini görünce şaşırdım. Elbette şaşkındım, ama düş nedeniyle şok olmamıştım. Peter'in beni Yeni Zelanda'ya davet ettiği ay boyunca başka seyahatler yapacağımdan bunun mümkün olup olmadığını kontrol etmek için ajandama göz attım. Drenda ve ben Auckland'da olmamız gereken tarihten birkaç gün önce Arjantin'in başkenti Buenos Aires'e uçmak için rezervasyon yapmıştık. Oraya zamanında varmamızın tek yolu Buenos Aires'teki konferanstan sonra doğrudan Sidney, Avustralya'ya uçmak ve sonra Auckland uçuşunu yakalamaktı. Böyle bir seyahate asla kalkışmazdım, ama Rab bana konuştuğu için gitmemiz gerektiğini biliyordum.

Arjantin seyahatimiz şirketimin çalıştığı tedarikçilerimden birinin sponsorluğunu üstlendiği kurumsal bir toplantı içindi. Güzel bir seyahat oldu ve genelde yılda bir ya da iki kez gördüğüm bazı arkadaşlarla buluşmak için harika bir zamandı. Arjantin o sıralarda oldukça ciddi bir finansal krizden geçiyordu ve kentte yer yer gösteriler oluyordu, ama genel olarak harika bir seyahat oldu, çünkü burayı ilk ziyaret edişimdi. Sidney uçuşumuz 16 saatti ve o zamana dek uçtuğum en uzun mesafeydi. Güney Kutbu'nun üzerinden geçecektik ve dünyanın bu kısmını tepeden görebilmeyi umduğumdan bunun harika olacağını düşündüm.

Uçuşumuz sırasında pencereden bakıldığında aşağıda buz ve kar dışında hiçbir şey görünmüyorken, birden Arjantin havayollarıyla uçtuğumuz aklıma geldi. O sıralarda iflasın eşiğine gelmiş ve batmamaya çalışan bir ülkenin havayollarıydı. Bir anlığına bu havayolu şirketinin uçaklarının bakımını ihmal etmiş olması halinde dünyanın bu kısmına inmek zorunda kalabileceğimizi ve bunun hiç de iyi bir görüntü

olmayacağını düşündüm. Ama Rab’bin emin ellerinde olduğumu biliyordum, çünkü bu seyahate çıkmam için beni Rab yönlendirmişti.

**TANRI’NIN RUHU’YLA
YÖNETİLENLERİN
HEPSİ TANRI’NIN
OĞULLARIDIR.**

Sidney’e indiğimizde, Pastör Peter ve Bev’i aradık ve Pastör Peter’in ciddi bir kalp krizi geçirmiş olduğunu ve şimdi hastanede yattığını duyunca şok olduk. Hafta sonu boyunca bu büyük finansal konferansta hiç konuşamayacaktı ve tüm konferansı benim yönetmemi rica etti. Rab’bin beni neden Yeni Zelanda’ya getirdiğini şimdi anlamıştım ve Kutsal Ruh’un adımlarımızı nasıl yönlendirdiğini görünce huşu içinde kaldım. Bu olay bizlere Romalılar 8:14 ayetini hatırlatmaktadır.

– Romalılar 8:14

*Tanrı’nın Ruhü’yla yönetilenlerin hepsi Tanrı’nın oğullarıdır.
(Romalılar 8:14)*

Burada yine Kutsal Ruh’tan yönlendiriş, fikirler ve kavramlar duyma yeteneğinden söz ediyoruz. Kutsal Yazılar içinde Kutsal Ruh’u duymanın ihtiyacınız olan cevapları size verebileceğine dair sonraki dersimle ilgili olarak Daniel’in hikâyesinden daha iyi bir öğreti düşünemiyorum. Daniel 2:1–6 ayetleriyle başlayan hikâyeyi izleyelim:

Krallığının ikinci yılında Nebukadnessar bir düş gördü. Ruhü üzüntüyle sarsıldı, uykusu kaçtı. Düşünün ne olduğunu söylesinler diye sihirbazları, falcıları, büyücüleri, yıldızbilimcileri çağırttı. Hepsı gelip kralın önünde durdular. Kral, “Beni üzüntüyle sarsan bir düş gördüm. Ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum” dedi. Yıldızbilimciler Aramice, “Ey kral, sen çok yaşa!” dediler, “Düşünü bu kullarına anlat ki, ne anlama geldiğini söyleyelim.” Kral, “Gördüğüm düşü ve ne anlama geldiğini bana açıklamazsanız, kararım kesin, paramparça edileceksiniz” diye karşılık verdi,

“Evleriniz de çöplüğe çevrilecek. Ama düşü ve ne anlama geldiğini açıklayabilerseniz, sizi büyük armağanlarla ödüllendirip onurlandıracağım. Onun için bana düşü ve ne anlama geldiğini açıklayın.”

— Daniel 2:1-6

Yıldızbilimciler, “Yeryüzünde senin bu isteğini yerine getirecek tek kişi yoktur” diye yanıtladılar, “Kaldı ki, büyük, güçlü hiçbir kral bir sihirbazdan, falcıdan ya da yıldızbilimciden böyle bir şey istememiştir. Kralın isteğini yerine getirmek güçtür. İnsanlar arasında yaşamayan ilahlardan başka krala bunu açıklayabilecek kimse yoktur.”

Buna çok öfkelenen kral, Babil’deki bütün bilgelerin öldürülmesini buyurdu. Böylece hepsinin öldürülmesi için buyruk çıktı. Daniel’le arkadaşlarının öldürülmesi için de adamlar gönderildi.

— Daniel 2:10-13

Sonra evine dönüp olup bitenleri arkadaşları Hananya’ya, Mişael’e, Azarya’ya anlattı. Göklerin Tanrısı’na yakarmalarını istedi; öyle ki, Tanrı onlara lütfedip bu gizi açıklasın ve kendisiyle arkadaşları Babil’in öbür bilgeleriyle birlikte öldürülmesinler. Gece giz bir görünümde Daniel’e açıklandı. Bunun üzerine Daniel Göklerin Tanrısı’nı övdü. Şöyle dedi:

“Tanrı’nın adına öncesizlikten sonsuzluğa dek övgüler olsun!

Bilgelik ve güç O’na özgüdür.

O’dur zamanları ve mevsimleri değiştiren.

Kralları tahttan indirir, tahta çıkarır.

Bilgelere bilgelik,

Anlayışlılara bilgi verir.

Derin ve gizli şeyleri ortaya çıkarır,

Karanlıkta neler olduğunu bilir,

Çevresi ışıkla kuşatılmıştır.”

— Daniel 2:17-22

Daniel bir ölüm kalım meselesinin ortasındadır ve ölümle yüz yüzedir. Ama terfi etmenizi sağlayan önemli bir anahtar burada yatar. Tanrı bu durumu onun çöküşünün değil, terfi etmesinin basamağı olarak kullandı. Daniel Kutsal Ruh'un saklı bilgisi sayesinde Nebukadnessar'a hem düşünüy hem de yorumunu söyledi. Sonraki pasajda gördüğümüz gibi kral hayrete düştü.

Bunun üzerine Kral Nebukadnessar Daniel'in önünde yüzüstü yere kapandı. Ona bir sunu ve buhur sunulmasını buyurdu. Daniel'e, "Madem bu gizi açıklayabildin, Tanrın gerçekten tanrıların Tanrısı, kralların Efendisi" dedi, "Gizleri açan O'dur."

Sonra Daniel'i yüksek bir göreve getirdi; ona birçok değerli armağan verdi. Onu Babil İli'ne vali atadı, Babil'in bütün bilgelerinin başkanı yaptı. Daniel'in isteği üzerine Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed-Nego'yu da Babil İli'nde yüksek görevlere atadı. Daniel ise sarayda kaldı.

— Daniel 2:46-49

Daniel'in Tanrı'nın sesinin duyabilmesinin sonucu ne oldu? Terfi ve servet!

Aynı şeyi Kutsal Kitap'ın diğer bir hikâyesinde, yani Yusuf'un hayatında görebiliriz. Yusuf da benzer bir durumla karşılaştığında firavunun düşünüy yorumlama fırsatı buldu. Düşü başarıyla yorumlamasının yanı sıra düşün bildirdiği kıtlıktan Mısır'ı kurtaracak bir plan sunması üzerine Yaratılış 41:39-40'da firavunun verdiği yanıtı görüyoruz:

Sonra Yusuf'a, "Madem Tanrı bütün bunları sana açıkladı, senden daha akıllısı, bilgisi yoktur" dedi, "Sarayımın yönetimini sana vereceğim. Bütün halkım buyruklarına uyacak. Tahttan başka senden üstünlüğüm olmayacak."

— Yaratılış 41:39-40

Bu hikâyelerin ikisinde de ilk başta umutsuzluk vardı, ama sonuçta terfi ve servet geldi. Basit bir ifadeyle, dünya büyük sorunları çözen insanlara büyük paralar öder. İçinizdeki Kutsal Ruh sizi büyük sorunların tam ortasına yerleştirmeyi sever! Bu olduğunda korkmaya başlamayın, ama Rab’bi yüceltmeye başlayın, çünkü Daniel’e ve Yusuf’a yardım ettiği gibi size de yardım edecektir! Her zaman Tanrı’nın yüceliği aldığını, benimse banka çekini aldığımı söylerim! Daniel’in Rab’le ilgili söylediği şu sözü seviyorum, **“Derin ve gizli şeyleri ortaya çıkarır, Karanlıkta neler olduğunu bilir, Çevresi ışıkla kuşatılmıştır.”** Daniel Rab’bin ışıkla kuşatıldığını söyler. Bunun anlamı karanlık bir gecede ışığı açtığınız zaman nereye gittiğinizi görebilmenizdir! Karanlık ışık tarafından alt edilir ve nereye yürüyeceğinizi bilirsiniz. Pavlus bu ayette sıkıntı zamanımızda Tanrı’nın bize konuştuğunu ve bize yardım ettiğini ima eder:

*Biliyorsunuz, putperestken şöyle ya da böyle sapıtılıp **dilsiz** putlara tapmaya yöneltmişsiniz.*

— 1. Korintliler 12:2

Pavlus putların konuşmadığını, ama Tanrı’nın konuştuğunu söylüyor!

Şimdi bu bölümün adını neden “Zor Terfi Yeri” koyduğumu merak ediyor olabilirsiniz. Bunun nedeni içinizdeki Kutsal Ruh’un cevaplarının zor yerde bulunmasıdır. Çözümü üreten mükemmel fırsatı zor yerler sağlar. Zor yerler bir sonraki terfiniz için mükemmel zemindir! Ne yazık ki, birçok imanlı zor yerlerden çekinir. Aslında, birçok kişi kendilerini zor bir yerde bulduğunda, Tanrı’dan uzaklaştığını düşünebilir.

TV hizmetine ilk girdiğimiz zamanı hatırlıyorum. Ayda 9000 dolarlık fatura geliyordu ve bu parayı her ay ödemenin ne kadar zor olduğunu düşündüm. Ama sonra faturalar ayda 20.000 doların üzerine ve sonra 50.000 dolara çıktı. Bir gün birlikte dua ederken kızım Amy peygamberlik armağanı ile konuşmaya başladı:

“Hasat sizin için çok büyük. Sizi esneteceğim. Yapmak üzere olduğum şeyi Sadece Ruhum’la anlayabilirsiniz! Yolumdan çekilip sizi anlayışınızın ötesindeki zor şeylere, imkânsız olana yönlendirmeme izin verecek misiniz?”

Size hikâyeyi anlatmadan önce, artık bildiklerinize göre bunu nasıl yorumlamamız gerektiğini bana söyleyebilir misiniz? TERFİ! Tanrı’nın bana bir seçim vermesini seviyorum. O’nunla birlikte bu yolda yürümeyi isteyip istemediğimi soruyordu. Beni ortaklığa çağırıyordu. Eğer hayır deseydim, eminim ki, bir başkasına gidecekti. Ama terfiyi ben almayı tercih ederim, siz etmez misiniz?

Bunun üzerine “Evet Rab, yapacağım” dedim. Bundan birkaç hafta sonra, Daystar kanalı haftalık yayınımları günlükçe çevirmemiz için bize bir teklif yaptı. Eğer bu teklifi kabul edersek, TV faturalarımız aniden ayda yaklaşık 200.000 dolara çıkacaktı. Ancak, peygamberlik sözüne ve içimdeki Kutsal Ruh’un meshine dayanarak evet dedim. Herkes birkaç ay içinde yayın zamanı faturalarının ödemesinde geriye kalabileceğimi söyledi. Tam olarak bu oldu, üstelik hepimizin beklediğinden biraz daha ciddi bir durumdu. Beş ay içinde ödenmemiş TV yayın zamanı faturalarımız 500.000 dolara ulaştı. Yayın zamanı satan şirket gecikmiş ödemeler nedeniyle avukatlarının biraz tedirgin olduğunu söyleyen bir eposta gönderdi.

Bu konuda Tanrı’yla gerçek anlamda güreşmeye başladım, zira programımızın adı *Para Meselesini Çözmek* idi. Cesaretimi kaybetmeye başladım ve Drenda’ya TV hizmetini küçültebileceğimizi söyledim. Ama şöyle karşılık verdi, “Tanrı ne söyledi? Masrafı ödeyeceğini söyledi, değil mi?” Birkaç gün boyunca ne zaman onunla konuşsam, bana söylediği tek şey bu oldu. Böylece dua ettik ve o anda cevaplara sahip olmamama rağmen, Tanrı’nın esenliğini hissettim. O hafta düşümde bir yığın çek gördüm. Bu düşün tuhaflığı sadece bir yığın çeki değil, ayrıca çeklerin üzerindeki tutarlarla bunları kimlerin yazdığını da gördüm. Sabah uyandıgımda TV faturalarının ödeneceğini biliyordum

ve esenliğim vardı. O hafta sonu tıpkı düşte önceden gördüğüm gibi 500.000 dolar bir anda geliverdi. Gördüğüm tutarlar ve çekleri yazanlar aynı düşümdeki gibiydi.

Gördüğünüz gibi zor yerler ille de kötü değildir! Bunlar terfinin başlangıç yeridir, dostum. İnsanlar hata yapmaktan korktukları için zor yerlere adım atmaktan çekindiklerini söylerler. Ama eğer O'na kulak verirsiniz, Kutsal Ruh sizi potansiyel hatalara karşı uyaracaktır.

Bir keresinde ev kredisi veren şirketimin müşterilerinden biri evinin senetlerine karşılık bizden kredi alıp pek sağlıklı görmediğim bir yatırım şirketine yatırmak istedi. Ofisimin merdivenlerini çıkarken temsilcilerimden biri bu konuyu bana sordu. Birden Kutsal Ruh'un bu konuda ne yapmam gerektiğini söylediğini hissettim. Temsilcime şöyle yanıt verdim, "Anlaşmayı yapalım, ama kredi paketine ek olarak o yatırım şirketiyle ilişkimizin olmadığını ve krediyi sadece müşterinin isteği üzerine verdiğimizizi belirten bir kağıt imzalatalım." O kâğıtta ayrıca sözü edilen yatırımın güvenliği ya da performansı hakkında sorumluluk kabul etmediğimizi ve müşteriye o şirkete yatırım yapmasını önermediğimizi beyan ettik. Bundan altı ay sonra olay patladı. Yatırım şirketi o müşterinin tüm parasını batırdı. Hem yatırım şirketine hem de benim şirketime dava açıldı. Ancak müşterinin avukatı müşteriye imzalattığımız kağıdı görünce, dava dosyamız düşürüldü.

O gün merdivenlerde temsilcime kredi paketine o kağıdı koymamızı bana söylettiren Kutsal Ruh'tu. Kutsal Ruh'un size yardım edeceğine ve her durumda sizi yönlendireceğine güvenebilirsiniz. İsa'nın dediği gibi, "Korkmayın."

Bu hikâyeyi başka bir kitabımda anlattım, ama burada bir tekrarı hak ediyor. Bir gün ailece 3 günlük bir tatil için yola çıkıyorduk. Herkes minibüsteydi ve ben motoru çalıştırmaya giderken aniden Kutsal Ruh diğer arabamızın yerini değiştirmemi söyledi. Arabamız minibüsün yanında garaj yolunda duruyordu. Kutsal Ruh arabayı çimenliğe çekmemi söyledi. Bu çok garipti. Şöyle düşündüm, "Tanrı neden

arabayı garaj yolundan çimenliğe çekmemi söylüyor?” Hiçbir fikrim yoktu, ama içimdeki dürtü çok güçlüydü! Bunun üzerine Drenda’ya yapacağım şeyi söyledim ve dışarı çıkıp arabayı garaj yolundan çimenliğe çektim. Pazar akşamı eve dönene kadar bu konu üzerinde çok düşünmedim. Eve döndüğümüzde arabamı ilk park ettiğim yere garajın yanındaki iri ağacın devrilmiş olduğunu şaşkınlıkla gördük. Ama arabamız çimenlikte sapaşağlam duruyordu, çünkü ağaç tam yanına devrilmişti. Eğer araba ilk yerinde olsaydı kesinlikle hurdaya çıkacaktı.

Drenda ve ben parayla ne yapılmaması gerektiğinin reklam yüzleri gibiydik. Ama ihtiyacımız olan tek şey bizi koşullarımızın üzerine taşıyacak birkaç saklı strateji ve bilgelikti. Şimdiyse içimden gülüyorum, çünkü dünyanın her yerinde izlenen televizyon programımızın adı *Para Meselesini Çözmek!*

Dostum, işte kaderiniz bu.

Güçsüzlükte kuvvet buldular, savaşta güçlendiler, yabancı orduları bozguna uğrattılar. (İbraniler 11:34b)

Zor ve imkânsız yerler, cevabı bildiğinizde hiç de zor ve imkânsız değildir!

BÖLÜM 9

İNCE YUMUŞAK BİR SES

Kutsal Ruh'un sesi hakkında öğretmeye başladığımda, birçok insan bana Tanrı'nın sesini hiç duymadıklarını söyler. Ama ben her zaman onlara şöyle derim, "Evet duydunuz!" Eğer siz de birçokları gibi Tanrı'nın sesini hiç duymadığınızı hissediyorsanız o zaman lütfen 1. Krallar 19:11–12 ayetlerini açın.

RAB, "Dağa çık ve önümde dur, yanından geçeceğim" dedi.

RAB'bin önünde çok güçlü bir rüzgâr dağları yarıp kayaları parçaladı. Ancak RAB rüzgârın içinde değildi. Rüzgârın ardından bir deprem oldu, RAB depremin içinde de değildi. Depremden sonra bir ateş çıktı, ancak RAB ateşin içinde de değildi. Ateşten sonra ince, yumuşak bir ses duyuldu.

— 1. Krallar 19:11-12

Kutsal Ruh'un sesini çeşitli yoğunluk derecelerinde duymuş olmama rağmen, O'nun normal sesi nazik bir fısıltı gibidir. İnce, yumuşak bir sestir. Bu kitapta önceden söylediğim gibi, genelde Tanrı'nın sesi farklı bir tınısı olan bir düşünce gibidir. Bir kalabalık içinde çocuğunuzun sesini ayırt edebileceğiniz gibi, Kutsal Ruh'u da konuştuğunda sesini

taniyabilecek kadar iyi tanımaya başlayabilirsiniz. Ama bu bölümde öyle düşünmeseler de, herkesin duyduğu Tanrı'nın sesi hakkında konuşmak istiyorum.

Oral Roberts Üniversitesi'ne giderken, birçok ilahiyat dersi aldım, çünkü ana dalım Eski Antlaşma'ydı. Daha önce hiç öğrenmediğim birçok bilgi vardı; aslında çoğunu hiç öğrenmemiştim. Liseyi zor bela bitirmiş biri olarak çalışma alışkanlığım pek olmadığından, özellikle final sınavları haftasında dersleri yetiştirmek için büyük baskı altına giriyordum. Derslerden birinde, bir Eski Antlaşma konusu hakkında kompozisyon ödevi hazırlamam gerekiyordu. Ama kompozisyon yazmak beni korkutuyordu. Aslında, üniversitenin ilk yılında ilk kompozisyonumu yazmıştım ve geri aldığımda kâğıdımın üzerinde koca bir F ile altında kırmızı harflerle yazılmış "Liseye gitmiş olman mümkün mü?" yazısı gördüm. İngilizce gramerim o kadar kötüydü ki, öğretmen üniversiteye girebilmiş olmama şaşmıştı. O ilk yılı atlatabilmek için özel İngilizce dersi almak zorunda kaldım.

Şimdi, final haftasının baskısı altında bir kompozisyon daha yazmam gerekiyordu. Ah, o ödevden ne kadar korkuyordum. Kompozisyon yazmaya oturuyordum, ama nasıl yazılacağını hiç öğrenmemiştim. Bu nedenle oradan buradan baktığım yazıları biraz değiştirerek kopyalıyordum ve hiç kimse kompozisyonumu çeşitli kaynaklardan kopyalamış olduğumu anlamıyordu. Yüreğim rahattı, çünkü bunun yanlış bir şey olduğunu düşünmüyordum ve okuduğum şeyleri kendi sözcüklerimle yeniden yazıyordum; ama aslında yazı yazmayı hiç bilmiyordum.

Ama bu defa hiç zamanım yoktu. Koridorun sonunda kalan bir arkadaşım aynı dersi günün farklı bir saatinde alıyordu. Dersi alan herkesin ödevi aynı olduğundan nasıl biçimlendirdiğine bakacağımı söyleyerek ödevini biraz vermesini istedim. Kâğıdını aldıktan sonra, onunki kadar iyi bir kompozisyon yazamayacağımı bildiğimden kopyalamaya karar verdim. Biliyorum, şok oldunuz. Ama unutmayın ki,

o zamanlar henüz Mesih'te bebeklik çağındaydım. Yazısının tümünü değil, ama neredeyse yarısını doğrudan kendi kompozisyonuma aktardım. Final haftasının sonunda, ödevden kurtulmanın rahatlığıyla kâğıdımı profesöre teslim ettim. Ama daha sonra Tanrı'nın sesini duymak hakkında bana değerli bir ders veren bir şey oldu.

O gece yatağa girdiğimde uyuyamadım. Vicdanım o kadar sesli konuşuyordu ki, uyku tutmadı. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu, hırsızlık yaptığımı ve yalan söylediğimi anladım. Arkadaşıma da saygısızlık etmiş ve onu küçük düşürmüştüm. Sefil bir haldeydim! Sabahın 3:00'ünde arkadaşımın koridorun sonundaki odasına gittim, onu uyandırıp yaptığım şeyi itiraf ettim ve özür diledim. Bana uykulu gözlerle baktı ve "Yatağına git, Gary" dedi. Sonra arkasını dönüp uykusuna geri döndü.

Ertesi gün profesörüne gidip yaptığım şeyi itiraf ettim. Elbette, kompozisyonuma F verdi, ama gülümseyerek yine de itirafımı takdir ettiğini söyledi. Sonra ona gelip hatamı açıkladığım için, o yılki ders notu olarak bana B vereceğini söyledi. Mahkûm edici o sesteki özgür olmak ve esenlik bulmak ne büyük rahatlıktı!

O zaman size bir soru sorayım, "Ben bu derece duygusal bir azap içindeyken arkadaşım neden arkasını dönüp uykusuna devam edebildi? Neden o da azap içinde değildi? Ben neden uyuyamadım ve bu kadar sefil bir hale düştüm?" Ben uyumaya çalıştıkça bir ses sürekli olarak benimle konuşuyordu. Beni mahkûm ediyordu— konuşan vicdanımdı! Vicdanın tanımı: içsel olarak iyiyi kötüyü bilme. Bu sözcük birebir olarak "içten bilmek" ya da "bilgisi olmak" anlamındadır.

Tıpkı bir mum gibi, ışığı karanlığı açığa çıkarır. Her düşüncenizin ve her davranışınızın kusursuz bir kaydını tutar. Mahkeme salonundaki bir tanık gibi, en gizlide olan şeye tanıklık eder. Doğru olanı yapmanız ve yanlıştan kaçınmanız için size konuşur ve hatırlatır. Vicdan, her insanın içindeki Tanrı'nın sesidir. Vicdan her insanı yaptıkları için hesap vermeye çağırır. Vicdan, bir mahkeme salonunda olduğu gibi her insanı Tanrı önünde hesap vermeye çağırır. Bir tanığın kanıt sunmaya

çağrılması gibi, vicdanımız da ya lehimize (savunur) ya da aleyhimize konuşur (suçlar).

Medical Xpress tarafından yapılan bir araştırma şu gerçekleri doğrulamaktadır:

“İnsanların gelişimi hakkında kabul edilen yaygın teori insanların hayatlarına ‘ahlâki bir boşluk’ ile başladıklarıdır, ama yeni araştırmalar bu görüşle çelişmektedir. Araştırmacılar bebeklerin altıncı aydan itibaren ahlâki muhakemeler yaptığını bulmuşlar ve beyinlerimize örümlü ahlaki bir kodla doğmuş olabileceğimizi düşünüyorlar.”

Böylelikle gerçeğe ait olduğumuzu bileceğiz ve yüreğimiz bizi ne zaman suçlarsa, Tanrı'nın önünde onu yatıştıracağız. Çünkü Tanrı yüreğimizden daha büyüktür ve her şeyi bilir. Sevgili kardeşlerim, yüreğimiz bizi suçlamazsa, Tanrı'nın önünde cesaretimiz olur, O'ndan ne dilersek alırız. Çünkü O'nun buyruklarını yerine getiriyor, O'nu hoşnut eden şeyleri yapıyoruz.

— 1. Yuhanna 3:19-22

VİCDAN, HER İNSANIN İÇİNDEKİ TANRI'NIN SESİ, YAŞAMAMIZ İÇİN YARATILDIĞIMIZ HAYATLAR İÇİN YARATICI'NIN VE BUYRUKLARININ BİR DAMGASIDIR.

Vicdan, her insanın içindeki Tanrı'nın sesi, yaşamamız için yaratıldığımız hayatlar için Yaratıcı'nın ve buyruklarının bir damgasıdır. Hiç kimse vicdanından kaçamaz. Birini öldüren ya da banka soyup kaçan birinin aniden teslim olmasına hayret ederdim. Ama şimdi bir kimseyi suçlu olduğu için mahkûm eden vicdan sesinden daha büyük bir işkence olmadığını biliyorum! Pavlus 2. Korintliler 1:12'de vicdanın konuştuğunu ve tanıklık ettiğini söyler.

Dünyaya ve özellikle size, insan bilgeliğiyle değil, Tanrı'nın lütfuyla,

Tanrı'dan gelen kutsallık ve içtenlikle davrandığımızı vicdanımız tanıklır. Ve biz bununla övünüyoruz.

— 2. Korintliler 1:12

Şöyle sorabilirsiniz, “Vicdan hangi yetkiyle tanıklık eder? Verdiği tanıklık yasanın ruhsal mahkemesinde neden geçerli olur?” Çünkü Tanrı'nın sesidir. Pavlus yine Romalılar 2:14-15'te vicdanın bize etkin biçimde konuştuğunu söyler:

Kutsal Yasa'dan yoksun uluslar Yasa'nın gereklerini kendiliklerinden yaptıkça, Yasa'dan habersiz olsalar bile kendi yasalarını koymuş olurlar. Böylelikle Kutsal Yasa'nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleriye onları ya suçlar ya da savunur.

— Romalılar 2:14-15

Her insan bir vicdana sahiptir. Buna katılmayabilirsiniz. Duygusuz görünen insanlar tanıyor olabilirsiniz. Ama sizi temin ederim ki, ilk başta böyle değillerdi. Eğer bir insan vicdanının sesine direnmeyi sürdürürse, o ses zaman içinde giderek kısılacaktır.

. . . son zamanlarda bazıları yalancılara ikiyüzlülüğü nedeniyle aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak vererek imandan dönecek. Vicdanları adeta kızgın bir demirle dağlanmış bu yalancılar. . . (1. Timoteos 4:2)

Pavlus bu insanların vicdanlarını dağladığını, yani yüreklerini katılaştırarak onun sesini hissetmekten ya da duymaktan aciz kaldıklarını söyler. Vücut derinizi düşünün. Eğer deriniz dağlanırsa, yani yanarsa, alttan yeni deri çıkıp katılmış eski derinin yerini alana dek hissetme duyusunu kaybeder. Aynı şey vicdanımız için de geçerlidir. Vicdan size herhangi bir şeyi zorla yaptıramaz— o sadece konuşur. Onu duymazdan gelebilir ya da ona karşı çıkabilirsiniz. Ama

Pavlus vicdanınızı ihmal ettiğiniz takdirde, başınıza büyük bir bela alacağınız konusunda sizi uyarır; ya da, Pavlus'un dediği gibi hayatınızı batırırsınız:

*Oğlum Timoteos, senin hakkında önceden söylenen peygamberlik sözleri uyarınca, bu buyruğu sana emanet ediyorum. Öyle ki, bu sözlere dayanarak iyi savaşı sürdüresin. İmana ve temiz vicdana sarıl. Bazıları temiz vicdanı bir yana iterek iman konusunda **batıldılar.***

— 1. Timoteos 1:18-19

Esasen, vicdanlarının sesine karşı kendilerini katılaştıran insanlar hayatlarını idare etme yeteneğini kaybetmiştir. Pusulaları zarar görmüş ve artık çalışmıyordur. Hangi yöne gittiklerini bilemezler. Pavlus doğru yönde yol aldığımızdan emin olmak için iyi, yani yani temiz vicdana sarılmamız gerektiğini söyler. Yüreklerimizi katılaştırmamız ve doğruyla yanlış ayırt etme yeteneğimize zarar vermemiz mümkün olduğundan, Pavlus yasayı izlemenin ve doğru olanı yapmanın önemli olduğunu söyler:

Bunun için, yalnız Tanrı'nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir. (Romalılar 13:5)

Eğer yasaya karşı gelerseniz, vicdanınız sizi suçlayacaktır. Bu nedenle Pavlus yönetime bağlı olmamızı ve doğru olanı yapmamızı söyler, öyle ki vicdanımız temiz ve hassas kalsın ve Tanrı'nın tasarladığı gibi bizi tehlikelerden koruyacak biçimde işleyebilsin.

Vicdanla ilgili bu ilkeyi tasvir etmek için geçmişte yaptığım bir başka akılsızlığı paylaşmak istiyorum. Bu olay pastörlük hizmetimden önceydi. Bu hikâyeyi dinledikten sonra Tanrı'nın neden beni pastörlük için beklettiğini anlayacaksınız. Bu hikâye bir zamanlar sahip olduğum bir arabayla ilgili. Çok sevdiğim bir Peugeot 505 coupe arabam vardı.

Bir gün ışıklarda beklerken bir sürücü gelip arkadan arabama bindirdi. Arka tampon içeri göçtü, şase eğildi ve kaportada başka bazı hasarlar oluştu. Sürücünün sigorta şirketinden gelen bir memur arabadaki hasarı görmek ve tahmini bir maliyet çıkarmak için çiftlik evine geldi.

Memur eve geldikten sonra olanları anlatmadan önce, size kazadan birkaç hafta önce egzoz susturucusunun düştüğünü söylemem gerekir. Ayrıca bagajdaki sun-roof motoru da memurun geldiği günden haftalar önce bozulmuştu. Sigorta memuru arabayı incelemek için geldiğinde, arabanın yanında yerde duran susturucuyu (görebilmesi için oraya koymuştum) görünce bunun kaza sonucu olup olmadığını sordu. “Evet, memur bey” derken içimde bir suçluluk sancısı hissettim. Sonra bozuk olduğunu söylediğim sun-roof motorunun da kaza nedeniyle mi çalışmadığını sordu. Bir kez daha “Evet” dedim.

İç varlığında vicdanımın bağırdığını duyuyordum, “Gary, sen ne yapıyorsun? Yalan söylüyorsun!” Şimdi kendimi nasıl kandırdığımı dinleyin. İçimdeki o sesi duymazdan gelmeyi düşündüğümü ve kendi kendime birazdan döneceğini söylediğimi hatırlıyorum. O zaman nasıl böyle düşündüğüme şimdi şaşıyorum. Vay canına, o günlerde bir kilisede pastör olmadığımı mutlu değil misiniz? Tanrı'nın mutlu olduğuna eminim!

Her neyse, araba kaportacıya çekildi ve bir hafta kadar sonra gelip arabamı almamı söylediler. Kaportacıya gidip arabamı gördüğümde, çok mutlu oldum. Harika görünüyordu! Her şeyin tamir edilmiş olduğuna memnun biçimde arabayla eve döndüm. Bir hafta kadar sonra, işten eve gidip Drenda ve çocuklarla öğle yemeği yemeye karar verdim. Çiftlik evimiz finans şirketim için kiraladığımız ofisten sadece 5 kilometre uzaktaydı. Arabayı garaj yoluna çektim, ön kapının yakınına park ettim ve içeri girip yemeğimi yedim.

Evden çıkıp ön kapıya doğru yürüdüğümde, arabamın orada olmadığını gördüm. Afalladım. Arabam nereye gitmişti? Etrafıma bakınca arabayı gördüm. Evimiz bir tepe üzerindeydi ve görünüşe

göre el frenini çekmeyi unutmuştum. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamış olmama rağmen, bu sefer olmuştu ve araba garaj yolu boyunca hızla geri gidip bir ağaca toslamıştı. Arabanın yanına gelince şok oldum. Tampon göçmüştü ve oluşan hasar kaportacıda tamir ettirmeden önceki trafik kazasının hasarına neredeyse denkti. Önceki gibi şase eğilmiş, susturucu düşmüştü, üstelik sun-roof motoru da çalışmıyordu. Her şey arabanın kaza sonrası servise çekilmesinden hemen önceki hale geri gelmişti.

Arabanın yanında şaşkın bir ifadeyle dururken birden durumu anladım ve gülmeye başladım. Tanrı bana bir ders veriyordu ve insanlara önderlik etmeye başlamadan önce öğrenmem gereken bir dersti bu. Arabayı bir daha tamir ettirmedim. Bunun yerine, parçaları için sattım. Hayatımda vicdanımın durmam için yüksek sesle bağırdığı bir olay daha hatırlıyorum. Buna bisiklet hikâyesi diyorum.

Bunun size yardımı olduğunu umuyorum. Biliyorum ki, bu tür şeylere tenezzül edebileceğim hiç aklınıza gelmezdi, ama yanılıyorsunuz. Rab beni kurtardığı için hamt ediyorum, çünkü eğer kurtarmasaydı, şimdiki dek hayatım mahvolmuştu.

Bisiklet hikâyesi size demin anlattığım hikâyeden iki yıl sonra oldu ve evet, yeni kilisemizde pastörlük hizmetine henüz başlamıştım. Bir Cumartesi günü Dodge Caravan marka arabamla babamın evinin önünden geçen ana yola çıkmak için geri vitese takmıştım. Babamın evi çok dik olmayan bir tepenin yamacında ve iki şeritli bir yoluğun üzerindeydi. Bir nedenden ötürü, tepenin üstünden yokuş aşağı inen bisikletliyi görmedim. Yola yavaşça çıkmıştım ve o sırada arkamda değildi, ama yokuş aşağı inerken hızla gelip tam yola kıvrılıp sürüşe başlamak üzereyken beni yakalamıştı.

Bütün bu süre boyunca onu görmemiştim, ama birden minibüsümün kaportasında gürültülü bir BAM, BAM, BAM sesi duydum. Dikiz aynasından bakınca bana iki eliyle birden orta parmağını gösterip bağıra çağıra küfreden bir bisikletçi gördüm. Afalladım ve hiç hak

etmediğim hakaretlere maruz kaldım. Tepeden inerken benim geri vitesle yola girdiğimi görünce kolayca yavaşlayabileceğini biliyordum. Ayrıca eğer isteseydi, hızını kesmeden yanımdan geçip gitme imkânı da vardı. Ama bunun yerine benimle dalaşmak istemişti.

Bir arabayla kapışabileceğini düşünmesi beni şaşırttı. Birinin bu serseriye bir ders vermesi gerektiğini düşündüm, bu nedenle yavaşladım ve minibüse arkadan iyice yaklaşmasını bekledim, sonra birden freni kökledim. Minibüsün tamponuna çarpmamak için bisikletin frenlerini aniden sıkmasını dikiz aynamda izlemek bana özel bir keyif verdi. Ama bunun üzerine iyice çıldırıp daha önce duymadığım küfürler saydırmaya başladı.

Yoluma yavaşça devam ettikten sonra minibüsü yolu görecek şekilde bir garaj yolunda durdurdum. Yaklaşmakta olan bisikletçiyi tam hedef alacak bir açıyla park ettim. Onu beklediğimi ve minibüsümün onu hedef aldığını görünce sessizleşti. Sanırım, kendisinin bir bisiklet sürdüğünü ve minibüslerin bisikletlerden çok daha güçlü olduğunu nihayet hatırlamıştı. Penceremi indirdim ve minibüse yaklaşmasını bekledim. Minibüsün yanına geldiğinde, bağırarak eğer onu bu yolda bir kez daha görürsem onu ezip geçeceğimi söyledim. Bunu söylerken, yaklaşık 5 metre mesafedeyken minibüsümü üzerine sürdüm. Minibüsün bisikletliyi milimle yalayıp geçtiğini hissettim. O an kendimi haklı çıkmış hissettim. *Ona gününü gösterdim*, diye düşündüm, ama bu his çok uzun sürmedi.

Ruhumda Kutsal Ruh'un güçlü, yetkili bir sesle "Gary, ne yapıyorsun?" dediğini duydum. Bu sözcükleri şimdi yazılı olarak görmek o anda bana verdiği hissi ifade etmekten çok uzak. Birden adamı öldürmüş olabileceğimi fark ettim. Dikiz aynama baktım, yavaşça pedal çevirerek başı önde gidiyordu veya yaralıydı ya da hâlâ hayatta olduğuna şaşırmış görünüyordu. Emin değilim. Yol boyunca minibüsü sürdüm, ama vicdanım beni rahat bırakmıyordu. Yeni bir pastör olarak neler olabileceğini kavramaya başladım. Gazetelerin başlıklarını görür

**BU NEDENLE, KUTSAL
RUH'UN DEDIĞİ GİBİ,
“BUGÜN O'NUN SESİNİ
DUYARSANIZ,
ATALARINIZIN
BAŞKALDIRDIĞI,
ÇÖLDE O'NU SINADIĞI
GÜNKÜ GİBİ
YÜREKLERİNİZİ
NASIRLAŞTIRMAYIN.**

— İbraniler 3:7-8

zaman Tanrı'yı duyabilesiniz. Kutsal Kitap, İsrail halkının yüreğinin Tanrı'ya karşı nasırlaştığını ve bu nedenle Vaat Edilmiş Ülke'ye asla giremediklerini söyler. İbraniler Yazarı, Yeni Antlaşma imanlıları olarak onlardan ibret almamızı söyler:

*Bu nedenle, Kutsal Ruh'un dediği gibi,
“Bugün O'nun sesini duyarsanız,
Atalarınızın başkaldırdığı,
Çölde O'nu sınıdığı çünkü gibi
Yürekerinizi nasırlaştırmayın.*

— İbraniler 3:7-8

Bu uyarı üçüncü ve dördüncü bölümlerde en az üç defa tekrarlanır. Neden uyarı var? Çünkü Tanrı sizi bereketlemek ve İsa'nın bedelini ödediği her şeye sahip olmanızı istiyor.

Katı yürekli olmak bana çocukluğumda bindiğim bir tayı hatırlatıyor. Gördüğüm en huysuz hayvandı, ama huysuz olduğu kadar akıllıydı da. Ona binebilen ya da daha doğru bir ifadeyle ona binmeye cesaret eden tek kişi bendim. Atları sevdiğini ve her atı idare edebileceğini iddia

eden bir arkadaşım vardı. Bir gün tayım Tony'e (adı buydu) binmek için ısrar etti. İsrarları sonucunda denemesine izin vermem için beni ikna etti. Bunun üzerine Tony'i eyerledim. Arkadaşımın adı Jackie idi. Bundan sonra olanları asla unutmayacağım. Jackie Tony'nin üzerine biner binmez, tay koşmaya başladı. Evden 50 metre uzaktaki gölete doğru çılginca koşuyordu. Jackie ise dizginleri elinden geldiğince sert çekip durması için Tony'e bağıırıyordu, ama Tony oralı değildi. Aksine dört nala gölete doğru koştu ve suyun kenarına gelince başını eğerek aniden durdu. Elbette Jackie tayın üzerinden havalandı ve baş aşığı gölete düştü. Tony sonra arkasını döndü ve sanki hiçbir şey olmamış gibi otlamaya başladı.

Gördüğünüz gibi, Tony'nin dizginleri o kadar çok çekilmişti ki, gem artık ağzını acıtmıyordu. Ağzı game karşı nasırlaşmıştı ve artık umursamıyordu. Tony'nin benden başka kimseye faydası yoktu. Neden mi? Çünkü dediğim gibi çok akıllıydı. Onu besleyen bendim. Ve ahırdan temiz havaya çıkmasının ve çok sevdiği yeşil çimenliklerde gezinmesinin tek yolunun ona binmeme izin vermek olduğunu öğrenmişti. Ama bir gözüm hep onun üzerinde olmalıydı. Ona binerken beni izlemek için hep başı yana eğik olarak yürürdü. Başımı başka yere çevirmemi beklerdi. Başka tarafa baktığımı görür görmez hemen ağzıyla bacağımı yakalayıp ısırırdı. Ve gerçekten acıtırđı. Bu yüzden her zaman bir gözüm üstündeydi. İnsanları kızdırmayı severdi.

Ve eğer yüreğimizin nasırlaşmasına izin verirsek, tıpkı Tony gibi Tanrı için yararsız oluruz. Bir keresinde, Tony'i dışarıda bir iple bağlamıştık. Babam Tony için bir kovaya su döküyordu. Babam arkasını dönüp tam yürüyecekken, Tony uzanıp onu poposundan ısırırdı. Babam o zamanlar imanlı değildi ve sinirli bir adamdı. Su kovasının yanında büyük bir tuz bloğu duruyordu. Babam tuz bloğunu kaldırıp bütün gücüyle taya fırlattı. Tony'nin mutlaka canı yandı, ama yaralanmadı. Peki Tony'e güveniyor muydum? Asla!

İnsanların hayatında da durum böyledir. Bir defalık söz

dinlemeyeceklerini, vicdanlarına karşı geleceklerini düşünürler, ama anlamadıkları şey bunu her yaptıklarında bir yara açtıklarıdır. Bunu sürdürdükçe bir gün Tony gibi olurlar ve Tanrı'ya itaat etmemeyi ve sözüne uymamayı seçtiklerinde acı ya da pişmanlık hissetmezler. Bunun çaresi vicdanınıza karşı geldiğinizi fark ettiğinizde hemen tövbe etmenizdir.

Davut 51. mezmuru Bat-Şeva'yla zina ettikten sonra yazmıştır. Bu bir tövbe mezmurudur:

*Ey Tanrı, lütfet bana,
Sevgin uğruna;
Sil isyanlarımı,
Sınırsız merhametin uğruna.
Tümüyle yıka beni suçumdan,
Arıt beni günahımdan.
Çünkü biliyorum isyanlarımı,
Günahım sürekli karşımda.
Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim,
Senin gözünde kötü olanı yaptım.
Öyle ki, konuşurken haklı,
Yargılarken adil olasın.
Nitekim suç içinde doğdum ben,
Günah içinde annem bana hamile kaldı.
Madem sen gönülde sadakat istiyorsun,
Bilgelik öğret bana yüreğimin derinliklerinde.
Beni mercanköşkotuyla arıt, paklanayım,
Yıka beni, kardan beyaz olayım.
Neşe, sevinç sesini duyur bana,
Bayram etsin ezdiğin kemikler.
Bakma günahlarıma,
Sil bütün suçlarımı.
Ey Tanrı, **temiz bir yürek yarat**,
Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.*

*Beni huzurundan atma,
Kutsal Ruhun'u benden alma.
Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini,
Bana destek ol, istekli bir ruh ver.*

— Mezmur 51:1-12

*Çünkü sen kurbandan hoşlanmazsın,
Yoksa sunardım sana,
Yakmalık sunudan hoşnut kalmazsın.
Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur,
Alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı.*

— Mezmur 51:16-17

Davut kendisinde temiz, alçakgönüllü ve pişman bir yürek yaratması için Tanrı'ya yakarıyor. Esasen, Davut yeniden hissedebilen bir yürek istediğini söylüyor. Ancak Davut vicdanının sesini dinlemiş olsaydı, başını asla derde sokmayacaktı. Bu nedenle, unutmayın ki, eğer vicdanınızın sesini bastırırsanız, yüreğinizi katılaştırırsınız ve bir dahaki sefere bunu yapmanız daha kolay olur. Sonunda Tanrı'yı hiç duyamayana dek tekrar ve tekrar vicdanınızı susturmaya devam edersiniz.

Vicdan Tanrı'yı duymamızın yollarından sadece biridir. Elbette, Kutsal Ruh talimat ve yön vermek için bize doğrudan konuşur. Söylediğim gibi, Kutsal Ruh'un ince yumuşak sesinin yanı sıra yüksek tonda, yetkili bir sesle beni azarladığını da işittim. O'nun düşler ve görümler aracılığıyla konuştuğunu duydum ve sonraki bölümde bunu ele alacağım. Ama bu bölümde, Tanrı'yı duyabilmemiz için vicdanımızı suçlamalardan temiz tutmamız gerektiğini ve vicdanımızı temiz tutmak için hemen tövbe etmemiz gerektiğini öğrendik!

BÖLÜM 10

GÖRÜMLER VE DÜŞLER

Aniden yatakta dikildim ve Drenda'ya "Bir kız bebeğe hamilesin!" dedim.

Tanrı beş çocuğumuzdan sadece birinin, yani dördüncü çocuğumuz Polly'nin cinsiyetini önceden bildirdi. Drenda Polly'ye altı aylık hamileyken ailece bir trafik kazası yaptığımız için Tanrı'nın bunu bize açıkladığına inanıyorum. İki şeritli yolda saatte 90 km. hızla giderken genç bir adam arabasıyla tam önümüze çıktı. Duracak zamanımız yoktu ve arabasına çarptık. Kimse ciddi yaralanmadı, ama hastaneye gittik. Drenda hamile olduğundan emniyet kemeri nedeniyle yaralandı ve karın bölgesi darbeden etkilendi. Ama Tanrı bize Polly hakkında konuşmuş olduğundan esenliğimiz vardı ve Polly'nin iyi olduğunu biliyorduk.

Polly'den söz etmişken, evlendikten sonra ilk çocuğuna hamile olduğu zamanı hatırlıyorum. Drenda'yla birlikte bir iş gezisi için ülke dışında seyahat etmek zorundaydık. Ne yazık ki, Polly'nin doğum yapacağı gün o iş gezisinin tam ortasına denk geldi. Eğer eşim Drenda'yı tanırıyorsanız, kızlarından birinin doğumunu asla kaçırmayacağını da bilirsiniz. Bu yüzden seyahati iptal edip edemeyeceğimizi düşündük. Bu konuda biraz dua ettim ve Kutsal Ruh bize söylenen doğum tarihinin

hatalı olduğunu ve bebeğin dönüşümüzden bir gün sonra doğacağını söyledi. Rab'bin doğum tarihiyle ilgili söylediğini Drenda'yla paylaştım ve böylece seyahate çıktık. Eve döndüğümüzde, Polly tam olarak Rab'bin söylediği tarihte doğuma girdi ve yeni torunumuz Ivory tam zamanında dünyaya geldi.

Bunlar Kutsal Ruh'un ruhumuzdan yükselen sözlerle hayatımızla ilgili bize konuşmasının örnekleridir. Ama Kutsal Ruh'un bize konuştuğu ve dikkat etmemiz gereken başka yollar da vardır.

Ondan sonra bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim.

Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar.

Yaşlılarınız düşler,

Gençleriniz görümler görecek.

O günler kadın, erkek kullarınızın üzerine de

Ruhum'u dökeceğim.

— Yoel 2:28-29

Peygamber Yoel Tanrı'nın Ruhunu bütün insanların üzerine dökeceği bir çağın geleceğini bildirdi. Şimdi o çağda yaşıyoruz. Pentikost Gününde Kutsal Ruh, üst kattaki odada dua eden imanlıların üzerine indi. İmanlıların bilmedikleri dillerde konuşup Tanrı'yı yücelttiklerini gördüklerinde toplanan kalabalık onların sarhoş olabileceğini düşünüp "Bunun anlamı ne?" diye sordular. Petrus kalabalığa hitap etmek için öne çıktı:

Bunun üzerine Onbirler'le birlikte öne çıkan Petrus yüksek sesle kalabalığa şöyle seslendi: "Ey Yahudiler ve Yerusolim'de bulunan herkes, bu durumu size açıklayayım. Sözlerime kulak verin. Bu adamlar, sandığınız gibi sarhoş değiller. Saat daha sabahın dokuzu! Bu gördüğünüz, Peygamber Yoel aracılığıyla önceden bildirilen olaydır:

*'Son günlerde, diyor Tanrı,
 Bütün insanların üzerine Ruhum'u dökceğim.
 Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar.
 Gençleriniz görümler,
 Yaşlılarınız düşler görecek.
 O günler kadın erkek
 Kullarımın üzerine Ruhum'u dökceğim,
 Onlar da peygamberlik edecekler.*

— Elçilerin İşleri 2:14-18

Düşler ve görümler Kutsal Ruh'un bize konuşmasında önemli bir yer tutar. Kutsal Ruh'un bazen ince, yumuşak bir sesle konuşurken diğer zamanlarda neden bir düşte konuştuğundan emin değilim. Bence bunun cevabı kısmen hepimizin çok meşgul olmasıdır. Sessiz olduğumuzda, dikkatimizi çekebilir. Ya da karmaşık bir durumda olabiliriz ya da koşullarımız o kadar kötü olabilir ki, o ince yumuşak sesi duymamız zorlaşır. Kutsal Ruh mesajı aldığımızdan emin olmak istiyor. Ne de olsa, bir resim binlerce sözcüğe bedeldir. Sebebi ne olursa olsun, düşler ve görümler için Tanrı'ya şükrediyorum. Düşler ve görümler birbirine benzer. İkisi de gördüğümüz resimler olmakla birlikte görümleri uyanırken, düşleri uykudayken görürüz.

Açık görüm diye tanımladığım ve uyanırken sanki gerçekmiş gibi görülen resimleri sadece birkaç kez gördüm. Gördüğüm en anlamlı görümü 19 yaşında vaaz vermeye çağrıldığım zaman gördüm. Bu olaydan yaklaşık bir ay kadar önce Kutsal Ruh'la vaftiz olmuşum. Elbette, bütün bunlar benim için yeniydi, çünkü katıldığım mezhepsel kilise Kutsal Ruh üzerinde fazlaca öğreti vermiyordu.

Ama o gün doğum günümdü ve bazı arkadaşlarla güzel bir akşam yemeğine davet edilmişim. Yemeye oturduğumuzda yiyecekler için şükrettik ve aniden Kutsal Ruh'un çok güçlü biçimde üzerime geldiğini hissettim. Bu şeyler benim için yeniydi, ama Kutsal Ruh'un

üzerime geldiğini Kutsal Ruh'la vaftiz olduğum için biliyordum. O an ne yapacağımı bilemedim, masadan kalkmak için izin istedim ve hemen arkamdaki kapıdan dışarı çıktım.

Dışarı çıkar çıkmaz, Tanrı'nın varlığı daha da güçlendi ve açık bir görüm gördüm, yani sanki doğal âlemde bir şeye bakıyormuş gibi çok net bir resim gördüm. Küçük bir kürsünün ardında durduğumu ve bir oda dolusu insana konuştuğumu gördüm. Odada yaklaşık 35-40 kişi vardı ve hepsi katlanan sandalyelerde oturuyordu. Pencereilerin dışarıyı karanlık olduğundan akşam vakti olduğunu anlıyordum. Sonra bir ses bana şöyle dedi, "Seni Sözü'mü vaaz etmeye çağırıyorum." Bu sözü üç kez tekrar ettikten sonra resim kayboldu ve meshediliş kalktı. Restorana döndüğümde arkadaşlarım bana ne olduğunu sordu. "Sanırım az önce vaaz vermeye çağırıldım" diye yanıtladım.

O gece eve dönünce babama olanları anlattım. Bana vaizlerin iyi para kazanmadıklarını söyledi. Tek dediği buydu. O dönemde Hristiyan değildi, ama Tanrı'ya hamt olsun ki, 80 yaşında yüreğini İsa'ya verdi ve şimdi cennette.

Düşünceme göre, Kutsal Ruh'un benimle açık bir görümde konuşmasının nedeni her şeyden önce genç olmamdı. O'na hizmet edeceğim için ailemden oldukça direnç göreceğimi ve beni bekleyen yolculuk için böyle bir çıpaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ve gerçekten de o görüm bütün bu yıllar boyunca bana konuşmaya devam etti.

Aldığım bir diğer açık görümü oturduğumuz eski çiftlik evindeyken gördüm. O eski, yıkık dökük çiftlik evinde neredeyse dokuz yıl yaşamıştk ve bu süre boyunca düpedüz yoksulluk çektik. Ama Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğrenmeye başladığımızda refaha kavuştuk ve borçlarımızdan tamamen kurtulduk.

O sıralarda Tanrı, 19 yaşındayken beni vaaz vermeye çağırdığı o görümü fiilen gerçekleştirdi. Vaaz vermeye çağırıldığım günden tam 21 yıl sonra Tanrı bana bir kilise kurmamı söyledi. Bu 21 yıl içinde

üniversiteye gitmiş ve finans sektöründe çalışmışım. Ama 40 yaşına gelince Tanrı bana artık kiliseyi başlatmam için konuştu.

Kilisemizi bir Hristiyan radyosunun bodrumunda başlattık ve toplantı için bulduğumuz o ilk akşam Tanrı'nın bana 21 yıl önce gösterdiği görümlerle birebir örtüşüyordu. O ilk ibadetimizde görüşteki gibi insanların katlanan sandalyelerde oturduğunu ve pencerelerin akşam vakti olduğu için karanlık olduğunu gördüm. Aynı küçük kürsüyü de gördüm.

Drenda ve ben kilisemizi başlattık ve Egemenlik sayesinde o kadar heyecanlıydık ki, nerede oturduğumuzla hiç ilgilenmiyorduk. Eninde sonunda çiftlik evinden ayrılmamız gerektiğini biliyorduk, çünkü artık beş çocuklu bir aile olmuştuk ve odalarımız eksikti. Ancak, gelişmekte olan işlerimizle ve kiliseyle çok meşguldük ve mutluyduk.

Bir gün kiliseden eve geldiğimde, oturma odasına girdim ve koltuğa oturdum. Oturur oturmaz, etrafımdaki oda kayboldu ve oturduğum odayı içinde tek bir mobilya olmadan gördüm. Az önce girdiğim oturma odasının kapısı yemek odasına açılıyordu ve oturduğum koltuk o kapıya bakıyordu. Oturma odasındaki koltuğumdan yemek odasını görebiliyordum. Ama sadece oturma odası değil, yemek odası da tamamen boştu. Görüm sadece beş saniye kadar sürdü ve üzerinde düşündüğümde, çiftlik evinden ayrılma vaktinin geldiğini anladım. Görüm sona erince, olanları hemen Drenda'ya anlattım ve artık o evden çıkmamızın zamanının geldiğini söyledim.

Bir kez daha, bu görüşü Tanrı'nın planının basitçe aktarılması için gördüğüme inanıyorum. Meşguldük ve taşınmayı geciktirmemiz kolay olacaktı. Ama görüşte bir aciliyet duygusu vardı, "Gitme zamanı!!!" Aciliyetin nedenini daha sonra anladık. Bu dokuz yıl boyunca çiftlik evini kiralamıştık ve bu arazide yapılması planlanan toplu konut inşaatı başladığında ayrılmamız gerektiğini biliyorduk, ama bu inşaatın kesin olarak ne zaman başlayacağını kimse bilmiyordu.

Uzun sözün kısası, Tanrı bizi yeni evimizi inşa ettiğimiz güzel

arazimize yönlendirdi. Planlarımıza göre hâlâ zamanımız olduğundan evimizi yavaş yavaş, belki bir ya da iki yıl içinde inşa edecektik. Ancak evin inşaatına başladıktan altı ay kadar sonra, ev sahibimiz bizi aradı ve bir ay içinde küçük çiftlik evini boşaltmamızı söyledi. Ona yeni bir ev inşa ettiğimizi söyledik ve evi boşaltma tarihini iki ya da üç ay daha ertelemesini rica ettik. Ricamızı kabul etti, ama o tarihten sonra gecikme olmayacağını belirtti.

Bunun üzerine bütün işlerin hızını son vitese çıkardık ve uzatılan sürenin sonunda yeni evimizin inşaatını tamamladık. Eğer Tanrı bize taşınmamızı söylememiş olsaydı, bu süre içinde belki birkaç defa taşınmamız gerekecekti. Ve yoğunluğumuz nedeniyle, bu işler bizim için büyük sorun olacaktı.

Elbette, kitabın başında size anlattığım ve hayatımı değiştiren mavi sis hikâyesi de açık bir görümdü. Esasen geleceğimin bir resmini görmediğim için bu biraz farklı bir deneyimdi, ama mavi sisin içinde Kutsal Ruh'un beni uluslara çağırın sözlerini net olarak duyuyordum.

Eminim aldığım birkaç açık görüş daha vardır, ama düşler hayatımda çok daha yaygındı. Arnavutluk'a gitmeden bir hafta önce, yaklaşan seyahatimle ilgili bir düş gördüm. Hayatımın o döneminde, şimdinin aksine hiç böyle uzun bir seyahate çıkmamıştım. Ve Tanrı bana o gün konuşmadan önce, seyahatlere çıkmaya özel ilgim yoktu.

Ancak yola çıkmadan önceki hafta şu düşü gördüm. Düşümde bir doktorun muayenehanesinde uzanmıştım ve bir hemşire odaya girdi ve benden kan alması gerektiğini söyledi. Sonra elimi aldı ve kanımı almak için orta parmağıma hafifçe iğneyi batırdı. Bunun garip olduğunu düşündüm, ama düşleri bilirsiniz; düş görürken bildiğiniz bazı şeyler vardır.

Ve bu düşte bu dünyadan ayrılmadan önce her bir parmağımın kan için delineceğini bir şekilde biliyordum. Bunun benim için bir anlamı vardı, çünkü Kutsal Kitap okulunda bir elin beş parmağının kilisedeki beş görevi hatırlatmak için kullanılabileceği öğretilmişti: baş

parmak elçiyi, işaret parmağı peygamberi, orta parmak müjdeciyi, yüzük parmağı önderi ve serçe parmağı önderin yanında hizmet eden öğretmeni temsil ediyordu.

Bu nedenle hemşirenin bana ne demek istediğini anladım. Hayatım boyunca, ya da en azından hayatımın bir noktasında kilisedeki her görevi yapacağımı biliyordum. Elbette bir önder ve öğretmenim, ama aynı zamanda Tanrı'nın Egemenliği ve finans hakkında kilise için bir peygamberlik sözü taşıyorum. Düşümde hemşire orta parmağımı deldi, yani Arnavutluk'a İsa Mesih'in İyi Haberini götüren bir müjdeci olarak gönderiliyordum. İsa'nın Arnavutluk'ta yapmam için beni çağırdığı hizmet buydu. Şimdiyse hayatımın elçisel kısmına adım atmaya başlıyorum.

Düşümde hemşire orta parmağımı deldikten sonra, ellerini biraya getirip dua pozisyonu aldı ve bana bakarak hiç ses çıkarmadan dua sözcüğünü söyledi. Dua sözcüğünü sesli söylemedi; tıpkı konuşmadığınız bir yerde yapacağınız gibi sadece dudaklarını hareket ettirdi. Düşümden Arnavutluk'a bir müjdeci olarak gönderildiğimi ve seyahat için dua etmem gerektiğini anladım.

Sayamayacak ya da burada anlatamayacak kadar çok sayıda düş gördüm, ama düşler Kutsal Ruh'un sesidir. Söylediklerine göre her gece düş gören ve her gördükleri düşün çok "ruhsal" olduğunu düşünen insanlarla tanıştım. Elbette düşleri ayırt etmeniz gerektiğine inanıyorum ve ruhsal görünmeye hevesli olan bazı insanlar ruhsal bir kibreye kapılırlar ve aslında Tanrı'dan olmayan şeyler görürler. Ancak, ben o kadar sık düş görmem. Bir yıl içinde Tanrı'dan geldiğini anladığım ve bana önemli bir şey söyleyen dört ila bir düzine arasında düş görebilirim. Bu sayı elbette daha az ya da daha çok olabilir. Ne kadar çok düş gördüğünüzün önemli olduğunu düşünmüyorum, ama onlardan ne öğrendiğiniz önemlidir.

Tanrı'nın sekiz yıl çalıştığım finans şirketinden ayrılıp insanların borçtan kurtulmasına yardım etmek üzere kendi şirketimi kurmamı

söylediği zaman gerçek anlamda hayatımı değiştiren bir düşünce gördüm. O düşünce kesinlikle önemliydi.

Ayrıca beni uyaran düşler de gördüm. Beni uyaran gerçekten çok garip bir düşünce hatırlıyorum. Hizmet fonlarımızın düşük olduğu ve finansal darboğaz içinde olduğumuz bir zamandı. Düşümde yatağında uzanmış uykuya dalmak üzereydim. Yatak odasının kapısı açıktı ve içerden gelen hafif bir tıkırtı işiterek (düşümde) kapıya doğru baktım. Orada yaklaşık bir metre boyunda, arkasında para dolu bir çuval taşıyan küçük bir cin gördüm. Çuval Noel Baba'nın omzunda taşıdığına benziyordu. Cin çuvalı çekiyordu ve çuval dopdoluydu, yani çuvalı yerde sürüklüyordu. Evden dışarı çıkmıyordu, ama onun köşeyi dönüp üçüncü katımıza çıktığını duydum. Uyanıp bu düşünce hakkında düşündüğümde, Rab'bin bana fonlarımızın çalındığını ya da çarçur edildiğini gösterdiğini anladım.

İlginç olan şey, düşümde çuvalın içindeki paranın miktarı hakkında bir fikrim vardı. Yaklaşık 25.000 dolar olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ayrıca cin evden ayrılmadığı ve parayı üst kata çıkardığı için, paramızı çalan ya da israf edilmesine izin veren kişi ya da kişilerin

DÜŞLER AYRICA TANRI'NIN SİZE STRATEJİ VERMESİNİN BİR YOLU OLABİLİR

evin bir parçası olduğunu hissettim ve evin hizmetimizi temsil ettiğini biliyordum. Ertesi gün yaptığım ilk şey kıdemli yardımcımı çağırmak ve finans departmanımızın defterlerini kontrol etmesini istemek oldu. Bunu yapınca göz ardı edilen birçok gereksiz harcama bulduk. Bu gereksiz aylık harcamaları topladığımızda, ayda neredeyse 25.000 dolar yaptığını gördük. Aslında hiç kimsenin para çalmadığını, ama ihmal yüzünden fonlarımızın israf edildiğini ve tasarruf etmemiz için yapabileceğimiz kesintiler olduğunu gördük. Finans durumumuz son derece sıkışık olduğundan o dönemde bu paraya ihtiyacımız vardı.

Düşler ayrıca Tanrı'nın size strateji vermesinin bir yolu olabilir. 2018

yılında sadece “Gemileri toparlayın” sözünü işittiğim basit bir düş gördüm. Bu sözü not ettim, çünkü anlamını çözemedim. Rab’be bunu sordum ve Drenda haricinde kimseye söylemedim. Ocak ayındaki erkekler toplantımızda, yıl boyunca yapacağımız görevlerimizi anlattım. Bunlardan birisi birkaç yıldan beri yapmayı düşündüğüm, ama bu yıl yapılması gerektiğini hissettiğim ülke çapına yayılacak küçük gruplardı. Toplantıdan sonra biri yanıma geldi ve bana söyleyeceği şeyden ötürü ahmak gibi hissettiğini söyleyip şöyle dedi, “Rab Truvalı Helen gibi olduğunu söyledi.” Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmadığından bana açıklamasını istedim. Bana sözlü olarak anlattığı şeyi ayrıca bir eposta ile göndermesini rica ettim. İşte gönderdiği eposta:

Sparta kralı Menelaus, karısı Helen’i Truvalılar’ın elinden kurtarmak için 1000 geminin sefere çıkması emrini verdi. “Bin gemiyi sefere çıkaran güzel” deniz kuvvetlerinde iyi bilinen bir deyimdir ve Truvalı Helen’i ima eder.

Pastör Gary 30 Ocak 2019 Çarşamba günü Apex erkekler toplantısında konuşurken, Rab onun Truvalı Helen gibi olduğunu, kaybolmuş kişileri, ailevi ve finansal olarak kaybolmuşları kurtarmak için 1000 gemiyi sefere çıkaran bir kral gibi olduğunu söyledi.

O’nun hizmetinde,

Aaron

Bir gün sonra bir eposta daha gönderdi.

Pastör,

Size Truvalı Helen’le ilgili askeri bir yorum yapmak istiyorum. Çoğu insan için kaybettiği karısını Truvalılar’ın elinden kurtarmak için 1000 gemiyi sefere çıkaran bir kralın hikâyesidir. Ama askeri düşünen biri için, bu Truvalı Helen Operasyonu adında askeri

bir harekâttir. Her askeri harekâta bir ad verilir. Örneğin altı kişilik deniz komandosu takımının Usame Bin Ladin'in sığınağına yaptıkları baskının adı Neptün'ün Mızrağı idi. Ben de İleri Mike Operasyonu, Elvis Marshall ve Noel Baba gibi ilginç adları olan askeri harekâtlara katıldım.

Askeri harekâtlara ad verilmesinin nedeni onları daha tanımlanabilir kılmak ya da ne tür bir operasyon olduklarını ve kim tarafından yürütüldüklerini belirlemektir. Rab, bana Truvalı Helen gibi olduğunu söylediğinde, askeri yorumum bunu Pastör Gary'nin kaybolmuşları, ailevi ve finansal olarak kaybolmuş olanları kurtarmak için 1000 gemiyi sefere çıkaran Truvalı Helen Operasyonunu yürüttüğü biçiminde tercüme ediyor.

Üstelik, 1000 geminin sefere çıkışını duyduğumda, yer alan askerlerin sayısını, destek kadrolarını, lojistiği, eğitimi ve her geminin sefere çıkması için gereken idari süreçleri de düşünüyorum. Tanrı'nın Egemenliği için bu güce komuta edecek ve bu orduyu sefere çıkaracak senden daha yetkin biri yok. Bizi yıllardan beri bu an için eğittin. Ailem ve eminim Bedenin geri kalanı sefere çıkmak için heyecanlıyız.

O'nun hizmetinde,

Aaron

Aaron deniz kuvvetlerinde görev yapmış emekli bir komandoydu ve orduda geçirdiği 21 yıl içinde 9 harekâta katıldı. Çarmıh'ın gücüyle radikal bir değişim yaşadı. Rab'bin bana düşümde gemileri toparlamamı söylediğinden habersizdi. Ama bana verdiği "bilgi sözü" Rab'bi doğru işittiğimi tasdik etti ve Tanrı'nın belirlediği yolda devam etmem için beni teşvik etti. Hedefimiz Egemenliğin iyi haberini paylaşmak için ülkenin her yanında 1000 küçük grup oluşturmaktır. Eğer bu ordunun bir parçası olmak istiyorsanız, Garykeese.com internet sitemiz aracılığıyla bana ulaşın.

Sanırım ne demek istediğimi anladınız. Düşler Tanrı'nın halkına

konuşmak, onlara yön, strateji, uyarı ve teselli vermek için kullandığı güçlü bir yoldur.

Bu bölüm sona ermeden önce, Tanrı'nın bize strateji sağlamak için kullandığı bir yolu daha belirtmek istiyorum ve bu yol peygamberlik armağanıdır. Aaron yeni bir girişim başlatma planlarımla ilgili olarak bana bir bilgi sözü iletti. Bilgi sözü, adı üzerinde bilgi veren bir sözdür. Bu bilgi size Tanrı'nın Ruhu tarafından verilir ve bunu kendi başınıza asla bilemezsiniz. Bilgi sözü iletme yeteneği 1. Korintliler 12. bölümde listelenen Kutsal Ruh'un dokuz armağanından biridir. Niyetim bu kitapta bu ruhsal armağanların genel hatlarını öğretmek değildir, ama bunlardan sadece birini, yani peygamberlikte bulunmak hakkında konuşmak istiyorum.

Birçok insan bu armağanı yanlış anlayarak hayatlarını berbat ettikleri için bundan söz etmem gerektiğini düşünüyorum. İnsanlar peygamberlik dendiğinde, bir peygamberin onları orta yere çıkaracağını, parmağını onlara doğrultup şöyle bir şey söyleyeceğini düşünüyor, "Afrika'ya gitmelisin" ya da "Pastör olmaya çağrıldın." Bu ifadelerin her ikisi de gerçek peygamberliğin doğru örnekleri olabilir, ama ikisi de tümüyle yanlış da çıkabilir. Onları nasıl yorumladığınıza bağlıdır. Eğer bu tür beyanlar yönlendirici olarak yorumlanırsa, o zaman ikisi de yanlış olacaktır, ama bunlar tasdik edici olarak yorumlanırlarsa, doğru olabilirler. Pavlus peygamberliğin amacını açıklar:

**PEYGAMBERLİKTE
BULUNANSA İNSANLARIN
RUHÇA GELİŞMESİ,
CESARET VE TESELLİ
BULMASI İÇİN İNSANLARA
SESLENİR.**

– 1. Korintliler 14:3

Peygamberlikte bulunansa insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması için insanlara seslenir. (1. Korintliler 14:3)

İşte budur. Bu ayette peygamberlik yoluyla yönlendiriş bulmanız

gerektiğini öğreten bir şey yoktur, ancak çoğu insan peygamberliği böyle görür, yani onlara yön verdiğini düşünür. Ama Pavlus'a göre, peygamberlik yön vermek için değil, sadece yönü tasdik etmek içindir. Yeniden doğduğunuzda, içinizdeki Kutsal Ruh ne yapacağınızı söyleyen Kişi olacaktır. İsa için ne yapmaya çağrıldığınızı bir erkeğin ya da kadının size söylemesine gerek yoktur. Ama bir peygamberlik sözü zaten bildiğiniz bir şeyi tasdik edebilir.

Az önce verdiğim "Afrika'ya gitmelisin" örneğiyle ilgili olarak, eğer Kutsal Ruh size hâlihazırda bunu söylediye ve o söz aracılığıyla bunu tasdik ediyorsa, bunun gerçek bir peygamberlik sözü örneği olabileceğini söyledim. Ama eğer Afrika'ya gitmek aklınızın ucunda değilse ve bunu ilk defa duyuyorsanız, o zaman bu durum Yeni Antlaşma kilisesindeki peygamberlik sözünün gerçek bir örneği olmayacaktır.

İnsanların söyledikleri bazı şeyler çılgınca. Bazı Hristiyanlar bana gelip şöyle dediler, "Tanrı bir toplantıda refaha kavuşmam gerektiğini söyledi." Evet, elbette birinin size refaha kavuşmanız gerektiğini söylemesine ihtiyacınız yok; Kutsal Kitap bunu zaten söylüyor. Hristiyanların etrafta dolaşıp insanlara onlar için bir sözleri olup olmadığını sorduklarını görüyorum. Bir kimsenin size bir söz söylemesine ihtiyacınız yok! İçinizdeki Kutsal Ruh size konuşacaktır ve evet, Tanrı size bir peygamberlik sözü gönderebilir, ama sizi yönlendirmek için değil, teşvik etmek için.

Bunun hayatımda gördüğüm en dramatik örneği Drenda'yla flört ettiğimiz dönemde oldu. Onunla evlenmek niyetiyle Georgia'daki ailesiyle tanışmaya gidiyordum. Oradayken ailesiyle birlikte katıldıkları kiliseyi ziyaret edecektim. O sıralarda, oldukça zorlandığım finans hizmeti sektöründen yeni bir iş teklifi almıştım. 19 yaşında vaaz vermeye çağırılmıştım ve Eski Antlaşma diplomasıyla üniversiteyi henüz bitirmiştim, ancak finans hizmetindeki bu işi kabul etmeye mecbur hissediyordum. Ne yapacağım konusunda kafam karıştı.

Drenda'nın kilisesindeki Pazar sabahı ibadetinin ardından, benim

tanımadığım, ama Drenda'nın kesinlikle tanıdığı bir kadın yanıma geldi ve benim için Tanrı'dan bir sözü olduğunu söyledi. Şöyle dedi, "Bir iş teklifi aldın. Bu işte 10 tane sorumluluğun var." Ve sonra bu yeni işte yapacağım her şeyi eksiksiz açıkladı. "Bu işi alacaksın ve Rab bu işte seninle birlikte" dedi. Bu işi kabul edeceğimi zaten hissediyordum, ama hislerim nedeniyle kararım net değildi. Ancak kadının verdiği peygamberlik sözü bana cesaret verdi, teselli etti ve gitmekte olduğum yönü tasdik etti. Yeniden ifade etmem gerekirse, içinizdeki Kutsal Ruh sizi yönlendirecek ve Yardımcınız olacaktır.

BÖLÜM 11

PATRONUMUN SESİ KUTSAL RUH'UN SESİ GİBİDİR

Küçük kilise topluluğumuzun ilk yıllarında işe ihtiyacı olan bir aile vardı. Çok tatlı bir aileydi ve kilisedeki hizmet işlerine her zaman yardım etmek isterlerdi. Ama her zaman parasal sorunları var gibiydi. Ailenin babası bir kez daha işten çıktı ve onlara yardımcı olmaya karar verdim. O sıralarda evimizi inşa ediyordum ve tüm elektrik işlerini kendim yapıyordum. Aile babasının elektrik işiyle ilgili bir şeyler bildiğini öğrendim ve yarı zamanlı bazı işler yapması için ona ücret ödemeyi teklif ettim, çünkü aile yiyecek almakta zorlanıyordu. Bunun üzerine geldi ve ona verdiğim kablo işini gayet güzel biçimde tamamladı.

Bundan bir ay kadar sonra, bu adamdan bir telefon aldım. Birkaç kişinin benim için dua etmek üzere bir araya geldiğini söyledi. “Ne için dua ediyorlar?” diye sordum. Kilisede değişmesi gereken bazı şeyler olduğunu ve konuştukları 10 maddelik bir liste olduğunu söyledi. Listedeki ilk madde evimin çok büyük olduğunu. Hiç lafını esirgmeden böyle bir evi satın alabilmek için kilisenin bana ne kadar maaş ödediğini sordu. Ona kilisenin bana tek kuruş ödemediğini, kiliseden maaş almadığımı söyledim. Bunun üzerine sessizlik oldu. Sonra “Kilise sana maaş ödemiyor mu?” diye sordu. “Doğru” diye cevap verdim. Bir kez daha sessizlik oldu ve sonunda “Belki de maaş

almalısın” dedi. Konuşmamız böylece sonlandı.

Bundan bir ya da iki hafta sonra, bir şirkette onun ilgilenebileceğini düşündüğüm bir pozisyon açıldığını duydum ve ona haber verdim. Gidip işe başvurdu ve kabul edildi. Bu ailenin o sırada evlerinden tahliye edilmek üzere olduğunu belirttim. Ancak işe başladığı hafta kiliseye gelip bana işi bıraktığını söyledi. Şok oldum. “Bıraktın mı? Neden?” Bana Cuma öğleden sonra toplantı yaptıklarını ve ondan yerleri süpürmesini istediklerini söyledi. Onlara bu işi yerleri süpürmek için kabul etmediğini söyleyip o an işten ayrıldığını söyledi. Kulaklarıma inanmakta zorlanıyordum. Eğer hayatta başarılı olmak istiyorsa bu genç adamın sıkı bir eğitimden geçmesi gerektiğini biliyordum. Adamın karısı için her zaman üzülürüm. Bundan kısa süre sonra kiliseden ayrıldılar ve sonra onlara ne olduğunu bilmiyorum. Ancak iyi bir tahmin yapabilirim. Küstah tutumunu ve çalışmaya isteksiz oluşunu düşündüğümde, CV’sinde çoğu kısa süreli birçok işe girip çıktığını varsayabilirim. Refah düzeyi büyük olasılıkla sadece hayatını idame ettirmekle sınırlıdır. Beni yanlış anlamayın. İnsanlar değişir ve onun iyiliği için değişmiş olmasını yürekten umuyorum. Ama şunu biliyorum ki, onu tanıdığımda yanlış yönde ilerliyordu. Belli ki, Tanrı’nın sesini ihmal ediyordu.

Şöyle sorabilirsiniz, “Hangi Tanrı sesinden bahsediyorsun?” Eminim ona böyle söyleseydim bana soracağı soru da aynen bu olurdu, çünkü hiçbir fikri yoktu. Ama Tanrı’nın insanları eğitmesinin ve hazırlamasının başlıca yöntemlerinden birini ihmal ediyordu: yetkiye boyun eğmeyi öğrenmek. Bu bölümün başlığının aklınızı karıştırmış olabileceğini biliyorum. Patronumun Kutsal Ruh’la ne alakası var? Bu bölümde patronunuzun Kutsal Ruh’u işitme yeteneğinizle yakından ilişkili olduğunu keşfedeceksiniz!

Bu önemli konuyu çalışmamıza Matta 8:5-10 ayetleriyle başlamak istiyorum.

İsa Kefarnahum'a varınca bir yüzbaşı O'na gelip, "Ya Rab" diye yalvardı, "Uşağım felç oldu, evde yatıyor; korkunç acı çekiyor."

İsa, "Gelip onu iyileştireceğim" dedi.

Ama yüzbaşı, "Ya Rab, evime girmene layık değilim" dedi, "Yeter ki bir söz söyle, uşağım iyileşir. Ben de buyruk altında bir adamım, benim de buyruğumda askerlerim var. Birine, 'Git' derim, gider; ötekine, 'Gel' derim, gelir; köleme, 'Şunu yap' derim, yapar."

İsa, duyduğu bu sözlere hayran kaldı. Ardından gelenlere, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "Ben İsrail'de böyle imanı olan birini görmedim."

— Matta 8:5-10

Bu adam İsa'nın uşağını iyileştirebileceğine nasıl bu kadar kolay inandı? Kendisi bu soruyu cevaplıyor. *"Ben de buyruk altında bir adamım, benim de buyruğumda askerlerim var. Birine, 'Git' derim, gider; ötekine, 'Gel' derim, gelir; köleme, 'Şunu yap' derim, yapar."* Bunun nedeni yetkinin nasıl işlediğini bilmesiydi. Kendisi buyruk ya da yetki altında olduğu gibi, adamları da onun yetkisi altındaydı. Patronunun sözünün Sezar'ın sözü gibi olduğunu biliyordu. Aslında, gerçeği söylemek gerekirse, patronunun sesi Sezar'ın sesiydi. Ayrıca kendi sesinin de adamları için Sezar'ın sesi gibi olduğunu biliyordu. İşte yetki böyle çalışır. Buyruk altında olmanın anlamını bildiğinden, İsa'nın sadece söz söyleyerek o durum üzerinde nasıl yetki kullanabileceğini kolayca anladı. Onun da tüm yapması gereken buydu. Bir köleye bir şey yapmasını söylediğinde, onu yapardı. Bu kadar basitti. Öğrenmeniz gereken bir gerçektir şudur:

ANCAK YETKİYE BOYUN EĞDİĞİNİZ SÜRECE YETKİYLE YAŞAYABİLİRSİNİZ!

Eğer Şeytan yetkiye olan tüm saygıyı ortadan kaldırıp herkesi diledikleri zaman diledikleri şeyi yapabileceğine ikna edebilirse,

**KİMİN YETKİSİ ALTINDA
OLDUĞUNUZU TANIMAK
KİMİ DİNLEMENİZ VE
KİMİ DİNLEMEMENİZ
GEREKTIĞİNİ BİLMENİZE
YARDIM EDER.**

o zaman dünya kaos ve yıkıma sürüklenecektir. Bahçede Havva'ya bu şekilde yaklaştı, "Tanrı gerçekten ... dedi mi?" Bakın, bu dünyadaki herkes en az bir yetki ya da çeşitli yetkiler altındadır. Kimin yetkisi altında olduğunuzu tanımak kimi

dinlemeniz ve kimi dinlememeniz gerektiğini bilmenize yardım eder. Ama günümüzde herkes yetki altında olmadan yetki sahibi olmak istiyor, ama bu imkânsızdır.

Geçenlerde, vergilerden ve işçilerin tazminat primlerini ödemekten kaçınmak için çalışanlarına sadece elden ödeme yaptığını söyleyen bir müteahhitle konuştum. Ama bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Bir gün bir işçi yaralanacak, tazminat almak için başvuracak ve patronunun zorunlu işçi tazminatı primlerini ödemediğini öğrenip müteahhidi mahkemeye verecek, zira yasalara göre işçilerin tazminat primleri ödenmelidir. Bu hikâyenin aynısı kilisemizdeki bazı müteahhitlerin başına geldi.

Geçen hafta bir pastöre ihtiyacı olmadığını söyleyen bir kadınla tanıştım; sadece o ve Kutsal Ruh yeterliydi. Gerçekten mi? Bence bu konuyu doğrudan İsa'yla konuşsa iyi eder, çünkü Efesliler 4. bölümde pastörleri atayan ve yerel kiliseyi kuran O'dur. Eğer İsa'ya boyun eğiyorsa, o zaman İsa'nın kurduğu yetkiye tabi olmalıdır. Gerçekte bu kadın, İsa'ya boyun eğmeyip kendi isteğini yapmak istemektedir. Bu nedenle muhtemelen aldanacak ve zor zamanlar geçirecektir.

Yine kısa bir süre önce, çalıştığı şirketten ayrılıp kendi şirketini kurmakta olan bir satış elemanı ile konuştum. Bu kişi ayrılacağı şirketle rekabete girmeyeceğine dair sözleşme imzalamasına rağmen tüm müşterilerini gizlice kuracağı şirkete taşıyordu. Ve böyle yaparak refaha kavuşacağını mı sanıyor? Bu düpedüz hırsızlık!

Bu bölümden Kutsal Ruh'un doğaüstü işlerini konuştuğum diğer

bölümler kadar hoşlanmayabileceğinizi biliyorum, ama eğer bu bölümü doğru biçimde anlamazsanız, geri kalanları da unutabilirsiniz, çünkü terfi ettiren Tanrı'dır.

Bir kadının dua toplantısı sırasında bana gelerek gözyaşları içinde neden onu ön tarafta dua etmeye çağırmadığımı sorduğunu hatırlıyorum. Şok olmuştum! Kimliği insanlar tarafından görülmeye dayanmadığı sürece dua etmeye çağrılmamak neden büyük bir olay olsun?

Ve elbette eğer söz dinlemeyi bilseydi, neden onu çağırmadığımı bir dakika içinde söyleyebilirdim. Bu kadın kocasına hiç saygı duymuyordu ve onun zayıf ruhsallığını her fırsatta dedikodu malzemesi yapmaktan çekinmiyordu. Bu nedenle onu duaya çağırmamıştım. Tüm grubun önünde ruhsal bir kadın olduğu onaylanmadığı için ağlayarak bana gelmesi aslında yetkiye saygı duymadığını ve bu nedenle tehlikeli bir kadın olduğunu ortaya koyuyordu.

O zaman size bir soru sorayım. Gitmek istediğiniz yere, yani düşlerinizde gitmek istediğiniz yere gitmek için yeterliğiniz var mı? Eğer pastörünüze ya da patronunuza sizin hakkınızdaki dürüst fikirlerini sorsaydım, bana ne söylerlerdi? Anlayacağınız, itaat testini geçmeden yetki sahibi olamazsınız. Bunu ben söylemedim; İsa söyledi:

En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur. En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz. Dünyanın aldatıcı serveti konusunda güvenilir değilseniz, gerçek serveti size kim emanet eder? Başkasının malı konusunda güvenilir değilseniz, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir?

— Luka 16:10-12

Size yetki emanet edilebilir mi? Kanıt söz dinlemenizdir.

Hayatınızda başarılı olmanıza derinden etkisi olabilecek bir Kutsal Kitap hikâyesine bakalım:

Filistliler İsraililer'le savaşmak üzere toplandılar. Otuz bin savaş arabası, altı bin atlı asker ve kıyılardaki kum kadar kalabalık bir orduya sahiptiler. Gidip Beytaven'in doğusundaki Mikmas'ta ordugah kurdular. Durumlarının tehlikeli olduğunu ve askerlerinin sıkıştırıldığını gören İsraililer, mağaralarda, çalılıklarda, kayalıklarda, çukurlarda, sarnıçlarda gizlendiler. Bazı İbraniler de Şeria Irmağı'ndan Gad ve Gilat bölgesine geçti.

Ama Saul daha Gilgal'daydı. Bütün askerler onu titreyerek izliyordu. Saul, Samuel tarafından belirlenen süreye uyarak, yedi gün bekledi. Ama Samuel Gilgal'a gelmeyince, halk Saul'un yanından dağılmaya başladı. Saul, "Yakmalık sunuları ve esenlik sunularını bana getirin" dedi. Sonra yakmalık sunuyu sundu.

— 1. Samuel 13:5-9

*Samuel, "Akılsızca davrandın" dedi, "Tanrın RAB'bin sana verdiği buyruğa uymadın; yoksa, RAB İsrail üzerinde senin krallığının sonsuza dek sürmesini sağlayacaktı. Ama artık krallığın sürmeyecek. **RAB kendi gönlüne uygun birini arayıp onu kendi halkına önder olarak atamaya kararlı.** Çünkü sen RAB'bin buyruğunu tutmadın."*

— 1. Samuel 13:13-14

Saul yeterliğini yitirdi, çünkü yetkiye boyun eğmedi. Bir kez daha görüyoruz ki, eğer yetkiye itaat etmezseniz, yetki sahibi olamazsınız. Burada çok önemli bir noktayı vurgulamak istiyorum. Rab kendi gönlüne uygun bir adamı arayacaktı. "Gönlüne uygun" ne anlama geliyor?

*Tanrı, onu tahttan indirdikten sonra onlara kral olarak Davut'u başa geçirdi. Onunla ilgili şu tanıklıkta bulundu: 'İşay oğlu Davut'u gönlüme uygun bir adam olarak gördüm, **o her istediğimi yapar.**'*

— Elçilerin İşleri 13:22

Tanrı gönlüne uygun kişiyi nasıl tanımlıyor? Böyle bir kişi esasen Tanrı'nın nefret ettiğiinden nefret eden, Tanrı'nın sevdiğini seven, Tanrı'nın istediği her şeyi yapan biridir. Diğer bir deyişle, eğer Tanrı günahattan nefret ediyorsa, günahattan nefret eder. Eğer Tanrı bir işin yapılmasını istiyorsa, onu yapmak ister. Bizler Tanrı'nın gönlüne uygun bir kimsenin en çok ruhsal armağana sahip biri olduğunu düşünürüz. Ruhsallığın hafif bir tapınma müziğinden ibaret olduğunu zannederiz. Ama Tanrı, ruhsal tapınmamızın itaat etmek olduğunu açıkça söyler.

Samuel şöyle karşılık verdi:

"RAB kendi sözünün dinlenmesinden hoşlandığı kadar

Yakmalık sunulardan, kurbanlardan hoşlanır mı?

İşte söz dinlemek kurbandan,

Sözü önemsemek de koçların yağlarından daha iyidir.

Çünkü başkaldırma, falcılık kadar günahtır

Ve dikbaşlılık, putperestlik kadar kötüdür.

Sen RAB'bin buyruğunu reddettiğin için,

RAB de senin kral olmanı reddetti."

— 1. Samuel 15:22-23

O halde bir kez daha söyleyeyim ki, Tanrı'nın sesi patronunuzun sesi gibi duyulur! Tanrı, hiç kimse adınızı bilmezken yetki karşısında gösterdiğiniz tepkinin sınanmasına izin verir. Çoğu insan bunun nasıl

çalıştığını anlamaz. Küçük yarı zamanlı işlerini önemli görmezler; onlar için önemsizdir. Ama bilmedikleri şey aslında öznel bir itaate sahip olmak ve bir şeyin boyun eğmeye değip değmediğini kendi standartlarına göre belirlemek için eğitildikleridir. İnsanlara bir

**O HALDE BİR KEZ
DAHA SÖYLEYİYİM
Kİ, TANRI'NIN SESİ
PATRONUNUZUN SESİ
GİBİ DUYULUR!**

emaneti aldıkları ya da yarı zamanlı bir işte çalışmayı kabul ettikleri an, sanki o iş kendilerine aitmiş gibi çalışmayı kabul ettikleri öğretilmiyor. Çoğu insan meseleye böyle bakmıyor. Onlar daha büyük hedeflere erişmeyi düşünüyorlar. Ne de olsa, bu sadece ekstra para kazanmak için yaptıkları yarı zamanlı bir iştir, büyük bir şey değildir. Yanlış!!!!

Önemsiz iş diye bir şey yoktur. Küçük görevler yoktur. Davut'un küçük ve önemsiz görünen bir işi vardı, yani koyunları güderdi. Ama bu iş onun için önemsiz değildi; o koyunları korumak için en az iki kez hayatını tehlikeye attı. Diğer bir deyişle, kendisine emanet edilen bu işi çok ciddi bir görev olarak ele aldı. Hiç kimse onu tanımasa bile, Tanrı tanıyordu! Ve Tanrı her zaman onun nerede olduğunu biliyordu.

Tanrı sizin de nerede olduğunuzu ve yetki karşısındaki yürek tutumunuzu biliyor. Meselenin özü şudur: eğer gördüğünüz bir kişiye itaat edemezseniz, görmediğiniz Tanrı'ya da itaat edemezsiniz. Tanıdığım birçok insanda mağduriyet ya da kurban zihniyeti var, yani suç her zaman başkasındadır. Her zaman patronun suçu olduğunu, hükümetin suçu olduğunu söyleyerek sadece idare edecek kadarını yaparlar ve ancak mecbur oldukları zaman çalışırlar. Genel zihniyetleri doğrultusunda kendi başlarına düşünmezler ve ne yapacaklarının onlara söylenmesi gerekir. Yıllarca süren kölelik döneminden kurtulan İsrail halkının durumu buydu; özgürleşmiş olmalarına rağmen köle gibi düşünmeyi sürdürdüler. Kölelik zihniyetleri ülkedeki devletlerle karşılaştıkları zaman işe yaramayacaktı. Ülkeye girmeden önce başarılı olmaları için Tanrı'nın onları eğitmesi gerekiyordu. Ülkeye girmeden önce sizi de eğitmesi gerekecektir. Sözüünü ettiğim ülke aldığınızı çağrıdır. Peki onları nasıl eğitti?

Sizi aç bırakarak sıkıntıya soktu. Sonra sizin de atalarınızın da bilmediği man ile sizi doyurdu. İnsanın yalnız ekmekle yaşamadığını, RAB'bin ağızından çıkan her sözle yaşadığını size öğretmek için yaptı bunu.

— Yasa'nın Tekrarı 8:3

*Atalarınızın bilmediği man ile sizi çölde doyurdu. **Sizi sıkıntıya soktu, sınıadı. Öyle ki, sonunda üzerinize iyilik gelsin.***

— Yasa'nın Tekrarı 8:16

Tanrı onları sıkıntıya soktu, yani onları yardıma muhtaç ve kendi başlarına yetersiz kıldı. Kendilerine değil, Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmeliydiler. Sadece yiyecek bulmaktan daha büyük savaşlar onları bekliyordu. Tanrı'yı sorunlarından daha büyük görmedikçe gözlerini kolayca korkutabilecek devler ve surlu kentler önlerinde duruyordu.

İkinci olarak, bir şey yapmaya mecbur tutulmadan doğru seçimler yapmayı öğrenmeleri gerekecekti. Günümüzde anne babaların çocukların yürekleri yerine performanslarını eğitmeye çalışarak hata yaptıklarını görüyorum. Bir çocuğa odasını toplaması söylenir, ama çocuk tavır alarak kapıyı çarpar ve sırf uyum sağlamak için bu görevi itaatli bir yürek yerine isyankâr bir yürekle yapar. Çocuklarıyla arkadaş olmak isteyen anne babalar sonra odaya girer, toplanmış odayı görür ve çocuğa harika bir iş yaptığını söylerler. Yanlış. Çocuk dıştan uyum sağlamıştır, ama içten değil. İtaat yüreğin bir işlevidir. Bir gün anne baba doğru seçimi yaptırmak için çocuğunun yanında olmayacaktır. Anne baba çocuğun üzerinden elini çektiği zaman, çocuk istediğini yapmakta özgür olacaktır. Yürekte olan artık açığa çıkacaktır. İşte o zaman birçok anne baba çocuklarının başının derde girdiğini görünce şaşırırlar ve küçük Johnny'nin her zaman çok iyi çocuk olduğunu, ama üniversiteye gittiğinde ya da tek başına yaşamak için evden ayrıldığında yaptığı davranışlar karşısında şok olduklarını söylerler.

Kutsal Kitap, Tanrı'nın sonunda üzerlerine iyilik gelmesi için İsrail halkını sınıadığını söyler. Konuştuğumuz şey tam olarak budur. Çocuğun sempatisini kazanmakla daha çok ilgilenen anne babaların aksine, Tanrı çocuğun uzun dönemli iyiliğiyle ilgilenir. Kronik davranışlar haline gelmemesi için yüreğin küçük tutumlarını terbiye edecektir. Tanrı'nın onları sınamasının anlamı budur. İtaat etmeleri söylendikçe yürekteki tutumları açığa çıkacak ve Tanrı onları terbiye edebilecekti.

Herkes itaat sınavını geçmelidir! O halde bugün içinden geçeceğimiz bir çöl olmadığı için Tanrı bizi nerede eğitiyor? Söz dinlemeyi öğrenmek ve sonraki terfimiz için yeterli kazanmak için O'nun sesini nerede işitebiliriz? Tanrı'nın Saul'e ne dediğini hatırlıyor musunuz? Söz dinlemek kurbandan iyidir. Kilisedeki dışsal tapınmalarınız gelecek terfinizin temeli değildir. Tanrı size yetki emanet edebilir mi? Bu nerede başlar? Evde.

Ey çocuklar, Rab yolunda anne babanızın sözünü dinleyin. Çünkü doğrusu budur. "İyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak için annene babana saygı göstereceksin." Vaat içeren ilk buyruk budur.

— Efesliler 6:1-3

Anne babanızın sözünü dinlemek neden iyilik bulmaya ve yeryüzünde uzun ömürlü olmaya yol açıyor? Tanrı size söz dinlediğiniz için not mu veriyor? Hayır, ama eğer hayatınızdaki yetkililer olan anne babanıza saygı duymayı ve onları onurlandırmayı öğrenirseniz, Tanrı'yı da onurlandırır ve O'na saygı duyarsınız. Eğer Tanrı'nın hayatınızdaki yetkisine saygı duyarsanız, O'nun sözünü dinlersiniz ve işleriniz iyi gider. Bu yüzden gençliğinizde onların bakımı altındayken, anne babanızın sesi Tanrı'nın sesi gibidir.

Tanrı'nın söz dinlemeniz için sizi eğiteceği ikinci yer çeşitli yetkililerin altıdır. Patronunuz, pastörünüz, polis memuru ve devlet görevlileri Tanrı'nın sözünü dinlememizi buyurduğu yetkililere örnektir.

Kilisemizde her zaman şikâyet edip sorunları hakkında konuşan bir aile hatırlıyorum. Evlerini kaybetmek üzereydiler ve hacizden kaçınmak için 10.000 dolara ihtiyaçları vardı. Kilisedeki düzinelerce insana hikâyelerini anlatmışlardı. Sonunda bir başka aile onlara yardım etmeye karar verdi ve 10.000 dolar borç verdi. Ama birkaç ay içinde yine ilk baştaki durumlarına döndüler ve evlerini kaybettiler. İki de işsiz olan bu çiftle durumları hakkında konuşmuştum. Doğru işlerin

karşılıklarına çıkmasını beklerken en azından bir şeyler yapmalarını önerdim. Kentin herhangi bir yerindeki bir restoranda çalışabilirlerdi, ama o türden işlerin kendilerine uygun olmadığını söylediler. Belli ki, bu ailenin sorunu finansal değildi, ama yetki ve sorumluluk anlayışları sorunluymuştu. Bir nedenden ötürü, kendi hayatlarının yetkisini ele almak ve sorunu çözmek için gerekeni yapmak için kişisel sorumlulukları olduğunu göremediler.

Rick Renner adlı bir arkadaşım bir çalışana işe almadan önce, onun arabasını görmek istediğini ya da bazen haber vermeden evine uğradığını söyledi. Eğer bir kimse kendi arabasının sorumluluğunu almıyorsa, yapacağı işin de sorumluluğunu almayacağına inanıyordu. Yaptığı işlerin tıpkı arabası gibi görünmesi sadece zaman meselesidir.

Ben de çölde eğitim zamanından geçtim. Ve yetkiye karşı takındığım kayıtsız tutumumun yanıma kalmasına izin vermediği için Tanrı'ya şükrediyorum. O beni sıkıntıya soktu, sınıdı ve böylece beni görevim için hazırlayabildi.

Çiftlik evinde yaşadığımız günlerde finansal durumumuzun son derece kötü olduğu günleri hatırlıyorum. Çok şükür ki, gecikmiş faturaları ödeyebilmemi sağlayacak bir yatırım dosyasını tamamlamıştım. Ama ödeme çekim zamanında gelmedi. Bu nedenle başka bir bankada bir çek hesabı açmayı ve oradan kendi bankamdaki ana hesabıma karşılıksız bir çek yazmayı düşündüm. Ödeme çekim ertesi gün geldiğinde, karşılıksız çeki kapatmak için onu nakde çevirecektim. Ancak ödeme çekim iki hafta boyunca gelmedi! Her gün, alışverişlerde karşılıksız çekleri yazmayı sürdürdüm. Bu durum iki hafta boyunca sürdü ve karşılıksız çeklerin toplamı 2000 doları aştı, çünkü market alışverişi yapmak zorundaydım. Bu süre boyunca miktar giderek artıyordu.

Ama bir gün banka müdürü sabah erken bir saatte beni aradığında her şey sona erdi. Ağzından çıkan ilk sözler şunlardı, "Bay Keese, ne yaptığınızı biliyorum ve hesabınızı kapatıyorum. Bu hesabın borcunu

sıfırlamalısınız ve bir daha asla bu bankada hesap açamayacaksınız.” Yakalanmıştım! Bu durumun esas kötü yanı, üzerinde ayetler olan çekler kullanıyordum ve Tanrı’nın ne kadar yüce olduğu hakkında banka müdürüne tanıklık ediyordum. Tanrı’ya şükür, beklediğim çek o gün geldi ve borcumu ödemek için hemen bankanın yolunu tuttum. Banka müdürüne çıkıp onun önünde tövbe ettim ve ona Tanrı’yu suçlamamasını, bunun suçlusunun sadece ben olduğumu ve akılsızlık yaptığımı açıklamak zorunda kaldım.

Yine işe yeni başladığım günlerde bölgesel başkan yardımcım tarafından eğitildiğim bir dönem vardı. Satışlarımdan birini incelerken, formdaki boşluklardan birine imza almamış olduğumu fark etti. Bunun üzerine şöyle dedi, “Sorun yok, kâğıdı ışığa tut ve eksik olan yerlerde imzasının üzerinden geçerek taklit et. Ne de olsa, ürünü istiyor ve diğer tüm boşlukları imzalamış.” Ben de öyle yaptım. Bir ay kadar sonra, bu müşterinin avukatı beni aradı ve formda müşterisinin imzasını taklit ettiğimi söyleyerek aleyhime 100.000 dolarlık bir dava açtığını bildirdi. Bölge başkan yardımcısının da bu işte sorumluluğu olduğundan tutar 5000 dolara indirildi ve başkan yardımcısı kovuldu.

Ama öğrenmek zorundaydım! Temsilcilerimden birinin bir sigorta sınavına girmesi gerekiyordu, ama sınava hazırlık materyalini alacak parası yoktu. Bunun üzerine materyali kopyalayıp kullanması için ona verdim. Kopyaladığım materyali sınava girdiği sınıfta unuttu ve yine bir avukat arayıp telif hakkını ihlal ettiğim için bana dava açtığını söyledi. O günlerde vergi dairesinin yolunu avucumun içi gibi biliyordum. Her zaman gecikmiş vergi borçları ve cezalarıyla boğuşuyordum. Geçmişimdeki tüm bu olaylara şimdi karışık duygularla bakıyorum. Tanrı beni yaptıklarımdan sorumlu tutarak beni eğitiyordu. Bir gün milyonlarca doları işleteceğimi biliyordu ve hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermiyordu. Bunun için Tanrı’ya hamt olsun!

Beni terfi ettirenin Tanrı olduğunu öğrenmem gerekiyordu ve Tanrı sadece performansa göre terfi ettirmez. Dürüstlüğümün de sınanması

gerekiyordu. İşte bu nedenle patronunuzun sesinin Kutsal Ruh'un sesi gibi olduğunu söylüyorum. Patronunuz Tanrı'nın sizi sonraki görevinize hazırlamak için kullandığı ve söz dinlemenizi sağladığı bir enstrümandır. Sınavı geçecek misiniz?

*Çünkü ne doğudan, ne batıdan,
Ne de çöldeki dağlardan doğar yargı.
Yargıç ancak Tanrı'dır,
Birini alçaltır, birini yükseltir.*

— Mezmur 75:6-7

*Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ne var ki,
böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir.*

— İbraniler 12:11

Ey köleler, dünyadaki efendilerinizin sözünü Mesih'in sözünü dinler gibi saygı ve korkuyla, saf yürekle dinleyin. Bunu, yalnız insanları hoşnut etmek isteyenler gibi göze hoş görünmek için yapmayın. Mesih'in kulları olarak Tanrı'nın isteğini candan yerine getirin. İnsanlara değil, Rab'be hizmet eder gibi gönülden hizmet edin. Çünkü ister köle ister özgür olsun, herkesin yaptığı her iyiliğin karşılığını Rab'den alacağını biliyorsunuz. Ey efendiler, siz de kölelerinize aynı biçimde davranın. Artık onları tehdit etmeyin. Onların da sizin de Efendiniz'in göklerde olduğunu ve insanlar arasında ayırım yapmadığını biliyorsunuz.

— Efesliler 6:5-9

Saygı ve korkuyla söz dinlemek! Patronunuza karşı sahip olmanız gereken tutum budur. Patronunuzun sözünü dinlemeniz Pavlus tarafından Tanrı'nın isteğini yerine getirmek olarak tanımlanıyor. Şaşırdınız mı? Ben şaşırmıştım! O zaman Tanrı'nın sesi neye benzer? Patronunuzun sesine!

BU BİR SINAV!

Bu çalışmamızı sonlandırırken, ilham aldığınızı ve cesaret bulduğunuzu umuyorum. Kutsal Ruh sizi asla terk etmeyeceğini ve yüzüstü bırakmayacağını vaat eden muhteşem ORTAĞINIZDIR. Bu paha biçilmez gerçekleri sizinle paylaşmak benim için büyük bir onurdur.

— Gary Keese

Borçlarınızdan kurtulmak ve güvenli yatırım hakkında daha fazla bilgi edinmek için şirketim Forward Financial Group'a 1-(800)-815-0818 telefon numarasından ulaşabilirsiniz.

Tanrı'nın Egemenliği hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen FaithLifeNow.com sitesini ziyaret edin.

İman Yaşamı (Faith Life) Kilisesi hakkında daha fazla bilgi edinmek için, FaithLifeChurch.org sitesini ziyaret edebilirsiniz.

BÖLÜM 12

KUTSAL RUH'LA VAFTİZ OLMAK İÇİN DUA

Tanrı'dan aldığımız her şeyi Tanrı'nın bize söylediklerine iman ederek alırız ve Tanrı'nın bu armağanını almak da farklı değildir. Kutsal Ruh'la vaftiz olmak için dua etmeden önce, Tanrı'nın isteğinin bu olduğuna iman edene kadar bu kitapta verilen ayetleri çalıştığınızdan ve sorularınızın cevaplandığından mutlaka emin olun. Kutsal Ruh vaftizinin sizin için geçerli olduğuna emin olunca, aşağıdaki basit duayı içtenlikle edin:

“Baba, bugün güçlü Ruhun ile vaftiz olmak istiyorum. Senin sözüne göre Ruh'ta dua etme armağanını ŞİMDİ alıyorum. İsa'nın adıyla ve Senin yüceliğın için bunu istiyorum! Amin.”

Bir deneyim ya da belirli hisler aramıyorsunuz, ama dua ettiğinizde aldığınıza inanarak Tanrı'nın Sözü üzerinde sarsılmadan duruyorsunuz. Diledikten ve aldıktan sonra, vaat ettiği gibi sizi Ruh'uyla meshettiği için Tanrı'yı yüceltmeye ve O'na şükretmeye başlayın.

Dilediğiniz Kutsal Ruh vaftizini şimdiden aldığınızı anladığınızdan emin olun. Kanıtınız Tanrı'nın Sözü'dür.

Duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir. (Markos 11:24b).

Tanrı'nın Ruhü'nun yönetimi altında dillerle dua etmeyi dilediğinizde, mutlaka Rab'be tapınarak zaman geçirin. Tanrı ağzınızı hareket ettirmeyecektir! Dillerle dua etmeye açık olmanız gerekiyor. Genelde insanlar dua ettiklerinde ya da Tanrı'nın Ruhü'nu sezdiklerinde karınlarında bir hareketlenme ya da gerginlik hissederler.

Tapınmaya devam ettikçe, kendinizi Tanrı'nın Ruhü'na teslim edin. Ruhunuzdan farklı sesler ya da heceler yükseldiğini sezmeye başlayacaksınız. İmanla bu seslere kendinizi bırakmanız gerekecek. Bunu yaptığınızda, Tanrı'nın Ruhü'nun akışı çoğalacak.

Eğer bir sebepten ötürü, hemen dillerle dua etmezseniz üzülmeysin. *İmanla* aldınız, bu nedenle sağladığı meshediliş için Tanrı'ya şükretmeye devam edin. Bir dua toplantısında Kutsal Ruh'la vaftiz olmak için dua ettikten sonra, eve giderken yolda ya da ertesi gün duşta ya da birkaç gün sonra çimleri biçerken Ruh'ta dua etmeye başladıklarını söyleyen insanlar vardır. Asıl mesele hislerle değil, imanla almaktır.

Ruh'ta dua etmeyi gündelik hayatınızın bir parçası haline getirin ve güçlü bir dua hayatı oluşturun. Tanrı size konuşacak ve her konuyla ilgili cevaplara sizi yönlendirecektir! Ruh'ta dua etmek ve şimdiden size ait olan Tanrı'nın Egemenliği'nin tüm nimetlerinin tadını çıkarmak için mutlaka zaman ayıracağınıza inanıyorum!

“Finansal Devriminiz” serisinin diğer kitapları
Kitap serisi yazarı Gary Keese

Bağlılığın G¼c¼

Dinlenmenin G¼c¼

Sağlayışın G¼c¼

C¼mertliđin G¼c¼

Kendi dilinizde daha fazla
ücretsiz öğreti indirmek için
FLNFree.com adresine gidin!

Kendi dilinizde daha fazla ÜCRETSİZ kaynak mı istiyorsunuz?
FNLFree.com'a gidin.

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

STRATEJİNİN GÜCÜ

Hayat büyük kararlarla dolu.

Hangi evi satın alacağınızı, kiminle evleneceğinizi ya da hangi işe girmeniz gerektiğini nasıl bilebilirsiniz?

Eğer başarılı olacaksanız, bir stratejiye ihtiyacınız var. Ancak bütün cevaplara sahip değilken, nasıl strateji oluşturacaksınız?

Tanrı'nın sırları sizden saklı değildir, sizin için saklıdır.

Tanrı ihtiyacınız olan cevapları bulmanızı istiyor – işte bu nedenle size gizli bir silah verdi!

Finansal Devriminiz serisinin bu üçüncü kitabında Gary Keese başarısının en önemli bileşenlerinden birini ve Tanrı'nın Egemenliği'nin HAYATİ bir sırrını açıklıyor: *Stratejinin Gücü!* Nereye ağ atacağını bilen herkes balık tutabilir. İhtiyacınız olan cevaplar Tanrı'da var, ancak bu cevapları nasıl duyacağınızı ve hayatınıza uygulayacağınızı anlamanız gerekiyor - ve işte bu kitap tümüyle bununla ilgili.

Bu göz açıcı yolculukta Gary'e katılın ve *Stratejinin Gücü*'nü hayatınızda nasıl uygulayacağınızı keşfedin!

Gary Keese özellikle iman, aile ve finans alanlarında başarılı olmaları için insanlara yardım etmek için tutkulu bir yazar, konuşmacı, girişimci, finans uzmanı ve pastördür. Birçok başarılı işletmeye imza atmış olan Gary ve eşi Drenda, *Para Meselesini Çözmek* ve *Drenda* adlı iki TV programı, dünya çapında konferanslar ve pratik kaynaklar üreten İman Yaşamı hizmetinin kurucularıdır. Gary Keese ayrıca Columbus, Ohio'daki İman Yaşamı Kilisesi'nin pastörüdür.

GKM GARY KEESSEE
MINISTRIES

garykeesee.com